ALICE McGREGOR

Interpret ul de vise

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Încordându-se sub greutatea fiicei sale care-i adormise în braţe, Sonny urmă şirul pasagerilor care coborau din avion în aeroportul prost luminat din Albuquerque. Jessie, care împlinise cinci ani, dormea profund şi, deşi îi era greu s-o ducă astfel, Sonny privi în jur după doctorul care urma să-i fie şef.

Pe măsură ce lumea se mai risipi, atenţia îi fu atrasă de un indian înalt, care stătea retras, cu spatele rezemat de uşă şi un picior lipit de perete, privind-o lung.

Uşor speriată, Sonny strânse copilul la piept. Continuă să se uite în jur, închipuindu-şi că-l va vedea pe Cliff apărând din vreun colţ. Dar fostul ei soţ nu ştia unde se afla acum. Se asigurase că de data asta n-o va mai găsi. Sau nu era aşa?

îşi apăsă uşor obrazul de părul mătăsos al copilei, strângând-o încă o dată protector la piept, gest din care şi ea însăşi îşi luă puterea de a merge mai departe.

îi mai aruncă o privire indianului, care continua s-o privească. Oare el era doctorul? îl studie atent de data asta; purta o o centură viu colorată si o cureluşă albastră la mână. Nu, nu putea fi el. Agenţia îi spusese că doctorul Delaney era din Boston. Acest bărbat părea din partea locului.

Dar bărbatul îşi coborî piciorul încălţat cu cizmă de pe perete, îşi închise capsele buzunarelor de la cămaşa de blugi şi porni spre ea. Mai purta şi o jachetă cu franjuri, din piele maro- închis, avea umerii foarte largi şi parcă se legăna când mergea.

Poate nu era indian. Avea trăsături regulate, frumoase, putea fi un american nativ, dar când se apropie, văzu că avea părul castaniu- deschis şi ochi albaştri- cenuşii.

Venea direct la ea, privind-o atât de intens, încât inima începu să-i bată mai tare. Deşi se temea, Sonny se îmbărbătă singură. Acest bărbat nu putea avea nicio legătură cu Cliff. Nimeni din anturajul fostului ei soţ n-avea habar unde se afla acum. Nu aveau cum să afle atât de repede.

Omul se opri în faţa ei.

- Agenţia nu mi-a spus că asistenta vine cu un copil. N-avea nici urmă de accent. Eşti Sonny Smith, nu?

- Sunteţi doctorul Delaney?

Sonny răsuflă uşurată.

El îi zâmbi, ochii sclipindu-i amuzaţi o clipă pe faţa cu ten auriu.

- Nu mi se spune aşa pe aici, ci Joseph.

Sonny îşi sprijini copilul pe şold şi-i întinse mâna.

- Lasă-mă să te ajut. Cu o mişcare rapidă, i-o luă pe Jessie din braţe.

Surprinsă de felul lui rapid de a acţiona, ea prinse copilul de picioare. Vru să protesteze, dar nu putu. Doar un oftat îi scăpă, deşi ar fi vrut să ţipe, să-şi revendice copila.

- E în ordine, zise el. O ţin eu.

Calmându-se la gândul că omul chiar era medicul care o angajase, Sonny lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Bărbatul probabil voia să-i fie de folos. Ea nu-şi putea permite să facă o scenă.

- Vino, zise el. Te duc la maşină, apoi mă întorc să-ţi iau bagajele. S-a anunţat o furtună pe drumul nostru; n-aş vrea să fim prinşi în ea. El se întoarse, ţinând cu grijă copila.

- Stai! zise Sonny.

El se întoarse spre ea, cizmele lui scârţâind pe pdea.

Ignorând nerăbdarea de care dădea dovadă, îl întrebă:

- Ti-aş putea vedea actele?

- Ce acte?

- Actele de identitate, îi explică ea. Vreau să văd

dacă eşti într-adevăr doctorul Delaney. Femeia se uită la feţişoara rotundă a lui Jessie care se lipise de umărul bărbatului. înainte de a pleca undeva cu acest bărbat, trebuia să ştie cine este.

El o privi şi trăsăturile părură că i se crispează. Sonny aşteptă încercând să nu tremure, să nu lase să se vadă că se teme, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Cu vădit dispreţ, omul o luă pe Jessie într-o mână în timp ce cu cealaltă începu să scotocească prin buzunarul de la piept al cămăşii de blugi. Scoase de acolo un portofel, îl deschise, apoi i-l întinse.

Sonny luă portofelul de piele şi-l simţi uimitor de moale şi de cald, doar fusese ţinut la piept de către bărbatul din faţa ei. Mâinile femeii începură să tremure în timp ce încerca să se concentreze asupra actelor. în permisul de conducere schimbat recent, eliberat de New Mexico era identificat drept Joseph Still Waters Delaney. Din fotografie, el îi zâmbea cu un chip destins.

- Still Waters? citi ea.

- Da, este numele meu Navajo. Omul îşi luă portofelul şi-l îndesă înapoi în buzunar. O privea amuzat. Pot să-ţi văd şi eu acum permisul? zise el.

- Nu, se grăbi ea. Apoi simţi o senzaţie cumplită, că nu are aer. L-am pierdut. Trebuie să obţin altul aici.

- Bine, să mergem. Vreau să ajungem înaintea

furtunii.

Drumul dură peste două ore, noaptea fiind la fel de liniştită ca şi omul aflat lângă ea. Dar Sonny se bucura de această linişte. Nu avea chef de discuţie. Ajunsese aici, nu i se cunoştea numele adevărat, trebuia să se gândească la siguranţa ei şi a copilei. Dacă vorbea, urma să fie forţată să mintă, mai curând sau mai târziu. Si indiferent cât era de justificată minciuna, faptul că trăia sub o falsă identitate, o deranja.

Se întoarse să mai arunce o privire spre Jessie, de pe locul din faţă al Chevy- masinaului ,căruia omul îi spunea maşină. Jessie continua să doarmă, simţindu-se confortabil între păturile în care o învelise doctorul. Feţişoara ei părea liniştită, destinsă, uşor îmbujorată în lumina lunii aflate pe cerul limpede al nopţii.

Faptul că fetiţa dormea atât de liniştit o făcu pe Sonny să se simtă mai bine, mai relaxată. Făcuse o mutare bună găsindu-şi o slujbă sub un nume de împrumut. Ordinele restrictive nu dăduseră rezultat. Cliff venise după ea oriunde s-a dus.

Va face orice pentru a-l ţine departe de fetiţă pe el şi ameninţările lui.

Lăsându-şi temerile deoparte îşi dădu părul castaniu după urechi şi se ghemui şi ea în pătura dată de doctor. Inhală mirosul plăcut de săpun şi de piele care era şi al bărbatului de lângă ea.

O cuprinse o căldură plăcută şi pulsul parcă i se acceleră. Ignoră senzaţia, nevrând să-şi cerceteze reacţiile chiar atunci. Afară, peisajul se schimbase trecând de la câmpie la un orăşel în care ningea, apoi la sălbăticie şi la un drum îngust.

Luminile masinaului puneau în evidenţă la fiecare curbă pinii care erau tot mai deşi pe măsură ce se apropiau de munte.

Tăcerea o învăluise, singurele zgomote erau cele făcute de motor, sau de roţile maşinii. Două animale sculptate în lemn atârnau de oglinda maşinii, orientate faţă în faţă.

Sonny era epuizată după lunga călătorie, dar acum era mai liniştită şi simţi nevoia să spună ceva ca să întrerupă tăcerea prelungită.

- Nu cred că va fi furtună, se aventură ea. Vocea ei sună straniu după acea lungă tăcere.

Bărbatul o privi pentru prima oară de când urcase în maşină.

- întotdeauna este calm înaintea unei furtuni puternice.

Vocea lui puternică, plăcută, o făcu să se înfioare, fără să
ştie de ce.

Studie intrigată profilul bărbatului. Avea trăsături dure dar armonioase, puse în evidenţă de lumina lunii.

Hainele, trăsăturile, pometii înalţi erau ale unui indian pur, şi cu toate acestea părea un bărbat rafinat.

- Nu eşti indian, nu? îl întrebă. Sonny se ruşină când bărbatul se întoarse, privind-o lung.

- Sunt corcitură, zise el, nu fără oarecare amuzament.

Sonny simţea că este un om bun, dar nu putea să scape de
îndoială. Oare se putea bizui pe propria-i raţiune? La început, şi Cliff păruse un om la fel de bun.

Se strădui să-l dea uitării pe fostul ei soţ, dar şi starea ei de confuzie. îşi aşeză mai bine pătura cu care se învelise, găsi o poziţie mai comodă. Dar bărbatul o privi din nou cu un zâmbet pe chip, iar inima ei începu să bată mai tare. Cu toate acestea, reuşi să vorbească pe un ton normal.

- Mi s-a spus că eşti din Boston. De fapt, nu eşti cum m-am aşteptat.

El continua să zâmbească.

-Este bine şi aşa.

Momentul trecu. Sonny ştia că nu era normal şi politicos să-i pună prea multe întrebări, dar altfel nu avea cum să afle câte ceva despre el.

- De când trăieşti aici?

- De opt ani, îi răspunse el scurt.

- Si ce te-a adus aici, la început?

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea şi-i spuse:

- Aş putea să te întreb acelaşi lucru. Bărbatul ridică din sprâncene şi, după o pauză, spuse: dar n-o voi face.

- îmi cer scuze; voiam doar...

- Nu trebuie să te scuzi. Am venit aici la început ca să aflu câte ceva despre tatăl meu, care era indian. N-am crescut alături de el.

Făcu din nou o pauză, apoi continuă: dar când am ajuns aici era prea târziu. Mai am totuşi o parte din familie, dar locuieşte în oraş. Ţi-o voi prezenta pe mătuşa mea, când ajungem acasă.

Cuvintele lui i se părură ciudate deşi aveau şi o uşoară resemnare, care o intrigă mai mult ca orice. Cu toate acestea, Sonny nu mai insistă. Nu depăşise durerea resimţită de pierderea propriului tată, deşi trecuse destul timp de atunci. Nu simţi nevoia să împărtăşească această pierdere cu doctorul Joseph Delaney.

Deodată, el părăsi şoseaua principală.

- Peldano Desnudo, zise el, atingându-i uşor braţul pentru a o face atentă." Culmea despădurită".

- Poftim? spuse Sonny, confuză.

- Denumirea localităţii spre care ne îndreptăm. El zâmbi, de parcă s-ar fi aşteptat la o asemenea reacţie din partea ei.

- Ciudat nume pentru un oraş.

- Nu este atât de ciudat, zise doctorul. Când s-au stabilit aici primii spanioli, cu patru secole în urmă, a izbucnit un incendiu de proporţii chiar în inima muntelui Nascimiento şi de atunci, pe munte nu mai cresc copaci. Ridică din umeri. De aici vine numele.

Pe fereastră apărură lumini. Apoi, un semn care le atrăgea atenţia trecătorilor că se aflau lângă un motel. Sonny începu să se simtă în siguranţă.

- Unde este clinica?

- La celălalt capăt al oraşului. Lângă casa mea. Este reconstruită recent. Cred că te vei simţi bine la noi cât vei sta aici.

Din faţa lor apăru un alt vehicul, un Bronco alb cu dungi roşii.

- Asta este maşina şerifului. Joseph se încruntă şi ea simţi că nu-i făcea plăcere să-l vadă.

Frână masinaul când şeriful opri lângă ei şi coborî geamul. Aerul rece năvăli în interiorul maşinii.

- Bună seara, Joe. Şeriful privi pe lângă el, apoi schiţă un zâmbet. Bună seara, doamnă.

Sonny văzu chipul unui mexican cam neplăcut.

Abia reuşi să-i întoarcă zâmbetul. Acest bărbat reprezenta legea, iar ea făcea uz de o identitate falsă.

Joseph privi spre ea.

- Este mai bine să mă grăbesc, până nu începe furtuna.

Şeriful încuviinţă şi-şi ridică mâna la pălărie în semn de
drum -bun.

- Noapte bună, le spuse .

masinaul se puse în mişcare. Doctorul ridică geamul, oprind astfel aerul rece să mai pătrundă; cu toate astea nu se detensionă atmosfera din interior.

După o vreme, când începură să se vadă alte lumini, Joseph îi spuse:

- Am ajuns.

Sonny se întreba dacă bănuia cumva prin ce trecuse ea cu câteva momente în urmă. Cât de des va fi nevoită să-l vadă pe şerif?

Doctorul opri maşina şi arătă spre stânga:

- Clinica este acolo. O vei vedea mâine.

Deodată, se auzi glăsciorul Jessiei:

- Mami, unde suntem?

Sonny se întoarse spre ea şi-i zâmbi. Fetiţa ei avea un chip drăgălaş, cu părul blond cârlionţat, care acum, după somn, îi cădea în ochi.

- Te-ai trezit, micuţo? Am ajuns, suntem în New Mexico.

Fetiţa se frecă la ochi.

- Am coborât din avion?

Joseph începu să râdă. Se întoarse spre Jessie şi-i făcu semn cu ochiul, ştrengăreşte.

- Am coborât de mult din avion. îmi pare bine să te cunosc, Jessie. Acum vom intra în casă. Se pare că mătuşa mea nu s-a culcat încă.

Luându-i bagajele, el o conduse pe aleea de pe care fusese îndepărtată zăpada, care ducea la verandă.

Sonny începu să tremure şi strânse pătura în jurul fiicei ei, conducând-o pe alee. O indiancă deschise uşa şi mirosul de lemn ars le invadă nările.

- Aţi ajuns! exclamă femeia. Ai şi o fetiţă? O fixă pe Jessie. Se aplecă apoi spre ea şi cele două coliere de turcoaz pe care le purta la gât se clătinară încet . Mă bucur că ai venit. Mă cheamă Anna. Tu eşti...?

- Jessie, răspunse fiica Sonnyei privind-o cu ochi mari.

- Mă bucur să te cunosc. Anna îşi trecu o mână prin părul negru, acum cărunt. Vă rog, intraţi.

Casa o atrase imediat pe Sonny. Era caldă, foarte primitoare. Pe jos văzu covoare ţesute manual, carpete asortate cu draperiile şi perdelele. Decorul era minunat, o casă în adevăratul sens al cuvântului, unde nu te puteai simţi decât binevenit. Pe pereţi, se aflau covoare ţesute manual, picturi şi rafturi pe care se aflau articole de olărit şi alte obiecte de decor, caracteristice sud-vestului.

- E târziu, spuse Anna, atingând-o uşor pe Sonny, care privea vrăjită în jur. O să vă conduc în camera

voastră. îi zâmbi din nou lui Jessie. Vom avea tot timpul mâine să vedem tot ce ne interesează.

Jessie o urmă pe Anna, iar Sonny veni în urma lor, conştientă că Joseph se afla în spatele ei cu bagajele. Cizmele lui făceau zgomot pe podele. Sonny se întoarse spre el când traversară holul cel mare de la intrare. El nu-i zâmbi, o privi doar. Sonny simţi că nu mai poate respira. Ce se întâmpla cu ea? N-ar fi acceptat această slujbă, dacă ar fi ştiut că prezenţa doctorului o va tulbura atât de tare. Abia îşi vorbiseră şi cu toate asta el o făcea să simtă ceva ce nu mai simţise de mult. Nu era ceva ce ar fi trebuit să simtă acum.

Sonny şi fiica ei se stabiliră în camera oferită de Anna. îşi aşezară cele câteva haine pe care le aduseseră, iar Jessie îşi puse patinele pe un raft într-un dulap de la intrare. Le aranjă cu grijă cu şireturile înăuntru, aşa cum o învăţase antrenorul.

- Aici nu cred că există patinoar.

Sonny ştia că vor fi multe situaţii atipice aici, că vor trebui să se adapteze. în cele şaisprezece luni pe care le trăiseră la Seattle, Jessie patinase zilnic la un patinoar de lângă acel centru în care Sonny o lăsa în timpul zilei.

Simţi o strângere de inimă. Oare asta era soarta lor, să trăiască precum nomazii?Abia se obişnuiau într-un loc, apucau să cunoască oameni, să se împrietenească, apoi fugeau din locul acela pentru că fostul ei soţ le

descoperea. Chipul lui schimonosit, amenințător, îi apăru în fața ochilor. Parcă îi simțea degetele puternice strângând-o de gât, amenințările pe care le profera. Chiar dacă va trebui să fugă toată viața de el o va face, pentru ca fiica ei să fie în siguranță.

încercă să renunțe la aceste gânduri.

- Vino, draga mea, să ne odihnim puțin. Mâine vom cunoaște mai bine acest loc, după cum ți-a spus Anna.

- îmi place Anna, mamă. Deja în pijama, Jessie se urcă în vârful patului. Stau aici ca o adevărată prințesă indiană.

Sonny zâmbi. Probabil că Anna avea în jur de șaizeci de ani, se gândi ea.

Se așeză pe marginea patului, își scoase ciorapii, apoi își fricționă picioarele să le încălzească.

Realiză că nu avea garderoba potrivită pentru clima de aici.

Se întinse apoi lângă Jessie.

- Culcă-te, draga mea; eu o să mai stau un pic trează.

- Bine, mami. Pot să las lumina aprinsă?

- Sigur că da. Sonny își sărută fiica și o înveli. Jessie adormi imediat.

Sonny rămase așa cum era, cu ochii deschiși, privind în jur, încercând să asimileze tot ce vedea, tot ce trăise în ultimele ore. Casa în care se afla avea doar câțiva ani

vechime, era foarte plăcută şi primitoare. Un tălmăcitor de vise se afla deasupra patului, ţesut în lână şi pene, în stil indian tradiţional. Le văzuse doar în cataloage. Iar acum se afla undeva în sud- vest, dormind sub un astfel de simbol americano- indian, simbolul viselor plăcute. Dar Sonny ştia că nicio superstiţie nu-i va putea schimba soarta. Nici un simbol nu va putea pune capăt coşmarului în care trăia de atâta timp.

Liniştea nopţii fu întreruptă de ţipătul unei bufniţe. Se trezi imediat şi sări în picioare speriată. Numai după câteva clipe realiză unde se afla şi că adormise aşa cum venise îmbrăcată, de pe drum.

Afară, vântul bătea cu furie. Casa părea foarte sigură deşi în răstimpuri i se părea că se mişcă pereţii din cauza vântului puternic. Furtuna începuse. Nu-i venea să creadă că era adevărat. Când sosiseră cerul era atât de limpede, plin de stele. îi apăru în faţa ochilor imaginea doctorului Jospeh Still
Waters Delaney şi inima începu să-i bată cu putere. Se înfioră la gândul că va trebui să treacă prin astfel de evenimente nedorite, ca această furtună. Nu-i plăceau fenomele naturale extreme.

Trase aer adânc în piept de câteva ori ca să-şi potolească panica şi mai înveli o dată fetiţa. O privire aruncată ceasului de mână îi spuse că era miezul nopţii. Poate o ceaşcă de ceai sau o cană cu lapte ar mai linişti-

o. Era sigură că va găsi bucătăria, fără să deranjeze pe nimeni.

Ajunsă la uşă îşi mai privi odată fiica adormită, apoi ieşi din încăpere, pornind pe hol. Gresia era rece sub picioarele ei. Era răcoare în casă.

Auzi voci dintr-o altă încăpere aflată undeva în faţă şi se opri uimită să constate că Joseph şi mătuşa sa nu se culcaseră încă. Îl zări prin uşa întredeschisă pe Joseph cu o carte în mână. O şuviţă de păr îi căzuse pe faţă. Sonny simţi din nou că reacţionează ciudat la vederea lui şi se opri surprinsă de propria-i reacţie. De ce trebuia să fie atât de chipeş?

Joseph lăsă cartea pe măsuţa de cafea şi-şi privi mătuşa.

- Micuţa e foarte frumoasă, zise ea. Va fi grozav să avem un copil în casă.

- N-aş vrea să te obişnuieşti cu ea.

El mai angajase asistente, dar plecaseră toate imediat ce realizaseră că se aflau într-un ţinut atât de izolat.

- Poate această asistentă te va surprinde. Dacă va rămâne?

- O să vedem cât de bună este ca asistentă, mormăi Jospeh.

- Nu mai fi cârcotaş, îi spuse Anna. Dacă eşti aşa, nu este de mirare că nu rămâne aici nici o asistentă. Anna

plecă după ce-i ură noapte bună. Probabil camera ei se afla în altă parte a casei.

Nu este de mirare că nu rămâne nici una, spusese Anna.

Joseph nu se considera un cinic. Dar această Sonny Smith va pleca destul de repede, fără îndoială. Observase asta în ochii ei mari albaştri, speriaţi. Nu ştia din ce motiv, dar această femeie parcă se ferea de cineva.

Chipul ei angelic îi apăru în faţa ochilor, simţi în nări mirosul ei primăvăratic. Preferă să nu se mai gândească la ea, sau s-o facă detaşat, deşi nu-i era prea uşor. îşi aminti cum logodnica îl părăsise, cum mama încercase să-i explice că femeia avusese motive s-o facă. Nu suportase această sălbăticie.

Dar amintirile dispărură, lăsând în urmă doar chipul acestei tinere care apăruse în viaţa lui de câteva ore. Din clipa în care o văzuse, îşi dorise s-o ia în braţe, s-o facă să se simtă în siguranţă.

- Ai avut dreptate în privinţa furtunii.

Vocea ei melodioasă îl trezi din gânduri. Ridică privirea şi o văzu pe Sonny, cea la care tocmai visa cu ochii deschişi.

Veni spre el, ţinându-şi braţele încrucişate.

- Se pare că este una puternică.

Ochii ei mari albaştri erau speriaţi, era îmbujorată.

Se aşeză pe sofa în faţa lui.

- Nu-mi plac furtunile.

El o privi lung.

- Ai trăit în zone unde ninge?

- Nu chiar. Am trăit în Florida. Acolo erau uragane.

El o privi lung, observând că îi tremurau mâinile pe care le ţinea în poală.

- Eşti speriată.

Ea lăsă ochii în jos şi-şi îndreptă umerii.

- Mă voi descurca.

Joseph ridică din umeri, încercând să se convingă că nu simţea nimic pentru femeia din faţa lui. îşi dori să nu fi simţit nimic, dar teama ei era palpabilă. Plutea în aer.

Joseph reacţionă ca medic şi se întrebă dacă nu era bine să-i dea un sedativ uşor.

Apoi îşi spuse că nu era bine. Un strop de alcool i-ar fi făcut mai bine. O va ajuta să se relaxeze.

Se ridică şi mai puse un buştean pe foc apoi scoase o sticlă de tequila şi două pahare dintr-un bar mic.

- Te va ajuta să te încălzeşti. Se aşeză lângă ea pe canapea şi scoase dopul sticlei. îi turnă lichidul cu aspect de ambră.

Dădu el primul paharul peste cap apoi zâmbi când ea îi imită gestul. Observă că femeia se cutremură.

- Te simţi bine ? o întrebă el.

Ea încuviinţă şi puse paharul pe masă. Cu ochii

deveniţi mai grei, ea îi spuse:

-Mulţumesc. Bănuiesc că este o prostie, dar mă tem de furtună. Obrajii i se colorară brusc şi se sprijini de spătarul canapelei. Avea gene lungi, negre. Am trecut prin furtuni groaznice în copilărie. Zăpadă n-am prea văzut, însă.

- N-ai de ce te teme, zise Joseph şi-şi mai turnă un pahar.

O cercetă cu atenţie. Femeia stătea cu mâinile în poală; nu
avea manichiură. Avea mâini muncite deşi era frumoase şi delicate, ca şi restul făpturii ei. De altfel, toată făptura ei era un contrast. Era zveltă, părea fragilă, dar era mai puternică decât părea.

- Aici nu există pericole, spuse el. N-ai văzut niciodată zăpadă?

Sonny scuturâ in cap.

- Doar în filme. încercă să zâmbească. Este atât de frumos când ninge liniştit.

Joseph zâmbi. Tequila făcuse minuni. Puse paharul pe masă, întinzându-i mâna.

- Vino cu mine. Vreau să vezi ceva. Ea păru că se crispează dintr-o dată, dar Joseph insistă. Vino, poţi vedea zăpada de aproape.

Ea ezită nehotărâtă, apoi îi întinse mâna.

Părul ei mirosea a flori. Joseph făcu un pas înapoi,

prea conştient de prezenţa ei. Femeia asta venise aici să caute o slujbă.

Sonny trecu pe lângă el, atingându-se în grabă de el. Ce se întâmpla cu el? Femeia era aici pentru o slujbă. Nimic mai mult.

O conduse într-o altă cameră mai mică unde se afla un televizor, apoi trecură de acolo într-un fel de cameră cu pereţii de sticlă care adăpostea o piscină.

în zilele de vară, stelele se puteau vedea foarte uşor pe cer, dar nu şi în noaptea asta. Vântul bătea cu putere. Joseph aprinse lumina şi Sonny murmură, uimită de ceea ce vedea:

- O, e superb! Am crezut că ...

- Am vrut să vezi zăpada. Joseph porni pe lângă piscină. Uneori este foarte frumos aici. Şterse o parte a geamului cu mâneca, de unde puteau să vadă vârfurile pinilor aplecate de furtuna sălbatică.

Sonny se înfioră, dar luptă împotriva acestei temeri nejustificate. Nu era un uragan!

- Vino aici, murmură el, conducând-o spre peretele de sticlă.

Sonny veni lângă el, simţind că trupul lui puternic felul lui calm de a fi, o linişteau. Afară vântul sufla cu sălbăticie. Era cumplit de frig, dar în interior era cald şi se simţi cuprinsă de o căldură plăcută care o dezorientă. îşi aşeză palmele pe sticlă simţindu-i

răcoarea.

- E grozav să intri aici venind din frigul de afară, zise el.

Sonny îi zâmbi.

îi citise gândurile?

întoarse faţa spre el şi-i văzu ochii lucind în întuneric.

- Poţi folosi piscina oricând doreşti. Tot ce am este şi al tău. Vreau ca tu şi fiica ta să vă simţiţi ca acasă, atât cât veţi sta aici.

Vorbele lui erau pline de amabilitate, dar ea îi aminti ce-i pusese mătuşii sale. Credea că nu va rămâne mult aici. Sonny simţi brusc că nu era bine să se lase atrasă de acest bărbat. Cliff putea să afle şi de acest loc şi atunci trebuia să fugă. Dar nu înainte ca doctorul Delaney să afle că era o asistentă foarte bună, care se putea descurca oriunde.

Capitolul 2

Sonny se trezi într-o linişte suspectă, care, desigur, o alarmă imediat.

Se ridică. Patul de lângă ea era gol. Unde era Jessie? îmbrăcă repede un halat şi ieşi pe hol. Simţi imediat miros de şuncă prăjită. Poate că fiica ei era în bucătărie. Apoi o auzi râzând undeva, afară.

Sonny ieşi pe terasă, unde se afla o stivă de lemne, apoi o văzu pe Jessie jucându-se cu Anna cu zăpadă. Fiica ei avea obrajii îmbujoraţi.

Văzând-o, fetiţa întinse mâinile spre ea:

- Uită-te , mami, am făcut un om de zăpadă!

- L-am văzut, draga mea. Sonny se mai linişti, văzându-şi fiica atât de fericită. Privi lung omul de zăpadă şi zâmbi.

Anna veni spre ea, scuturându-şi zăpada de pe mănuşi.

- Fetiţa ta este atât de dornică de joacă!

Deocamdată se simte bine în hăinuţele pe care i le-am improvizat, dar va avea nevoie de haine mai groase aici. în special încălţări.

Sonny se uită la picioarele lui Jessie, acoperite cu nişte pungi de plastic legate sub genunchi.

- Nu arată prea grozav, dar este uscată la picioare. Ghetuţele pe care le avea nu erau de- ajuns.

Sonny privi copacii din jurul casei, dealurile

acoperite de zăpadă. Era un peisaj desprins dintr-o felicitare de Crăciun.

- Stai liniştită, n-o las să se depărteze, zise Anna.

Sonny în mulţumi, simţind instinctiv că va putea avea
încredere în această femeie.

- Stai cu Anna, îi spuse fiicei sale. Se întoarse apoi în casă. Trebuia să facă ceva ca să-i creeze lui Jessie un cămin normal. Cliff nu avea cum să le găsească atât de repede. Mai ales că-şi schimbase şi numele.

Mirosul de şuncă prăjită era foarte îmbietor şi Sonny îşi găsi drumul spre bucătărie, unde Joseph sta la masă.

Când o văzu, se ridică imediat. Avea cămaşa deschisă la piept şi lăsa să se vadă musculatura puternică, pielea bronzată.

- Bună dimineaţa.

Joseph se aşeză la loc şi-şi reluă lucrul, după ce-şi încheie cămaşa la piept.

Sonny reuşi să-şi smulgă privirea de la pieptul lui, cu toate că la vederea lui inima începuse să-i bată iar necontrolat. De ce avea acest efect asupra ei? Doar era asistentă! Trupul unui bărbat nu era ceva nou pentru ea.

- Ti-e foame? o întrebă el, trecându-şi o mână prin păr.

Ea încuviinţă, vrând să ignore semnalele pe care corpul ei
continua să le perceapă.

- Te rog, ia loc. Joseph îi oferi un scaun.

Sonny se aşeză, apoi începu să-şi facă probleme pentru că nu apucase să se spele pe dinţi sau să se pieptene.

Joseph se întoarse spre soba de gătit din spatele lui. Sparse două ouă într-o tigaie, apoi adăugă câteva felii de şuncă şi i le aduse la masă.

- Doar duminica mâncăm aşa, îi spuse el, întinzându-i coşuleţul cu pâine.

- Nu trebuia să mă aştepţi, protestă ea.Va trăi aici , iar el nu trebuia s-o trateze ca pe un oaspete.

- N-o să fac asta tot timpul, zâmbi el. M-am gândit că este prima ta zi, că ai venit de pe drum şi că ar fi bine să te răsfăţ puţin.

Sonny se mai relaxă. îşi luă o bucăţică de pâine.

- Te-a cam speriat furtuna de azi- noapte. Ai dormit bine.

- Ca un buştean.

- Foarte bine. Cum preferi cafeaua?

- Neagră.

Sonny rupse o bucăţică de pâine, surprinsă de gustul ei dulce.

Joseph îi puse cana de cafea în faţă, se aşeză pe scaun şi se apucă din nou de treabă, dar numai după ce-şi dădu părul
după urechi. Lucra ceva cu o bucată de lemn şi o unealtă mică de metal.

După ce Sonny termină micul dejun, el finisă ceea ce părea să fie un animal. Când îl puse lângă farfuria ei, Sonny văzu că era un urs, identic cu acel care atârna la parbrizul maşinii.

Ea luă animalul, trecându-şi degetele peste conturul lui.

- Este o amuletă, o lămuri Joseph. Indienii Zuni le-au făcut prima oară. Acum se sculptează de către toate triburile. Apoi ridică din umeri. Ba chiar se vând.

- Tu ai sculptat-o? se miră ea.

El îi zâmbi.

- Doar pentru prieteni fac asta. Se spune că fiecare animal are alte puteri. Aduce noroc purtătorului.

- Şi ursul ce puteri are?

- Te poate proteja. El deveni brusc foarte serios. L-am făcut pentru tine tocmai cu acest scop.

Sonny nu putea decât să-l privească uimită. Părea să ştie mai multe despre ea, dar de unde? Se gândi la discuţia lor pe drumul spre această casă când o întrebase ce-o făcuse să-şi caute slujbă atât de departe

de casă. Oare chiar ştia mai mult decât voia să spună? Nu, nu era posibil. încercă să-şi alunge suspiciunile.

Dar deodată uşa de la intrare se deschise şi se auzi vocea puternică a unui bărbat.

- Unde eşti, Joseph?

- în bucătărie, strigă el.

Paşii se apropiară şi uşile bucătăriei se deschiseră larg. Apăru un indian masiv. Le zâmbi şi tot chipul i se lumină de acest zâmbet. îşi ridică pălăria.

- Bună dimineaţa, doamnă. Omul îşi netezi părul de culoarea penei de corb, strâns în coadă la spate.

Joseph o prezentă pe Sonny:

- Twoey, aceasta este noua asistentă, Sonny Simth.

- Sonny Smith? repetă omul, apoi începu să râdă din toată inima. Sună ca nume de urmărit.

Ea nu putu să nu zâmbească la rându-i. Numele comun pe care şi-l atribuise ridica suspiciuni, desigur. Dar felul de a fi al lui Twoey o dezarmă. Nici nu ştia cât de aproape era de adevăr!

îi întinse mâna lui Twoey, pe lângă care părea un pitic.

- Eu sunt Henry Adams, zise indianul. Prietenii îmi spun Twoey. Indianul îşi scutură piciorul stâng. Dar nu din cauza asta.

Sonny se uită la piciorul lui, surprinsă că acesta

purta o proteză metalică. Simţi compasiune şi simpatie faţă de acest om, dar oare ce-ar fi trebuit să-i spună?

- Dacă nu i-ai fi arătat, n-ar fi observat, zise Joseph.

- Nu vreau să ascund nimic, zise Twoey. Este mai bine ca totul să fie foarte clar de la început.

- Nu văd de ce îţi pui mereu acest handicap în evidenţă, zise Joseph. Vrei să mănânci ceva?

- Nu. Omul îşi puse pălăria pe cap.

Am venit să-mi dai cutia cu scule şi plec imediat.

Joseph îl bătu uşor pe Twoey pe umăr.

- Te muţi la Katie în dimineaţa asta, nu?

- Deocamdată încep să repar tot ce este stricat pe acolo, apoi vom vedea.

- Bine, Twoey, eu şi Sonny îţi vom face o vizită. Mă duc să-ţi aduc trusa de scule.

Twoey îşi scoase din nou pălăria, privind-o pe Sonny.

- Vii de undeva din apropiere?

Sonny scutură din cap.

- Sunt din Florida.

- Şi ce te face să ajungi tocmai aici pentru o slujbă de asistentă?

- Am considerat că este interesant să trăieşti în New Mexico. Apoi ridică din umeri. Este o schimbare.

- Asta aştepţi? Omul se aşeză pe scaunul lui Joseph privind-o cu interes.

Nesigură de ceea ce trebuia să răspundă, ea se uită în jur studiind grinzile, mobilierul de lemn natur. Apoi ridică privirea în tavan şi admise:

- Nu chiar. Această casă este grandioasă, mă aşteptam la ceva mai intim.

Twoey încuviinţă.

- Joseph s-a descurcat destul de bine; a muncit foarte mult, ca s-o ridice. Apoi privirea îi căzu pe ursuleţul de lemn aflat pe masă. Joseph a asimilat foarte mult din cultura locală, dar şi-a păstrat şi moştenirea spirituală. Aceste wigas sunt foarte vechi; au fost aduse de la o fermă din Santa Fe. Dacă te uiţi mai atent, vei vedea semnele lăsate de mâinile celor care le-au lucrat.

Sonny, care avea impresia că ştie destule cuvinte spaniole, descoperi că nu cunoştea semnificaţia cuvântului wigas.

Twoey zâmbi:

- Grinzi.

Sonny zâmbi şi ea. Acest prieten al doctorului o făcea să se simtă mai bine în locul acesta. Nu părea mai mare decât Joseph.

Se auzi nechezatul unui cal şi la scurt timp apăru Joseph cu chipul luminat de un zâmbet.

- Fiica ta se distrează de minune.

Sonny se duse la fereastră.

De acolo putea să vadă doar o parte a curţii din spatele casei, unde Jessie era urcată pe spatele unui cal negru. Sonny simţi că nu mai are aer. Fiica ei nu mai călărise până acum. Joseph ţinea copila în braţe. Sonny răsuflă uşurată.

Twoey veni lângă ea.

- Fii liniştită, Joseph va avea grijă de ea. Sonny, mă bucur că te-am cunoscut. Cu aceste vorbe, îşi luă pălăria şi dispăru cu mersul său specific. Imediat dispăru după colţul casei.

Sonny rămase pe hol, indecisă; ar fi vrut să iasă afară, dar nu avea haine de iarnă. Rămase pe holul casei neputând să fie alături de fiica ei. După ce făcu un ocol al grădinii, Joseph conduse calul spre staul, în faţa căruia o ridică în braţe pe Jessie.

Când îl văzu cu Jessie în braţe, Sonny avu o strângere de inimă, amintindu-şi de propria copilărie. Ea cel puţin, avusese tată. Jessie, din nefericire, nu. Brusc, Sonny realiză că fiica ei îşi dorea un tată.

Anna porni spre casă şi intră tocmai când începuse să sune telefonul.

După ce răspunse, îl strigă pe Joseph.

- Cineva are nevoie de medic.

Când Joseph intră, prezenţa lui lumină încăperea. Jessie venea în urma lui, încercând să-i comunice

mamei impresiile legate de mersul pe cal.

- Nu mai vorbi aşa de tare, draga mea, îi spuse Sonny. Doctorul Delaney vorbeşte la telefon.

- Marcy crede că Jim şi-a rupt nasul. Trebuie să mă duc acolo de urgenţă.

- Mergi la o familie? îl întrebă Sonny. Vin cu tine, adăugă ea, dornică să înceapă să muncească.

Joseph zâmbi amuzat.

- Nu eşti îmbrăcată corespunzător. Şi nici nu eşti obligată să munceşti duminica.

- Nici o problemă, zise Sonny, care nu voia să piardă ocazia de a se dovedi o bună asistentă. Jessie putea să meargă cu ei.

Anna, care începuse să spele vasele, se întoarse spre ei:

- Lui Sonny i-aş putea împrumuta nişte cizme. Are piciorul mai mic dar va pune mai multe perechi de ciorapi. Iar Jessie poate sta aici cu mine.

M-ar putea ajuta să hrănesc păsările.

Jessie păru foarte entuziasmată de invitaţie, iar Sonny simţi că era mai bine s-o lase cu Anna.

Joseph ridică din umeri.

- Atunci, îmbracă-te, ne vedem în camera de zi.

După câteva minute, Sonny îşi lăsă fiica în camera Annei, unde încerca bijuteriile de turcoaz ale acesteia.

Joseph o aştepta.

- Sunt gata, spuse ea, strângându-şi în jurul corpului un poncho dat de Anna.

- Nu, cred că este mai bine să îmbraci haina asta, îi spuse el întinzându-i o blană albastră.

Ea luă haina, o îmbrăcă, simţindu-se foarte bine în căldura care o invadase.

- Este cam mare din cauză că-mi aparţine, spuse Jospeh. Apoi, îi aranjă gulerul şi după ce o privi lung de câtea ori, îi spuse: îţi pune ochii în valoare. Apoi îi îndepărtă o şuviţă care-i căzuse pe faţă.

Sonny simţi că ar fi vrut să-şi lipească obrazul de palma lui.

- Mulţumesc, dar tu ce vei îmbrăca?

- Am o altă jachetă.

Asta ţi se potriveşte mai bine. Parcă ai fi din partea locului aşa îmbrăcată.

Sonny îl privi nedumerită.

- Ce vrei să spui?
- Să mergem, Sonny.

Capitolul 3

Joseph era tăcut, concentrându-se asupra pantei care devenea tot mai abruptă. Intrară pe un drum lateral, unde Sonny văzu câteva locuinţe, aflate pe un teren plat. Şeriful, în Bronco-ul său, venea spre ei din direcţia opusă. Sonny încercă să-şi alunge din minte toate îndoielile şi îl privi lung pe bărbat.

Nu avea cum să afle situaţia ei, sau nu aşa de repede. Dar, de fapt, nu era o crimă să trăieşti sub un nume care nu-ţi aparţine.

- Bună dimineaţa, Joe. Au fost probleme noaptea trecută. Câţiva au băut peste măsură. Jimmy nu este rănit prea rău.

Joseph strânse volanul pentru a-şi controla pornirile. Nu fusese surprins să-l vadă acolo pe şeriful Martinez.

- Sigur, zise el. O să-l examinez imediat.

- Ştiam că pot conta pe tine, spuse Martinez.

Bucuros că scăpase de acesta, Joseph trase masinaul în faţa unei case.

- Să coborâm. îşi luă trusa, apoi o ajută pe Sonny să coboare.

Talia ei mlădioasă, şoldurile frumos conturate erau evidenţiate sub haină. Pielea ei strălucea, era moale precum catifeaua, iar frigul de afară o îmbujorase uşor. Joseph trase aerul curat în piept pentru ca mintea să-i revină la munca pe care o avea de făcut.

Bătură la o uşă şi apăru Merced care le zâmbi, iar chipul ei armonios îi aminti lui Joseph de ziua în care venise aici. Pe atunci, era o copilă plină de visuri.

- Intraţi, le spuse fata.

în camera mică şi întunecată îl zăriră pe Jim întins în pat, cu capul sprijinit de perne.

îşi duse mâna la nas.

- Este doctorul, Mercy?

- Eu sunt, Jim. Dă-ţi mâinile la o parte şi lasă-mă să-ţi văd nasul.

Omul avea dureri foarte mari. Un ochi era umflat.

- Ai nasul spart, zise Joseph scurt. Lasă-mă să te curăţ.

Joseph îi făcu semn lui Sonny să-l urmeze la bucătărie, să
se spele pe mâini.

Joseph se întrebă cum putea un bărbat ca Jim, care abia suporta durerea fizică să-şi intimideze soţia, s-o facă să-l asculte orbeşte.

- Trebuie să-i administrăm Valium, ca să-i pot reaşeza nasul. Am o fiolă în trusă.

Mulţumită că îi arăta atâta încredere, Sonny porni la treabă. îşi puse o pereche de mănuşi de latex şi găsi fiola, conştientă că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Chiar şi ai lui Joseph. Şterse braţul pacientului cu alcool.

- Nu te va durea, îi spuse. Apoi te vei relaxa.

- Ce este asta? Cine eşti?

Ignorându-i vorbele, Sonny apăsă pe pistonul siringii, introducându-i conţinutul fiolei în braţ. După ce termină injecţia, scoase acul siringii pe care-l puse într-o cutie specială pentru a-l arunca.

Joseph se apropie.

- Ai lucrat foarte bine. Iar acum să vedem ce avem de făcut.

- Soţul tău îşi va reveni, va fi bine.

Deodată, se auzi zgomotul unui motor, iar Merced se duse să se uite. Soţul ei ridică încet capul de pe pernă, relaxându-se doar când ea spuse:

- E vecinul.

Joseph începu să cureţe cu atenţie zona ochiului. Apoi o privi . Anticipând cererea lui, Sonny deschise trusa de medicamente, de unde scoase un set pentru sutură. Trusa era foarte bine organizată. Sonny se aşeză, puse tifon pe genunchi şi deschise trusa de sutură. Apoi începu să-i dea lui Joseph instrumentele.

Sonny admiră îndemnarea cu care el începu să coasă pielea din jurul ochiului.

Joseph îl atinse uşor pe Jim.

- Trebuie să ştii dinainte că fixarea nasului o să te doară.

- Poftim? sări Jim. Parcă spuneai că n-o să mă atingi.

- Uite ce este, zise Joseph. Dacă nu vrei să treci prin viaţă arătând ca Johnny Durante, va trebui să stai liniştit.

Dacă nu-ţi rezolv problema acum, va trebui să te operezi.

Jim dădu ochii peste cap, începând să se roage.

- Stai întins, îi spuse Joseph. Nu va dura mult.

Sonny urmări fascinată felul în care lucra Joseph. El caută fragmentele de os spunând că era o simplă rupere a nasului. Cu indexul şi cu mişcări sigure, îl împinse înapoi pe linia mediană. Jim ţipa de durere, dar el nu se arătă impresionat.

- Ia-o mai uşor. Mai am foarte puţin. Te vei umfla puţin, dar atât. Nu este nevoie de cusături. Jospeh îşi scoase mănuşile, închise trusa medicală şi se ridică. O să-ţi aduc mai târziu nişte analgezice. Asta înseamnă fără băutură, Jim. Se întoarse spre Merced. Mă întorc peste câteva ore. Sau vrei să vii tu să le iei?

Jim decise pentru ea.

- Am nevoie de ea aici.

Sonny se încruntă, auzind tonul posesiv al bărbatului.

Afară, Joseph descuie portiera masinaului şi urcă la volan.

- Să-mi aminteşti să înlocuiesc fiola de Valium. Se întoarse spre ea, privind-o. Va trebui să-ţi găsesc o căciulă. E cam frig pe aici şi nu vreau să-ţi îngheţe aceste urechi atât de frumoase.

Sonny zâmbi, lăsându-se încălzită de vorbele lui. Dar când Joseph conduse în viteză pe pantă ea îşi duse mâna la piept speriată.

- Nu-ţi face probleme, urc şi cobor panta asta de trei-patru ori pe zi. Sunt obişnuit cu ea, cunosc fiecare colţişor. Mă gândeam să te învăţ să conduci pe zăpadă, în zilele în care nu avem pacienţi.

Sonny se crispă instantaneu, sperând că el nu observase. îşi obţinuse o identitate falsă prin mijloace obscure, dar ideea că trebuia să semneze cu numele ei asumat o cerere de înregistrare la Serviciul auto îi făcu inima să-i bată mai tare. Slavă Domnului că nu ceruseră să-i vadă diploma de asistentă când solicitase slujba! Probabil era şi pentru ei o problemă să găsească oameni care să muncească în ţinuturi atât de îndepărtate.

De fapt, nu minţea în privinţa certificatului de absolvire a şcolii sanitare şi chiar menţionase numărul diplomei, dar dacă se verifica numărul nu coincidea cu numele ei de acum.

- Sonny? auzi vocea lui Joseph.

încercă să-i zâmbească, reluând conversaţia.

- Mă sperie gândul să conduc pe zăpadă.

- Asta este un motiv în plus s-o faci. Iar eu voi fi un profesor bun.

Sonny încuviinţă si începu să viseze cum i-ar deschide nasturii cămăşii, cum i-ar atinge pieptul atât de puternic, cu pielea bronzată. Dar se scutură alungându-şi aceste fantezii din minte şi privi pe fereastră. Poate peisajul îngheţat o va ajuta să-şi revină.

Joseph trase pe un drum lateral.

- Trebuie să trec pe la un pacient cam necooperant. Observă că-i juca un zâmbet în colţul gurii. Soferiţa maşinii care duce copiii la şcoală va avea un copil. Mai are deja doi care sunt de vârsta lui Jessie, poate are nişte haine pentru ea până când ajungem la Albuquerque, să facem cumpărături.

- N-aş vrea s-o deranjez cu problemele mele.

Dar imediat după ce o cunoscu pe Delores, înţelese că-şi făcuse probleme inutil.

Femeia nu împlinise treizeci de ani, aştepta să nască al treilea copil, dar era o femeie minunată. Casa ei era un adevărat furnicar; copiii se adunară în jurul noilor veniţi, arătându-le toată curiozitatea lor.

- Copii, li se adresă Joseph. Trebuie s-o consult pe mama voastră.

Delores, n-ai venit săptămâna trecută la consultaţie, îi spuse el dojenitor.

Femeia ridică mâinile în sus.

- Joseph, de acum ştiu dacă este ceva care nu merge bine. Asta este a treia sarcină! Oricum, te voi lăsa să asculţi copilul, ca să nu zici că nu urmez sfatul medicului.

Sonny îi zâmbi femeii, iar Joseph o ajută să se întindă pe pat într-o încăpere alăturată. Apoi o strigă pe Sonny:

- Sonny rază de soare, vrei să vii şi să-mi aduci trusa?

Sonny se simţi foarte bine auzindu-se strigată astfel.

Trecuse mult timp de când numele ei de copil nu mai fusese alăturat unei astfel de comparaţii măgulitoare. Se trezi zâmbind mai mult decât trebuia.

în dormitorul lui Delores, Joseph se aplecă asupra pântecelui ei proeminent ascultând bătăile inimii copilului cu un stetoscop portabil cu ultrasunete.

Apoi porni dispozitivul Doppler, ca să mărească volumul şi să audă toată lumea.

- Copilul a evoluat foarte bine, spuse el în concluzie.

Ultima analiză a fost cea de presiune arterială.

- Tot încerc să găsesc ceva în neregulă, ca să te conving să treci pe la dispensar mai des, dar eşti sănătoasă tun. Cred că poţi să conduci şi acum autobuzul şcolii.

- Nu mai exagera, Joseph, zise Delores. Nu am nici o problemă , aşa că nu încerca să inventezi una.

- Bine, bine, o linişti Joseph, ridicând mâinile în sus a capitulare.

Când o ajută să se ridice, o rugă să-i dea şi nişte haine de iarnă pentru Jessie.

Delores zâmbi şi se întoarse spre Sonny.

- Sigur că vom găsi ceva pentru micuţa ta. Femeia îşi prinse părul lung cu o clemă luată de pe noptieră.

După o jumătate de oră, când se întoarseră la maşină, Sonny se simţi foarte mulţumită, mai ales când familia lui Delores le făcu semne din veranda casei.

- Sper că micuţul nu se va naşte până nu se întoarce

soţul ei, spuse Jospeh.

Sonny îl privi uimită.

- Dar unde se află?

- în armată, îi explică Joseph. Ar trebui să se elibereze cu o săptămână înainte de naştere.

- Şi ea este singură cu doi copii?

- Are familia aproape. Delores s-a născut aici. Iar acum te voi duce să vezi clinica pe drumul spre casă.

Sonny nu avu nici o obiecţie, fiind sigură că fiica ei era în siguranţă cu Anna.

După o vreme, Joseph opri într-o mică parcare din spatele unei clădiri.

- Aici a fost înainte casa doctorului. M-au lăsat s-o transform în clinică. Cei de la guvern sunt foarte amabili cu cei care vin să muncească în locuri atât de rupte de lume cum este acesta.

Trebuie să-mi refac stocul de medicamente, să înlocuiesc consumabilele, o lămuri el. Joseph îi întinse mâna ajutând-o să coboare.

Aerul rece o lovi cu putere şi-şi îndesă mâinile în buzunare unde dădu peste ceva, un obiect, pe care-l recunoscu imediat; era ursuleţul sculptat de el.

O uşă laterală se deschise într-o încăpere în care se afla un birou mare de mahon, o bibliotecă şi o canapea.

Joseph se îndreptă spre un dulap în care ţinea medicamentele.

- Trebuie să înlocuiesc analgezicele consumate din trusă, o lămuri el. Vino aici, să-ţi arăt cum am organizat medicamentele. în cazul în care Merced vine să-ţi ceară anticoncepţionale, sunt aici, îi mai spuse Joseph. Are mare nevoie de ele. Jim nu ştie de aceste pastile.

- Se ascunde de soţul ei? întrebă Sonny alertată.

Joseph puse la loc flaconul şi încuie dulapul cu medicamente.

- Nu-mi place să mint, începu el. Merced are doar nouăsprezece ani.

Nu are nevoie de o sarcină acum, să-i complice viaţa şi mai mult. Joseph o privi lung. Jim este un bărbat egoist, care nu merită aşa o soţie.

Abia acum înţelese Sonny privirile pe care le schimbaseră între ei. Joseph îi întinse două chei.

- Una este de la intrarea în clinică, alta de la dulapul cu medicamente.

Sonny îl pivi cu admiraţie pe Joseph; chiar dacă nu-l plăcea pe Jim, îi tratase rănile cu multă delicateţe; iar atitudinea aproape paternă pe care o avea faţă de Merced era înduioşătoare.

Joseph îşi scoase jacheta şi o aruncă pe sofa.

- Aici este încăperea în care ne putem retrage când nu avem pacienţi. Asta nu se întâmplă însă prea des, pentru că nu mai există altă clinică pe o rază de douăsute de mile. Nu e prea grozav când apar urgenţele.

- Cred că am venit tocmai la timp înainte de începerea sezonului gripelor.

Sonny se gândi la cazurile pe care le tratase iarna trecută la Seattle. îi plăcuse mult acea slujbă la azilul de bătrâni. Unii deveniseră ca un fel de familie pentru ea. Dar apoi îşi aminti că avusese prea multă încredere în cei de acolo, care, fără să vrea, îl ajutaseră pe Cliff s-o găsească.

- Sper că anul acesta nu va fi la fel de virulentă, zise Joseph apropiindu-se. Iarna trecută am avut mare nevoie de ajutor. Toată lumea se îmbolnăvise.

Sonny, simţindu-l aproape, parcă scăpă mai uşor de tristeţe. Apropierea lui îi făcu inima să bată mai tare. Ignoră această senzaţie şi continuă discuţia profesională.

- E greu să găseşti asistente care să lucreze aici, nu?

- Da, este, pentru că majoritatea nu ştiu cum să plece mai repede. Tu, ce intenţii ai?

Sonny nu-i răspunse, dar în adâncul inimii ştia că va rămâne cât de mult va putea.

Joseph îi atinse uşor obrazul cu degetele.

- Mi-aş dori să nu mai pleci de aici, murmură Joseph.

Atingerea lui o ului prin blândeţe, prin farmec. Sonny nu se mai putea mişca, nu putea decât să privească în ochii lui albaştri, acum plini de afecţiune. Ştia ce va urma când el îşi plecă încet capul, şi se simţise ridicată uşor de bărbie. Cu toate acestea nu făcu nicio mişcare, vrăjită de făptura lui.

Joseph o sărută uşor, iar ea se trezi dorindu-şi mai mult.

Inimile lor începură să bată la unison. Joseph o trase mai aproape, apoi o strânse la pieptul său. Sonny îi răspunse la mângâieri.

Dar deodată, nu mai era Joseph, acel medic indian, ci Cliff, cu mâinile lui aspre, cu gesturile dure. încercă să spună ceva, dar îi fu imposibil, se simţea sufocată. Ridică pumnii şi începu să lovească pieptul acela puternic.

Joseph făcu un pas înapoi, iar mâinile îi căzură pe lângă trup. O privi confuz, apoi murmură:

- Iartă-mă, Sonny.

Sonny reveni brusc la realitate. Era aici, cu Joseph.

El îşi trecu o mână prin păr, frustrat.

- N-am vrut să...

- Lasă, nu-i nimic. Sonny trecu pe lângă el. Arată-mi restul clinicii. Nu avea chef să-i explice ce se întâmplase, de ce intrase în panică. Nu trebuia să se lase sărutată. începuse să-i pese prea mult de acest bărbat.

Capitolul 4

Joseph deschise uşa bucătăriei.

- Autobuzul a ajuns.

Micuţa Jessie îi zâmbi; părul ei lung era legat la spate cu o agrafă navajo, care-i aparţinuse Annei.

Joseph îi spuse:

- O să-ţi placă acolo, scumpo.

Mama lui Jessie trecu pe lângă el conducându-şi fetiţa la autobuzul şcolii, apoi se întoarse întrebându-l:

- Sigur nu te superi că plec?

- Deocamdată, mă voi descurca fără tine. Doar trebuie să-ţi duci fetiţa la şcoală!

Joseph rămase pe verandă privind în urma lor, apoi intră în casă.

Anna îl privi lung.

- Ce este cu tine, Joseph? De ce eşti morocănos?

- Nu sunt morocănos, răspunse el şi trecu rapid pe lângă ea. Uneori îl supăra mătuşa lui, care vedea şi înţelegea prea multe.

Porni spre clinică, dar amintirea lui Sonny îl urmărea. Ce crezuse oare? Nu fusese cazul s-o sărute. Femeia venise aici să aibă o slujbă.

îşi aruncă haina şi pălăria pe canapea, cu gândurile tot la Sonny. La naiba. O sărutase, iar ea îi răspunsese.

Oftase în braţele lui; îşi amintea şi acum cum simţise trupul ei în braţe. Apoi, Sonny se crispase şi-l lovise cu

pumnii ei mici. Ce se întâmplase? Se temea de el?

Cu un efort, va reuşi să nu se mai gândească la ea. Doar îi spusese clar că nu era interesată de el. Sau...?

Când ieşi din şcoală, Sonny urcă imediat în autobuzul lui Delores.

- îţi mulţumesc că m-ai aşteptat, Delores.

- Nici o problemă, răspunse femeia al cărei pântece voluminos abia mai încăpea în spatele volanului.

Deodată, Sonny observă un coşuleţ pe locul pasagerului unde se afla un Chihuahua.

- Este al Katiei Salgado, îi explică Delores.

Educatoarea de la grădiniţă.

- Şi de ce este cu tine?

- Nu-i place să stea singur, bietul de el. Katie l-a adus din oraş când s-a mutat aici, anul trecut. Stă cu mine cât Katie are ore.

Sonny începu să râdă.

- Twoey nu se întoarce cu noi?

- Nu, cred că o să vină mai târziu cu Katie, zise Delores, la fel de amuzată de ideea idilei dintre educatoare şi Twoey. Katie ar fi bună pentru el, dar omul ăsta nu poate să înţeleagă că merită să fie iubit, că are multe calităţi.

Sonny îl înţelegea. Văzuse cazuri similare la acel azil. Mulţi bărbaţi de acolo îşi reveneau cu greu după accidente, sau boli severe.

Delores continuă:

- Mi-a promis că-mi va lua locul când voi naşte. Ba chiar şi-a prelungit şi permisul de conducere, sau cel puţin aşa susţine. Eu nu cred, deocamdată, până nu văd. Nu mai ia pe nimeni în maşină de la acel accident.

Fratele meu, William, a murit în accidentul acela, dar n-a fost vina lui Twoey.

- îmi pare rău, zise Sonny, care ştia ce înseamnă să-ţi pierzi toată familia.

- Sper că Twoey se va ţine de cuvânt; altfel, autobuzul nu va mai duce copiii la şcoală, pentru că nimeni altcineva nu are permis de conducere .

Sonny rămase cu gândurile ei. Bine că la şcoală acceptaseră s-o înscrie pe Jessie doar pe baza declaraţiei ei. De fapt, doar numele de familie al fetiţei se schimbase pentru a se potrivi cu al ei. Jessie trebuia să meargă la şcoală, să ducă o viaţă normală cât vor sta aici. Dar cine ştie cât va dura?

Amintirea sărutului lui Joseph îi produse adevăraţi fiori de plăcere. Constată uimită că de la sosirea aici nu se mai gândise, nici nu se mai temuse de Cliff. îl dăduse uitării. Trecutul nu-i va mai face probleme; acum trebuia să se ocupe de prezent.

Când venise dimineaţă la micul dejun, Joseph o evitase. Oftă. Fusese cel mai simplu să-i lase impresia că nu este interesată de o relaţie cu el. Nu-i putea spune prin ce a trecut şi de ce fugise de acasă. Nu putea să rişte să spună

nimănui adevărul. Dar pe Joseph îl plăcea prea mult pentru ca să-l poată minţi.

-Gata, ai ajuns, o auzi pe Delores.

Sonny mângâie căţelul pe cap şi coborî. Acum, trebuia să dea ochii cu el.

La clinică, sala de aşteptare era plină. Le zâmbi celor aflaţi acolo, apoi dintr-o privire îl observă pe Joseph, aflat cu un pacient.

- Poţi să-i scoţi pe gemenii Packard de aici; sunt perfect sănătoşi, îi spuse Joseph când o văzu.

- Imediat. Sonny încercă să nu lase felul lui de a fi s-o influenţeze în acel moment. Pacienţii aşteptau.

El îşi făcea treaba.

Sonny confirmă schema de hrănire a celor doi mici gălăgioşi, apoi îi cântări şi-i duse în încăperea învecinată, unde urma să-i vadă Joseph.

- Acum trimite-mi pacienţii pe rând, în funcţie de gravitatea stării lor de sănătate, îi puse el, şi dispăru în camera unde ea dusese gemenii.

Oare când lucra era mereu morocănos? se întrebă Sonny. Sau era aşa din cauza celor întâmplate seara trecută?îşi lăsă jacheta în hol şi începu să stabilească prioritătile pacienţilor. Apoi îl lăsă pe primul să intre.

Joseph ieşi din camera cu gemenii.

- Gemenii Packard au nevoie de DTP. Dă-i mamei nişte acetaminofen şi spune-i despre posibilele efecte secundare

ale imunizării.

Sonny încuviinţă.

- Pacientul următor este gata.

- Mulţumesc. El schiţă un zâmbet.

După ce îi vaccină pe cei doi, mama lor o întrebă:

- Voi putea să-i scot la plimbare, sau vor fi mai sâcâiţi ca de obicei? Ar trebui să trec pe la cumnatul meu, care şi-a rupt nasul.

- Da, l-am văzut ieri. Sunteţi sora lui Merced?

- Nu, sunt căsătorită cu fratele lui Jim. Doamna Packard se încruntă: nu ne vedem prea des, dar într-o situaţie ca asta trebuie să mă duc.

Doar dacă nu credeţi că nu-i face bine lui Jim. Sau gemenilor?

- O să vă dau acetaminofenul acum. Cât despre Jim...

- Da, probabil Merced este deja tensionată, dacă mă mai duc şi eu cu gemenii...

Sonny îşi închipui şi motivul.

- Lăsaţi-mă să vă deschid uşa.

Dimineaţa trecu destul de repede. Ocupată cu pacienţii, nu avu timp să se mai gândească la cele întâmplate cu o zi în urmă, dar îşi spuse că din punct de vedere profesional ea şi Joseph făceau o echipă bună.

Când sosi o pacientă supraponderală cu semne de piatră la fiere, Sonny îi spuse că va intra imediat la medic, înaintea altei paciente uscăţive care se afla deja acolo.

- De ce trebuie să aştept? exclamă femeia. Am fost a treia aici de dimineaţă.

Sonny verifică programarea.

- îmi pare rău, doamnă Dominguez, introduc pacienţii în funcţie de severitatea bolii.

Doamna Dominguez exclamă, întinzându-i braţul:

- Dar ce vezi aici nu ţi se pare ceva serios?

Ar putea fi cancer!

Sonny reuşi să nu pufnească în râs, amuzată de ideea pacientei. Dar ea nu va pune un diagnostic, îl va lăsa pe Joseph s-o facă. Luă mâna femeii cu blândeţe:

- Vă doare?

- Nu. Chipul doamnei Dominguez se mai relaxă puţin. Dar sunt foarte îngrijorată pentru că nu ştiu ce este.

Sonny luă un tub cu o pomadă, cu care masă mâna femeii. îi puse un tub asemănător într-un plic, pentru ca să continue tratamentul şi acasă.

Joseph scrise o trimitere pentru pacienta cu presupuse pietre la fiere, apoi o urmări pe Sonny care masa mâna doamnei Dominguez.

- Ce i-ai făcut bietei femei? Te privea cu adoraţie.

- I-am acordat puţină atenţie, atât. Am mai lucrat cu persoane în vârstă. Au nevoie de atenţie specială.

- Va trebui să-mi împărtăşeşti şi mie din experienţa ta.

- N-am auzit pe nimeni până acum să se plângă de felul cum îl tratezi.

Ştiind că trebuia să treacă peste ce se întâmplase între ei seara trecută, el îi spuse:

- Sonny, îmi pare rău de cele întâmplate, nu aveam dreptul să te sărut. Dacă nu te interesează... Cu toate astea, putem lucra împreună foarte bine, îţi voi respecta sentimentele.

- Mulţumesc, zise ea . Este ora mesei?

- Da. Joseph îşi ignoră dezamăgirea. De obicei mă duc acasă la prânz, dar şi aici se poate cumpăra câte ceva de mâncare. Este un cafe bar la două case mai sus.

- Mă duc să iau un sandviş, spuse ea. Ne vedem într-o jumătate de oră.

Joseph reuşi să spargă gheaţa groasă formată la fântână în timpul nopţii. Auzi uşa de la bucătărie şi o văzu pe Jessie venind în fugă. îi zâmbi fetiţei, care se încălţase cu cizmele dăruite de fiica lui Delores. Era a treia dimineaţă când ieşea o dată cu el să aibă grijă de cal.

- Cred că mai vrei să facem o plimbare, nu? Nu va mai trece mult şi Black Speed o să te iubească mai mult ca pe mine.

Jessie începu să râdă şi încercă să mângâie calul.

- Am putea face o plimbare? îl întrebă ea.

- Mama ştie că eşti aici?

- Mama doarme, dar nu se supără că am ieşit; spune că sunt în siguranţă cu tine.

Joseph o privi lung.

- Aşa a spus mama?

- Da. Putem merge acum?

- Sigur că da! Du-te şi adu-mi şaua!

- Imediat! exclamă Jessie bucuroasă. Se îndreptă spre şopron cu părul blond fluturându-i.

Joseph privi lung în urma fetiţei, mirându-se cât de mult ajunsese să-i pese de ea şi mai ales de mama ei. îi intraseră amândouă în suflet, chiar dacă Sonny nu era deloc interesată de el.

Dar şi ea îi răspunsese la sărut. Joseph îşi permise să spere puţin, amintindu-şi cum roşise Sonny, sau felul în care aruncau scântei ochii ei mari. Dar trebuia să dea uitării aceste gânduri. Sonny era o asistentă bună şi voia s-o păstreze.

Sonny se duse la bucătărie. Ştia că fiica ei era afară cu Joseph şi avea o strângere de inimă la gândul că fetiţa se apropiase de el şi de mătuşa lui.

Se duse la fereastră şi-i văzu pe cei doi râzând.

- Nu-ţi face probleme, spuse femeia. Fetiţa ta este foarte independentă pentru un copil de vârsta ei!

Ea ştia asta prea bine. Trăise primii doi ani într-un mediu care putea să afecteze orice copil. Dar din fericire Jessie nu-şi mai amintea . Nu-şi mai văzuse de doi ani şi jumătate tatăl. Asta însemna jumătate din viaţa ei. Acum, Jessie nu-şi mai amintea decât lunile pe care le petrecuseră într-un adăpost pentru femei. Cliff nu ceruse încredinţarea

micuţei, nici măcar program de vizitare.

- Bănuiesc că este la fel de independentă ca mama ei, adăugă Anna.

Sonny îşi aminti că după ce-l părăsise pe Cliff începuse să facă paşi mari spre independenţa pe care Anna presupunea c-o are. Luase lecţii de autoapărare timp de şase luni. Sperase că nu va avea nevoie să-şi aplice cunoştinţele dobândite. Redevenise ea însăşi în multe privinţe. Dar mai avea multe de făcut. îşi aminti apoi cum o descoperise Cliff în Seattle. Doar norocul o salvase.

- Mănâncă, spuse Anna punându-i în faţă o farfurie cu cereale şi lapte. Ai nevoie de putere.

Nici nu ştii câtă nevoie am de putere, se gândi Sonny. Se simţea mai relaxată în prezenţa Annei, care o îngrijea ca o mamă. Brusc îşi aminti de asistenta din Florida, care o ajutase să treacă peste durerea pricinuită de moartea mamei ei. Desigur, asta fusese înainte să apără Cliff şi s-o facă să-şi piardă capul.

Sonny sorbi cafeaua fierbinte, încercând să scape de amintiri. Acum fugise din nou de el.

Râsul lui Jessie se auzi din nou.

- Mama! strigă fetiţa. Am călărit din nou pe Black Speed. îmi place atât de mult aici!

- Şi mie îmi place, fetiţo, spuse ea cu amărăciune.

Acest Cliff reuşise să-i fure orice bucurie. Chiar dacă se simţea bine aici, era ceva temporar.

- Sper că nu te supără c-am dus-o la plimbare, îi spuse Joseph. Cred că trebuia să -ţi cer permisiunea mai întâi.

- Nu este nici o problemă. Lui Jessie îi place mult.

Şi mai ştiu că ai grijă de ea.

Deşi se afla aici doar de câteva zile, simţea că poate avea încredere în Anna şi în Joseph. Dar încrederea îi fusese trădată înainte, iar acum se temea. îl privi pe Joseph, impresionată de bunătatea lui.

La clinică, în acea dimineaţă, sosiră Jim şi Merced, cărora le zâmbi şi se apropie de ei ca să se uite la rana lui.

- Văd că s-a retras umflătura.

- Trebuie să-mi scoateţi copcile.

- Ia un loc, nu vei avea mult de aşteptat.

Trecu la pacientul următor, o femeie care abia reuşi să se ridice de pe scaun. Pe când o ajuta să intre în cabinetul lui Joseph, întoarse capul şi se mai uită odată la Merced. Nu putu să nu se întrebe care erau motivele femeii să ascundă faptul că ia pastile anticoncepţionale. Dar apoi îşi spuse că trebuia să se concentreze asupra pacientei pe care o însoţea, s-o lase pe Merced pentru mai târziu.

în sala de examinare, femeia îi explică nedumerirea faţă de durerile anormale pe care le avea după operaţia de acum două luni.

- Este durere permanentă sau doar la mişcare?

- Permanentă, de parcă mi-ar turna cineva acid pe rană. Durerea este mai puţin pregnantă când stau întinsă.

- în acest caz, întinde-te aici, îi spuse Sonny. Probabil era un caz simplu de parestezie, o sensibilitate nefirească a pielii, care ar fi fispărut de la sine în alte câteva săptămâni. Oricum, Joseph îi va recomanda un analgezic.

întorcându-se îl văzu pe Joseph, care o privea lung.

- Cum te descurci cu pacienţii?

- Tocmai am discutat cu Merced şi cu Jim. Voiau să-i scoţi copcile. Mai sunt alţi patru pacienţi.

Joseph se uită pe diagrama pe care ea scrisese"parestezie".

- Parestezie? Probabil diagnosticul pus de tine este corect. Dar dacă aş fi operat-o eu, nu s-ar fi confruntat cu problema asta.

Sonny îşi spuse că nu întâlnise până acum un doctor care să nu facă astfel de afirmaţii la adresa colegilor de breaslă.

- Te-am văzut lucrând şi sunt de acord că ştii să coşi mai bine decât ce vedem aici, spuse ea zâmbindu-i.

- I-am dat deja instrucţiuni doamnei Bernal. Poţi să-i duci medicaţia? Are nevoie de hidroclorura loperamidică. Şi transmite-i să mai renunţe o vreme la prăjituri. Să bea multe lichide.

Joseph veni mai aproape de ea.

- Pastilele anticoncepţionale pentru Merced se află în geanta mea.

Te-ai putea asigura că ajung la cine trebuie?

înainte ca Sonny să-i răspundă, el dispăru în sala unde efectua mici intervenţii chirurgicale.

Sonny se îndreptă spre Jim şi Merced care aşteptau. Apoi ieşi Joseph să-l invite pe Jim în sală.

- De ce nu stai aici cu Sonny? îi spuse el lui Merced. Nu va dura mult.

Când rămaseră singure, Sonny îi întinse plachetele cu anticoncepţionale.

- Slavă Domnului! exclamă aceasta, am pierdut deja o zi!

Sonny nu apucă să-i răspundă, pentru că se deschise uşa
de la intrare şi în sala de aşteptare intră şeriful. Merced păli, iar Sonny se îndreptă spre el.

- Cu ce vă putem fi de folos?

- Am venit să văd cum mai merg treburile pe aici. Apoi se întoarse spre Merced: cum îi merge lui Jim?

- Tocmai îi scoate Joseph copcile, spuse Merced, căreia îi cam tremura glasul.

Omul scutură din cap.

- Spune-i să fie mai atent când iese cu prietenii, n-aş vrea să mai aud că i s-a întâmplat ceva.

Merced încuviinţă, iar Sonny nu spuse nimic, de teamă că şeriful i-ar putea pune întrebări.

- Să aveţi o zi bună, doamnelor, spuse şeriful şi plecă.

- Ce-a vrut să fie vizita asta? o întrebă Sonny pe

Merced.

Merced nu ridică privirea spre ea.

- Bănuiesc că-şi făcea doar datoria.

După ce terminară toţi pacienţii, Joseph şi Sonny plecară spre casă.

- Merced are familie aici? întrebă ea.

- Nu şi-a cunoscut tatăl, iar mama i-a murit.

- Oh! exclamă Sonny cu o strângere de inimă.

- Aş putea s-o ajut, spuse Joseph; dacă se hotărăşte să-l părăsească pe Jim, ar putea sta cu Anna şi cu mine. Tu eşti bine? o întrebă el privind-o cu prietenie.

- Da, răspunse Sonny, care nu voia ca discuţia să revină asupra ei.

Zăpada scârţâia sub picioarele lor, aerul era rece şi proaspăt, mireasma ienuperilor de pe munte răzbătea până la ei. Vântul rece le biciuia feţele şi Sonny îşi vârî mâinile în buzunare, strângând ursuleţul de lemn cioplit de Joseph.

- La ce te gândeşti? o întrebă Joseph.

- Nu mă pot obişnui cu frumuseţile de aici. E foarte frig, e adevărat. Sunt născută în Florida, o să mă obişnuiesc.

- Parcă spuneai că la Seattle.

Luată pe nepregătite, nu putu să-i răspundă. Apoi îşi reveni imediat.

-Da, dar am trăit un an şi jumătate la Seattle. Acolo am lucrat la acel azil.

- Ţi-a plăcut munca?

Ea încuviinţă.

- Şi de ce ai venit aici?

- Lucrurile nu sunt perfecte...

- Este adevărat. Oricum, tu si Jessie aveţi nevoie de lucruri de iarnă. Mă gândeam să mergem la Albuquerque în acest weekend. Sunt sigur că si Anna va merge cu noi.

Capitolul 5

Vineri după- amiază, policlinica se goli brusc de pacienţi, de parcă fiecare şi-ar fi aranjat un program special pentru weekend, lăsând la o parte bolile şi necazurile.

Sonny se duse să-şi închirieze patine, apoi o ajută pe Anna să pregătească ceva uşor de mâncare.

Joseph o urcă pe Jessie pe cal, făcură câteva plimbări, după care se opri cu calul în faţa lui Sonny.

- Crezi că te-ai putea descurca?

-Nu ştiu, n-am încercat până acum.

- Black Speed este un cal foarte blând, încearcă-l.

- Nu ştiu dacă să mă încumet. îşi aminti de lecţiile de călărie luate la vârsta de unsprezece ani. îşi amintea şi acum sfaturile instructorului" ţine spatele drept","păstrează ritmul".

- Haide, mama, o încurajă Jessie, e atât de distractiv!

- De ce nu urci şi tu cu ea pe cal pentru început? sugeră Anna. Aşa va prinde curaj.

Joseph aranjă pătura pe care o pusese pe spinarea calului şi-şi împreună mâinile făcând o scară pentru piciorul lui Sonny. Calul se mişcă dar Joseph încercă să-l liniştească. După ce reuşi s-o urce pe Sonny se ridică şi el repede în şa , în spatele ei, prinzând-o în braţe. Luă frâiele calului şi-i spuse:

- Stai liniştită, Sonny, nu se poate întâmpla nimic.

Sonny avea sentimentul că el mai mult vorbea în loc să
strunească animalul. După ce primi impulsul cuvenit, Black Speed porni brusc, aruncându-l pe Joseph spre ea cu putere. Când ajunseră în vârful colinei Sonny trase de frâu spre dreapta, în ideea de a întoarce calul şi de a coborî. Dar Joseph, care o ţinea cu o mână de mijloc trase în direcţie opusă, iar calul care-l cunoştea, nemaiştiind ce să facă se cabră, înclinând-o pe Sonny spre spate, aruncând-o şi mai mult în braţele lui Joseph. Ea îl simţi cald şi puternic.

Calul se linişti şi merse în continuare.

- Eşti bine? o întrebă Joseph.

Ea încuviinţă, uitându-se înapoi spre el şi zâmbindu-i.

- în acest caz, ţine-te bine.

Lovind calul cu călcâiele, porniră în viteză.

Vântul îi răvăşi părul lui Sonny. Auzea doar zgomotul făcut de copitele calului. Şi acesta părea să se bucure de libertatea neaşteptată.

Când ajunseră într-un luminiş, Joseph opri calul.

- Ti-a plăcut? o întrebă.

Sonny se trezi zâmbindu-i, fericită.

- Am crezut c-o să mă laşi pe mine să-l conduc.

- Trebuia să te fac cumva să te simţi bine în această primă experienţă.

Apoi îi dădu frâiele.

- Uite, acum tu ne conduci acasă.

Sonny începu să râdă stânjenită.

- Nu, deocamdată. Apoi dădu pinteni calului care porni la pas, iar Joseph o prinse din nou după mijloc cu braţul său puternic.

Când ajunseră înapoi la ţarc Sonny era teribil de încântată, dar şi puţin ameţită. Simţise tot timpul trupul lui foarte aproape de al ei, mirosul lui de zăpadă proaspătă. Simţi cum roşeşte când el o ajută să coboare, dar când privirile li se întâlniră şi ea se aşteptă la acea scânteie, el o evită, iar din expresia lui nu se văzu că ar simţi ceva. El luă pătura şi frâul calului şi se îndreptă spre şopron. Apropierea se pare că nu-l afectase de loc.

Când intrară în casă, Anna îi spuse lui Sonny:

- Cred c-o să înot şi eu cu Joseph în piscină.
- Pot să merg şi eu, mami? interveni Jessie.
- Dar nu ai costum de baie! exclamă Sonny.
- îi găsim noi ceva... o linişti Anna.
- Şi tu? spuse Jospeh.
- Nu am costum, răspunse ea amintindu-şi ziua în care împachetase în grabă lucrurile ca să dispară din Seattle. Pe atunci nu se gândise că acolo unde va ajunge va avea parte şi de distracţie.
- Lui Sonny îi pot împrumuta un costum de-al meu,

se oferi Anna. Am unul de când eram mai slabă. O să-ţi placă la piscină.

Şi aşa a şi fost. în apă, Sonny s-a simţit mai bine, parcă toate necazurile i s-au spulberat.

Joseph a venit la o oră după ele. Au auzit zgomotul de apă împroşcată, apoi l-au văzut apărând la suprafaţă.

A apărut în faţa lui Sonny, şi-a trecut o mână prin păr cu picături de apă curgându-i pe torsul puternic.

Joseph o luă pe Jessie pe umeri şi traversă piscina cu ea.

Sonny, care-i privea, simţea ceva între mulţumire şi dorinţă. încă o dată deveni conştientă că fiica ei avea nevoie de un tată.

- Ai putea să face câteva ture de bazin în timp ce se joacă Joseph cu Jessie.

- Aşa voi face, spuse Sonny.

- Sau mai bine ar fi să te duc la saună, zise Joseph. Spune-mi, Sonny, am observat că Jessie simte lipsa tatălui ei. îl vede des?

Sonny se crispă. întrebarea venise prea abrupt. încercă să reacţioneze natural.

- Nu...el a... murit.

- A murit? îmi pare rău, Sonny.

Sonny lăsă ochii în jos, conştientă că minţise şi asta nu era ceva ce s-o caracterizeze. Voise să-l facă să

creadă că soţul ei, fostul ei soţ murise. Nu putea să rişte să-i spună adevărul. Iar Cliff era ca şi mort pentru ea. Simţi un nod în gât. Avusese un motiv bun ca să mintă, dar nu era bine ce făcuse.

- Nu este nicio problemă, reuşi ăs spună.

- Când s-a întâmplat? o întrebă Joseph.

Nu trecuse prea mult. Aproape doi ani. Nu avusese nicio legătură de doi ani cu tatăl lui Jessie. îl privi pe Joseph. Privirea lui era plină de compasiune, nu de suspiciune.

- Acum este bine totul, reuşi ea să zâmbească. Mă duc să fac acele ture de bazin. Imediat îşi alungă din minte minciunile pe care le spusese, pe motiv că avea dreptul ca pentru a-şi proteja copilul şi a se proteja şi pe sine, să mintă. Cu toate astea, se simţea foarte vinovată că-l minţise pe bărbatul de care începuse să-i pese.

Curând, observă că şi Joseph făcea ture de bazin ca şi ea, dar în direcţie opusă. Obosită, se opri să-şi tragă sufletul.

Joseph se apropie de ea, zâmbindu-i.

- Am fost inspirat când am făcut piscina asta, nu?

Ea încuviinţă.

- E minunată.

- Eşti gata de saună? o întrebă el.

Sonny simţi că încep să-i ardă obrajii.

Joseph începu să râdă.

- Vino, o să te simţi foarte bine.

Sonny ieşi din piscină, conştientă că era îmbrăcată în costumul de baie al Annei, care nu-i venea foarte bine. în semiîntuneric nu-i putea vedea ochii. îl lăsă să-i aşeze prosopul pe umeri şi se lăsă condusă spre o sală mică de lângă piscină.

Joseph aprinse o lampă şi atinse cu palma un perete de lemn.

- Sauna este aici, dar ar fi bine să faci duş înainte, pentru că apa din piscină avea clor. Eu o să-ţi aduc prosoape uscate.

Sonny îl urmă trezindu-se în dormitorul lui , unde Joseph deschisese un dulap ca să caute prosoapele. Trecu pe lângă el intrigată de patul mare, confortabil dar şi de carpetele Navajo întinse pe podea. Un şemineu mare se afla pe peretele opus.

- Eşti pregătită? îl auzi pe Joseph.

Se întoarse şi-l privi lung:

- Dormitorul îţi seamănă, îi spuse.

El o privi plin de emoţie, după cum interpretă ea.

- îţi pun prosoapele în baie, o anunţă Joseph.

Sonny se simţi brusc dezamăgită. Dar de ce era aşa? Ar fi vrut ca Joseph s-o prindă în braţe în acel moment, s-o sărute. îşi dorise asta mai mult decât îşi dorise orice altceva în ultimul timp. Dar îşi aminti că ea impusese nişte reguli, iar el nu făcea decât să le respecte. Ar fi

trebuit să fie bucuroasă că n-o sărutase. Nu avea dreptul să se implice într-o relaţie cu el. Nu atâta timp cât nu putea să fie sinceră cu el.

- Vii? o întrebă el.

După ce-i întinse prosoapele, el intră înapoi în cameră şi închise uşa.

Joseph auzi zgomotul făcut de apa care curgea, apoi uşa se deschise. Nu se gândea decât la felul în care arăta Sonny, la trupul ei zvelt îmbrăcat în halatul lui de baie pe care i-l oferise. Se simţi frustrat la gândul că nu i se putuse alătura la duş. îşi aminti ce simţise când o ţinuse în braţe pe spatele calului şi cum abia se dezlipise de ea. Recunoştea că nu prea avusese gânduri platonice atunci. Nu ştia ce gândeşte Anna mătuşa lui, care parcă intenţionat îi trimitea împreună peste tot. Când realiză că Sonny se afla deja în saună, intră în baia plină de abur, dar în care persista mireasma trupului ei. Făcu repede duş, apoi îmbrăcă o pereche de pantaloni scurţi care i se păru potrivită în momentul acela. Dar când vru să intre la saună sună telefonul; era un pacient, care dorea lămurri în privinţa unei reţete. îl lămuri şi fu aproape fericit când ducându-se la saună realiză că avea o temă de discuţie cu Sonny pe teme profesionale. Trebuia să facă un efort să fie cu ea, fără a lăsa să se vadă care-i erau adevăratele intenţii. Dar nu voia s-o sperie, mai ales când văzuse cum se panicase

în braţele lui cu o zi în urmă. Soţul ei murise, iar ea nu reuşise să treacă încă peste această experienţă dureroasă. Dar mai putea spera. Sonny era singură de doi ani. Va trebui s-o abordeze încet, să-i dea timp....

- Cum ţi se pare? o întrebă.

Râsul ei cristalin răsună în spaţiul acela închis; îşi dădu capul pe spate rezemându-l de panourile de stejar, iar părul ei castaniu captă toată strălucirea roşiatică a lămpii aflate deasupra capetelor lor. îşi strânse capotul în jurul taliei .

- în mod sigur nu-mi este rece, spuse ea încă râzând.

Joseph se aşeză lângă ea pe banchetă, foarte atent să n-o
atingă.

Voia s-o facă să se simtă bine în prezenţa lui şi asta însemna să uite că sub halat nu purta nimic. îşi alungă acest gând în cel mai ascuns colţ al minţii şi continuă:

- A sunat un pacient care voia să ştie dacă tratamentul medicamentos pe care i l-am dat poate fi anulat sau neutralizat de sucul de grepfruit. I-am spus să nu-şi facă probleme din această cauză.

Sonny încuviinţă. Joseph era un medic atât de dedicat pacienţilor săi încât le permitea să-l sune şi acasă.

- Lucrurile sunt cu totul altfel aici decât la oraş,

spuse ea. Văd că eşti atât de accesibil pentru pacienţii tăi!

- Asta este unul din motivele pentru care practic medicina aici, îi explică el. Dar tu? Cum consideri munca în acest ţinut îndepărtat? îţi place?

- Da, răspunse ea fără ezitare, realizând că spusese adevărul imediat. îi plăcea atmosfera aceasta de localitate mică, de camaraderie care exista între oameni.

- Eşti o asistentă foarte bună, m-am convins, zise Joseph. Pacienţii vorbesc în termeni foarte elogioşi despre tine.

Sonny îi zâmbi puţin jenată după cum i se păru lui, dar primi complimentul cu bucurie. După o clipă, el întinse mâna şi-i îndepărtă o şuviţă rebelă, care-i căzuse pe frunte. Apoi lăsă mâna să-i cadă pe lângă trup.

- îmi place să lucrez cu tine, Sonny, murmură el.

- Şi mie îmi place, Joseph. Eşti un medic foarte bun.

Se lăsă o tăcere nefirească, pe care Sonny încercă s-o umple.

- Am apreciat mult faptul că ţi-ai pierdut atâta timp cu fiica mea. Când rosti aceste cuvinte îşi dori imediat să n-o fi făcut, temându-se că Joseph îi va pune întrebări despre tatăl fetiţei.

Dar el era doar amuzat:

- Fetiţa ta este un copil teribil de înzestrat.

Sonny îi evită privirea încă o dată, impresionată de bunătatea lui; nu voia ca el să-i poată citi în priviri că îl admira. Avea multe îndoieli, multe semne de întrebare. Nu se prea putea baza pe propria-i judecată în privinţa bărbaţilor.

După alte câteva momente, când îl privi, Joseph îşi sprijinise capul de panoul de lemn şi închisese ochii. Avu ocazia să-l studieze în linişte. Era un bărbat puternic, cu trăsături armonioase, bine conturate. Dar ea nu avea de ce să se afle aici cu el. Mai ales aşa cum era pe jumătate dezbrăcată, purtând doar halatul lui. Se mai uită o dată la chipul lui. Părea atât de liniştit, de împăcat. Dar dacă se va apleca spre el şi-l va săruta uşor...o, nu!Dacă ar face asta nu va mai avea pace! înţelesese că Joseph îi respecta dorinţa, dar dacă-l săruta însemna să încalce chiar ea regulile pe care le impusese.

Se ridică.

- Trebuie să plec.

Joseph deschise ochii şi o privi mirat.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu. Nu-l privi, ştiind că dacă ar face-o, n-ar mai putea pleca. Probabil, Jessie se întreabă unde sunt. îţi aduc mai târziu halatul.

Cu aceste vorbe, se repezi spre ieşire.

Capitolul 6

Aerul rece al dimineţii părea să sporească bucuria lui Jessie, care abia aştepta să ajungă la patinoarul despre care-i vorbise Joseph.

În maş,ină, se aşezase între el şi Sonny. Pe când începură urcuşul spre Echo Ridge, ea le povesti despre patinoarul de la Seattle.

Sonny ar fi vrut ca fetiţa ei să nu povestească prea multe despre Seattle, în special despre faptul că fuseseră nevoite să părăsească în grabă oraşul. Lui Jessie îi plăcuse mult acolo. Cu toate acestea, Sonny nu simţi tristeţe în glasul fiicei sale. Era un lucru bun; curând, discuţia lor se orientă spre alte teme, mai sigure din punctul ei de vedere. Jessie continua să vorbească, povestindu-i lui Joseph despre felul în care învăţase să patineze, despre performanţele pe care le atinsese.

Joseph o asculta zâmbind. Răspundea la întrebările fetiţei şi râdea la glumele ei. Aveau în faţă o dimineaţă calmă, plină de distracţii.

Sus, pe munte, copacii începuseră să se răărească şi lumina parcă era mai puternică. Jessie le spuse brusc:

- Parcă nu mai aud bine.

Sonny zâmbi, ştiind că era doar din cauza altitudinii şi-i spuse că problema se va rezolva.

După câteva minute, Joseph opri maşina.

Sonny coborî, înţelegând imediat că se aflau în locul numit Echo Ridge. Un perete masiv din piatră forma un semicerc aproape perfect în jurul unui lac îngheţat.

- Ce frumuseţe! exclamă ea.

Sonny nu mai văzuse un lac îngheţat, cam de mărimea unui teren de fotbal. Era diferit de tot ce şi-ar fi imaginat. Suprafaţa patinoarului avea valuri la un moment dat, de parcă vântul s-ar fi concentrat pe această parte a apei, apoi o îngheţase. Joseph examină cu atenţie suprafaţa lacului, şi le spuse:

- Se poate patina fără probleme, dar nu chiar aici, gheaţa este mai subţire în partea aceasta. Apoi o privi pe Jessie şi-i spuse: evită zona asta. Când ea încuviinţă, continuă: gata, te poţi urca pe patine.

Imediat ce fiica ei se îndreptă spre maşină, Sonny îl chestionă:

- Eşti sigur că nu sunt probleme?

- Nu te îngrijora. Folosesc acest lac de peste nouă ani. Dacă nu se apropie de zona asta, nu vor fi probleme.

Jessie respectă instrucţiunile lui Joseph, evitând zona periculoasă. Alunecă pe gheaţă cu evidentă bucurie, ba chiar încercă săriturile în care începuse să se specializeze la Seattle şi culmea, acestea îi reuşiră, deşi nu mai patinase de câteva luni.

Sonny era teribil de încântată de abilitatea fiicei

sale, care părea teribil de fericită, de liberă.

Obrajii îi erau îmbujoraţi, părul blond ieşise de sub căciuliţa pe care i-o dăduse Anna.

Joseph patina destul de bine, cu picioarele sale lungi şi musculoase, bine conturate prin pantalonii de lână. între timp, li se mai alăturaseră Kattie, învăţătoarea lui Jessie cu căţeluşul ei, căruia îi spunea mister Peabody şi prietenul ei, Twoey.

Din acest grup doar Sonny şi Katie nu prea se descurcau.

- Unde a învăţat Jessie să patineze? Parcă s-ar fi născut aici!

- în oraşul din care venim se ducea în fiecare zi la patinoar, răspunse Sonny imediat, dar apoi realiză că făcuse o greşeală, pentru că femeia, fiind învăţătoarea fetiţei, i-ar fi putut pune mai multe întrebări personale.

Dar Katie zâmbi, strângându-şi în jurul gâtului fularul alb. Mişcarea aceasta o dezechilibră, întinse braţele lateral, încercând să-şi găsească echilibrul, dar căzu. Sonny o ajută să se ridice. Când reuşiră să se pună amândouă pe picioare cu mare greutate auziră lătratul lui mister Peabody, care era îngrijorat de soarta stăpânei sale.

Katie se duse spre căţeluş, iar Sonny se aventură pe gheaţă, trecând pe lângă Joseph, care venea din direcţie opusă.

El se opri.

- îi voi aduce lui Jessie o ceaşcă de ciocolată caldă de la maşină. Vrei şi tu una?

-Peste câteva minute, poate. Nu pot patina şi bea în acelaşi timp.

Joseph începu să râdă, îndreptându-se spre maşină, în timp ce ea se apropie de fetiţă.

Jessie zâmbi fericită, întinse mâinile spre ea şi începură să se învârtească împreună.

Deodată se opriră uluite de ce vedeau: Katie scăpase câinele pe gheaţă.

Acesta pornise în fugă spre Twoey, aflat destul de aproape de zona în care gheaţa era mai subţire. începu să alunece pe gheaţă cu ochii măriţi de frică, dar când Twoey încercă să-l prindă, animalul făcu o mişcare laterală, strecurându-se pe sub frânghia care demarca zona.

- Nu! strigă Katie văzând că animalul alunecă pe gheaţă, apoi cade într-o copcă. Căpşorul lui mai apăru o dată la suprafaţă, apoi dispăru.

Katie ţipa cât putea de tare.

- Stai acolo unde eşti! îi strigă Twoey, îl scot eu!

Sonny reuşi să ajungă la Katie, luând-o după umeri cu înţelegere.

Rămaseră acolo speriate, urmărind cum Twoey păşea cu grijă pe gheaţa subţire. Gheaţa crăpă şi el

căzu în apă, iar în jurul lui începură să plutească bucăţi de gheaţă. Apoi îi apăru capul la suprafaţă; nu găsise animalul.

Sonny se temea că nu va şti cum să rezolve hipotermia cu care s-ar fi putut confrunta Twoey şi se întoarse privind disperată spre maşină, unde se afla Joseph. Avea nevoie de el. Din fericire, el păşea foarte atent pe gheaţă, ducând o ceaşcă în mână.

O zări, îi zâmbi şi imediat observă ce se întâmplase. Lăsă ceaşca jos şi veni spre ele în viteză.

- Cum s-a întâmplat?

- Căţeluşul Katiei a căzut în apă, reuşi să spună Sonny, încercând să-şi păstreze calmul.

- îl scot imediat!

Strigătul de victorie al lui Twoey îl puse imediat în mişcare pe Joseph; porni pe gheaţă spre locul unde se afla acesta. Apa de sub gheaţa topită se lovea de mal, iar pojghiţa subţire troznea sub picioarele lui. Când ajunse destul de aproape îl prinse de mână, trăgându-l spre el.

- La naiba! exclamă doctorul. Ce-ai căutat acolo?

- L-am salvat pe câinele Katiei. Sunt bine, o să mă încălzesc după ce ajung pe uscat. Twoey îi întinse animăluţul, care nu mişca. Trebuie să-l salvezi, Joseph!

O secundă mai târziu, Joseph luă căţeluşul în braţe, căutând-o din priviri pe Sonny.

Observându-i îngrijorarea ea spuse:

- Eu voi avea grijă de Twoey.

îşi duse fiica aproape de Katie, care o prinse după umeri, îmbrăţişând-o.

Sonny se îndreptă apoi spre Twoey.

- Vino, îi spuse ea, sigură pe ceea ce avea de făcut. Nu mai tratase vreodată hipotermia sau degeraturile şi nu-i mai amintea foarte mult din ce învăţase la şcoala de surori, dar încercă să pară foarte stăpână pe sine.

- Stai puţin, zise Twoey, căruia îi clănţăneau dinţii. Nu se putea mişca de pe locul unde Joseph încerca să resusciteze căţeluşul. Joseph îi sufla aer cald în plămânii micuţi.

Katie şi Jessie se apropiaseră; prima îl privea pe Joseph cu speranţă în priviri.

- Joseph va face tot posibilul pentru bietul mister Peabody, reuşi Sonny s-o consoleze pe Katie. Ar fi bine ca între timp tu să mă ajuţi să-i ridicăm temperatura lui Twoey. Apoi se întoarse spre el: Twoey , să mergem la maşina lui Joseph.

- Bine, zise el, clănţănind de dinţi şi porni spre maşină.

Sonny îi scoase fularul din care şiroia apa. Simţi în acest
timp că mâinile încep să-i îngheţe. îi deschise fermoarul jachetei pe care i-o scoase pe cap, pentru că era

îmbibată cu apă.

- Aduceţi ciocolată fierbinte pentru Twoey, le instrui pe Jessie şi Katie.

Ea începu să-l ajute pe Twoey să se dezbrace de tot ce avea şi asta destul de rapid; altfel, omul risca să-şi piardă şi celălalt picior.

- {tiu ce trebuie făcut, Sonny, spuse omul. Adu-mi păturile acelea.

Sonny încuviinţă şi scoase păturile de pe bancheta din spate a maşinii. Apoi se întoarse să-l ajute pe Twoey să-şi scoată pantalonii, după care omul rămase doar în lenjeria intimă, cu piciorul de lemn expus. Sonny îl înveli în pături.

- Urcă repede în maşină, îi spuse.

Twoey execută ordinul, iar după ce se aşeză pe banchetă îşi scoase şi şosetele, în timp ce Sonny dădu drumul la motor.

Katie urcase cu Twoey pe bancheta din spate. Twoey o întrebă fără s-o privească, evident ruşinat că femeia îi vedea piciorul de lemn:

- Şi-a revenit mister Peabody?

Katie îi întinse ceaşca de ciocolată fierbinte, şi-l strânse în braţe pentru a-i da din căldura ei.

- Nu ştiu; de tine sunt îngrijorată acum.

- Eu voi fi bine, spuse el continuând să tremure violent.

- Dacă poate cineva să salveze căţeluşul, acela este Joseph, le spuse Sonny.

Afară, în zăpadă, Joseph răsuflă uşurat când căţeluşul scuipă apă, apoi reveni la o respiraţie aproape normală.

- Te vei face bine, micuţule, îi spuse el după care îi scoase hăinuţa pe care i-o tricotase stăpâna lui şi -l vârî în sân. Trebuie să-ţi ridic temperatura.

Se îndreptă spre maşină, unde-i găsi pe ceilalţi cu motorul pornit, la căldură.

Se aşeză lângă Jessie.

- Dă-mi te rog fularul tău, îi spuse el.

Când fetiţa îi întinse fularul, el îl scoase pe mister Peabody din sân şi după ce fricţionă blăniţa udă, îl înfăşurată în fular.

- O să trăiască, le spuse celorlalţi, observând că chihuahua începuse să mişte din urechi. Apoi i se adresă Katiei: trebuie să-l ajutăm să se încălzească; are nevoie de tine, de mămica lui.

Katie luă cu bucurie căţeluşul în braţe, strângându-l la piept.

- Ce face celălalt pacient? îl întrebă pe Twoey, care începuse să se încălzească.

Twoey îi dădu mâna la o parte.

- Mă simt bine.

- Eşti un erou, zise Katie privindu-l cu dragoste.

Mister Peabody este în viaţă datorită ţie.

Twoey mormăi ceva. Poate ceea ce se întâmplase avea şi o parte bună: îl va ajuta să înceapă să renunţe la a se mai învinui pentru moartea fratelui lui Delores în acel accident în care şi el îşi pierduse un picior. Poate va începe să vadă că este dorit, că poate face lucruri bune şi că alţii au o altă percepţie despre el.

După câtva timp porniră maşina, intenţionând să ajungă acasă la Katie, unde să-i acorde în continuare ajutor lui Twoey.

Acesta refuzase la început, dar ei insistaseră că are nevoie de o baie fierbinte şi de multe ceaiuri calde.

Deodată, Joseph observă că Sonny pălise.

-Te simţi rău Sonny? o întrebă.

Ea se întoarse spre el cu teamă în priviri.

- Dacă ar fi căzut Jessie în apă?

- Sonny, spuse Joseph cu duioşie.

Şi-ar fi dorit ca ea să rămână pentru totdeauna aici cu el. Realiză brusc că-i păsa foarte mult de această femeie. Dar episodul de astăzi putea fi doar unul dintr-o lungă serie, unul din multele motive pe care ea le-ar găsi pentru a pleca. Şi sigur o va face, aşa cum a făcut-o şi fosta lui logodnică, aşa cum mama lui l-a părăsit pe tatălui lui. La naiba!

După ce auzi ce-i spusese Sonny, că ar fi putut fi Jessie cea care să cadă în apă, Joseph se întristă. Nu

mai scoase o vorbă nici când îl duseră pe Twoey acasă, deşi el acceptase să fie supravegheat şi ajutat în continuare. Iar Sonny urma să aibă rolul ei foarte important în convingerea acestui erou recalcitrant transformat în pacient, să facă o baie fierbinte, să se hidrateze prin multe ceaiuri.

Când se întoarseră acasă, Sonny o puse pe Anna la curent cu cele întâmplate.

Joseph le întrerupse discuţia.

- S-a făcut târziu; va trebui să plecăm curând la Albuquerque. Pregătiţi-vă.

- O, Joseph, spuse Anna, nu ne grăbim. Lasă-le să se relaxeze puţin.

Joseph o ignoră, uitându-se la ceas.

- Vreau să plecăm pe la patru. Se întoarse şi dispăru în casă.

Sonny nu ştia ce să creadă. Oare Joseph avea impresia că ea îl învinuia pentru ce i se întâmplase lui Twoey şi căţeluşului?

Anna o bătu pe mână.

- Nu-l lua în seamă pe Joseph; are şi el toane, ca fiecare.

Sonny nu comentă. Ea avusese încredere chiar de la început în judecata lui , şi-i va spune asta. Va avea vreme în timpul călătoriei s-o facă.

îşi strânseră câteva lucruri necesare şi într-o oră

porniră. Timpul în care Joseph se retrăsese părea să-l fi ajutat să revină la gânduri mai bune, de parcă motivul de îngrijorare n-ar mai fi existat. Pe drumul spre Albuquerque, pe autostrada 64, le explică istoria acestor locuri pe care o aflase şi el de când se mutase aici.

Mătuşa lui, Anna, părea plictisită şi moţăia pe bancheta din spate. Povestirile lui o încântau pe Jessie. Fetiţa îi punea zeci de întrebări, iar discuţia lor îi trezi interesul Sonnyei. Ascultă cu atenţie, întrebându-se ce-l adusese la New Mexico. în noaptea în care sosiseră ele aici, Joseph îi spusese că nu-şi cunoscuse tatăl Navajo. De ce nu? Din nefericire, lăsase acea parte a povestirii neterminată.

Era ora şapte când opriră la un hotel din partea veche a oraşului şi-l sunară imediat pe Twoey, să vadă cum se simte. Apoi, după ce-şi lăsară bagajele în cameră se duseră la masă.

Sonny îşi urmărea cu bucurie fiica, ai cărei ochii străluceau când vedea trăsuri elegante trase de cai, pe stradă; erau replici a ceea ce existase aici cu un secol în urmă.

Copitele cailor loveau ritmic asfaltul, oprindu-se în faţa hotelului şi un cuplu coborî din trăsură. Fustele tinerei foşneau. Părul lung îi era ridicat în vârful capului, la urechi purta cercei lungi cu diamante.

Joseph nu-i acordă prea mare atenţie, dar Jessie se întoarse să privească lung cuplul.

- Parcă era Cenuşăreasa, murmură ea vrăjită.

Joseph se aplecă spre ea cu prietenie.

- Ce-ar fi să facem şi noi o plimbare?

- Adevărat? exclamă fetiţa, încântată. Se poate?

Ochii lui sclipeau de încântare.

- Dacă mama nu are nimic împotrivă.

- Sigur că nu am, spuse Sonny, atâta timp cât trăsura nu se transformă în dovleac la miezul nopţii.

- O să încerc să vă aduc înapoi înainte de miezul nopţii, dar dacă nu reuşesc să laşi un semn în urmă, glumi el. Apoi le ajută pe Anna şi pe Jessie să urce în trăsură, după care se întoarse să-i întindă şi ei mâna.

- Vii, Sonny?

- Eşti sigur că e bine să mergem la plimbare cu trăsura? îl întrebă ea. Nu este de- ajuns că ne plăteşti şi hotelul?

- Vrei să urci şi să nu mai faci comentarii? spuse Joseph. îmi place să am pe cine răsfăţa. Tu şi fiica ta meritaţi să fiţi tratate cu dragoste, cu atenţie.

Renunţând la orice rezerve pe care le avea în privinţa lui, Sonny îşi lăsă mâna ei mică în palmele lui mari. Puterea pe care i-o transmise, calmul lui, o liniştiră. Fusese afectată de incidentul petrecut de dimineaţă. Acum se simţea mai relaxată, lucru care nu i

se mai întâmplase de mult.

Joseph se aşeză lângă Jessie, iar Sonny îi urmări cum discută. Joseph îi explica toate locurile pe unde treceau, iar Jessie îl asculta cu atenţie; îl privea de parcă ar fi fost tatăl ei, lucru care pe ea o întristă. Avea nevoie de un bărbat ca Joseph în viaţa ei.

îşi aminti propria copilărie, vocea blândă a tatălui ei, care-i oferise dragoste şi protecţie, ca un tată adevărat. Simţi cum inima i se încălzeşte amintindu-şi de tatăl ei. Imediat însă îşi aminti mormântarea, plânsetele mamei şi ce simţise ea, pe atunci o fetiţă de nouă ani.

Jessie nu avusese parte de un tată, şi nici măcar de bucuria de a-şi cunoaşte bunicii. Oftă cu amărăciune. Bine că reuşise să-şi îndepărteze fiica de acel tată violent. Iar acum, fiica ei se putea bucura de compania lui Joseph şi a Annei. Păreau deja o familie.

Nu conta cât vor sta aici în New Mexico, se vor bucura de fiecare clipă.

Pe când se apropiau de restaurant, mirosul mâncării mexicane umplu aerul. Aromele îi reamintiră lui Sonny că îi era foame.

- Şi mie mi-e foame, spuse Jessie.

în timpul mesei îl privi pe Joseph, care se acomodase perfect, era prietenos, discuta cu toată lumea. îi trata pe toţi cu bunăvoinţă, ca şi cum ar fi fost pacienţii săi.

Dar Sonny îşi amintea că avea şi momente în care era foarte schimbător. Dar Twoey era prietenul lui. Accidentul de pe gheaţă îl afectase. Cu toate acestea, era calm şi liniştit. După ce gustă din mâncarea care le-a fost adusă, Joseph le-a spus:

- Mâine ne trezim de dimineaţă, ca să avem timp pentru cumpărături. Apoi o privi pe Sonny: mi se pare sau ai început să te relaxezi puţin?

- Cred că da. Şi aşa era. îi plăcea viaţa aici la New Mexico, îi plăcea Joseph şi mătuşa lui. Ea şi cu Jessie se vor bucura de timpul pe care-l vor petrece aici, atât cât va dura. Dar asta era problema, nu putea să dureze prea mult.

Dimineaţa, le lăsară pe Jessie şi pe Anna să viziteze Muzeul Copiilor şi expoziţia de dinozauri de la Muzeul Naţional de Istorie şi plecară la cumpărături, rătăcind fericiţi o vreme, fără vreo ţintă anume. După câteva ore, Joseph păru că s-a plicitisit şi se opriră la un local numit Delaney.

- Vreo legătură? îl întrebă Sonny, curioasă.

- Tatăl meu vitreg este patronul acestui local. Mai are unul chiar în Boston, unde am crescut. Mâncarea este foarte bună; au aici bere de import şi cafea nemaipomenită.

Sonny încercă să şi-l imagineze pe Joseph la Boston, dar nu i se păru prea uşor. Părea foarte integrat în

atmosfera din New Mexico.

Pe drumul spre parcare, Sonny dădu glas curiozităţii:

- Acum, te rog să-mi spui, de ce nu ţi-ai cunoscut tatăl adevărat?

- Mama m-a luat de aici când eram copil, începu el. N-am ştiut cine este tatăl meu până am absolvit facultatea de medicină. Cred că mi-a spus abia atunci pentru că mă logodisem şi s-a gândit că trebuie să aflu că sunt pe jumătate Navajo.

Logodit? Sonny înregistră spusele lui, dar nu-i puse vreo întrebare legată de logodnică.

- Şi Sean Delaney când te-a adoptat?

Privirea lui păru să se întunece o secundă.

- Numai după ce a murit adevăratul meu tată. Desigur n-am ştiut cine era....Joseph trase aer în piept apoi adăugă: n-am ştiut că Sean nu este tatăl meu. Joseph se încruntă şi continuă: adevăratul meu tată nu era un om bogat. Nu-şi putea permite să angajeze detectivi să ne găsească. Dar când a reuşit totuşi s-o facă, eu aveam trei ani. Iar când disputa dintre el şi mama s-a încheiat şi i s-a acordat dreptul de a mă vizita, eu împlinisem şase ani. La scurt timp după aceea, din nefericire, a murit într-un accident. Nu l-am cunoscut.

Joseph ridică din umerii săi largi şi puternici.

- Mama a considerat că n-a mai fost nevoie să-mi

spună despre el după aceea. M-a lăsat să cred că Sean a fost adevăratul meu tată. Chipul lui deveni dintr-o dată foarte dur. Am simţit că-mi pierd minţile când am aflat. Numai după ce s-a îmbolnăvit foarte grav, am iertat-o că nu mi-a spus. Cu toate astea, ştiu că ea a făcut cum a crezut că este mai bine pentru mine. Făcu o pauză, apoi reluă: oricum, înainte de moartea ei am lămurit lucrurile. Cu tata însă, n-am putut face acest lucru

- îmi pare rău. Şi eu mi-am pierdut mama cu şase ani în urmă. îmi lipseşte şi acum.

Joseph o privi cu înţelegere.

- N-am ştiut. Sper că discuţia noastră nu te-a întristat prea mult.

Ea scutură din cap. Se obişnuise de acum cu lipsa mamei.

Urcară în maşină şi porniră. Joseph continua să vorbească.

- Tatăl meu... Sean... nu semănăm, dar a fost bun cu mine, m-a iubit ca pe fiul lui. El şi mama n-au mai avut alţi copii. îmi pare rău pentru fetiţa ta ,poate pentru că înţeleg cum este să creşti fără tată.

Sonny simţi lacrimile cum i se adună în colţul ochilor. Se confrunta cu propria-i minciună.

- Ştiu, zise ea. Dar Jessie nu şi-l aminteşte prea bine. îşi legă centura şi continuă: tatăl meu a murit când

aveam nouă ani. Aşa că ştiu cum este să creşti fără tată.

- Aşadar, ţi-au murit ambii părinţi. Joseph puse o mână peste palmele ei mici.

Sonny consideră că era mai bine să readucă discuţia asupra lui.

- Mama ta de ce şi-a părăsit soţul la început? Probabil a avut un motiv. Lăsă întrebarea să plutească în aer, nevrând să transpună problemele din propria-i căsnicie eşuată asupra tatălui lui Joseph. Se gândi apoi că avusese noroc că fostul ei soţ nu luptase pentru custodie, dar dacă ar fi făcut-o, ea nu l-ar fi lăsat în preajma lui Jessie.

- Nu ştiu exact de ce l-a părăsit, zise Joseph ieşind în circulaţie.

Joseph conduse în tăcere o vreme, apoi spuse brusc:

- Cu toate astea, spunea că încă-l iubeşte pe tatăl meu. La scurt timp, el trase maşina într-o parcare şi porniră spre o clădire albă, modernă.

Dar mama spunea că nu voia să trăim aşa cum o făcea tata. Voia să am tot ce a avut şi ea.

Rosti aceste ultime cuvinte cu sarcasm.

Sonny îşi aminti de acea colegă în care avusese încredere, la Seattle. Femeia îi spusese povestea unui prieten care-şi pierduse copiii. Mama lor fugise cu toţi în alt stat. în zadar a încercat să-i găsească. Cu inima

zdrobită, bietul om s-a apucat de băut şi de droguri, şi a murit de o supradoză. Sonny a realizat de ce femeia aceea în care a avut încredere n-a putut păstra secretul. A transpus situaţia prietenului ei cu consecinţele ei devastatoare în viaţa lui Sonny, deşi lucrurile erau diferite.

îl privi pe Joseph. Spunea că şi-a iertat mama, dar oare o iertase cu adevărat? Dacă ar fi ştiut că tatăl lui Jessie trăieşte, şi că l-a minţit, oare cum ar reacţiona?

Capitolul 1

Trecuseră cinci săptămâni de la călătoria la Albuquerque şi Sonny nu-şi putea scoate cuvântul dragoste din minte. Nu putea spune că nu-i plăcea ceva la Joseph. El ar fi putut să practice medicina oriunde altundeva şi cu toate acestea alesese această clinică din îndepărtatul Peldano Desnudo.

Puse zahăr în cafea şi-l mai privi o dată pe bărbatul de la masă. Era un bărbat bun şi înţelegător, nu semăna deloc cu Cliff.

Amintindu-şi de fostul ei soţ, simţi un gust amar în gură. Cliff apăruse în viaţa ei într-un moment foarte delicat. Ea abia îşi înmormântase mama şi se simţea teribil de singură. Cliff, cu părul lui blond şi ochii albaştri, Cliff cel plin de bani.

Reuşise să-i sucească minţile, o făcuse să creadă în el. Dar bunătatea şi înţelegerea lui de atunci fuseseră doar de faţadă. Toate aceste calităţi dispăruseră imediat după căsătorie.

Sonny oftă, dar asta nu putea schimba trecutul.

Joseph ridică privirea şi-i zâmbi, cu acel zâmbet cald, deschis, prietenos. Sorbi din cafea, apoi continuă să citească, un obicei al lui, cu care Sonny ajunsese să se obişnuiască.

Sonny se simţea la fel de atrasă de el, dar el nu mai forţase nota în vreun fel.

Sonny zâmbi ca pentru sine. Viaţa de aici cu el şi cu mătuşa lui, era apropiată de ce-şi dorise ca viaţă de familie. Jessie era foarte fericită. Chiar în acest moment, semăna plante cu Anna în grădina casei. Jessie cunoştea de acum şi denumirile viţei şi repeta mereu indicaţiile date de Anna pentru cultivarea răsadurilor, care vor da rod spre sfârşitul verii. Se simţi dintr-o dată vinovată. Jessie îşi făcea planuri pentru vară, dar oare vor mai fi aici atunci?

Scoase şi ultima felie de pâine din prăjitor, realizând că se consolase cu ideea că fostul ei soţ Cliff nu avea cum să le găsească aici. Ridicând ochii, surprinse privirea lui Joseph.

El îi aruncă un zâmbet prietenesc, poznaş. Puse apoi jurnalul medical pe masă, continuând s-o privească.

- Ce este, Joseph? îl întrebă ea roşind uşor.

- Eşti frumoasă, zise el, nu pot să nu te admir.

Ea lăsă privirea în jos spre mâna lui aşezată peste mâinile
ei.

- Sonny, îmi eşti foarte dragă, mai spuse Joseph.

Ea ar fi dorit să i se arunce în braţe, să-i mărturisească dragostea ei. Dar cum putea s-o facă? Nu avea cum să fie sinceră cu el. Minciunile ei, chiar dacă fuseseră necesare, stăteau între ei.

Se ridică imediat şi duse un vas la chiuvetă, poate

pentru a-şi dovedi că se putea smulge de lângă el. Auzi imediat scârţâitul scaunului şi-l văzu apropiindu-se. Sângele începu să-i circule mai repede, inima să-i bată mai tare. Joseph veni lângă ea, aşezându-şi mâinile peste palmele ei. Ea reuşi să se elibereze. Continuă să-l privească, incapabilă să se mişte. La un moment dat intră în panică, dar privirea lui blândă nu-i trezea teamă iraţională, ci doar sentimentul că va trebui să ia o decizie, şi asta destul de repede.

Lăsă privirea în jos dar descoperi că de fapt îi privea foarte insistent gura. îşi dorea atât de mult să-l sărute! Ridică palmele spre pieptul lui spre a-l bloca, dar nu avu puterea s-o facă. Se simţea şi mai atrasă de el. Rămase nemişcată ca el să spună ceva; aştepta ca propriile ei simţuri să revină la normal.

Joseph îi dădu părul după urechi, atingându-i încet lobul urechii. Era un gest plin de afecţiune; apoi Joseph urmări cu degetele conturul gâtului ei şi al umerilor.

- îmi pare atât de bine c-ai venit să lucrezi aici, Sonny, murmură el. Tu şi Jessie mă faceţi fericit.

- Şi noi ne simţim bine aici, mărturisi ea, încercând cu disperare să rămână într-o stare de normali ta te. Dar se amăgea doar. Joseph era un bărbat în carne şi oase. Un bărbat cu pasiuni şi nevoi. îi spusese foarte clar încă de la început ce dorea de la ea. îi evită privirea încercând să domolească dorinţa pe care o simţea,

admiţând că şi ea era o femeie normală, cu pasiuni şi dorinţe.

încet, Joseph îi ridică bărbia. Fiind nevoită să se confrunte astfel cu el, văzu pasiune în ochii lui, o scânteie de dorinţă, care-i puse pe jar inima, dar şi trupul.

Când vorbi, glasul lui era înăbuşit.

- De atâta timp îmi doresc să...nu-şi termină ideea, de fapt, renunţă s-o facă şi o sărută. A fost un sărut abia schiţat, dar atingerea buzelor lor a fost aprinderea unei scântei. Sonny îi primi sărutul şi-i răspunse cu disperare, cu abandon total.

Joseph o prinse în braţe. Când îşi încolăci braţele în jurul lui, îi simţi muşchii puternici, iar el o strânse la pieptul său. Sonny îi simţi inima bătând la unison cu inima ei, iar el continuă s-o sărute. Sonny realiză curând că trupurile lor se contopiseră, încât nu mai ştia unde se termină trupul ei şi începe trupul lui. Nu mai putea să gândească, nu-l vedea decât pe el.

Joseph gemu uşor şi începu să-i traseze săruturi pe gât, pe umeri. Se abandonă braţelor lui, dar după câteva secunde îşi aminti că îl minţise şi-şi dori să-i fi spus adevărul despre relaţia cu fostul ei soţ. Se desprinse brusc din braţele lui, împingându-l aproape cu sălbăticie.

- E în ordine, Sonny, îi spuse el. Eu... ştii că ţin foarte

mult la tine.

Jospeh îi dădu drumul, apoi îi netezi părul care-i căzuse pe faţă.

Ea se mai calmă auzindu-i spusele, de parcă dorinţa fizică pe care o simţise pentru el ar fi rămas pe planul al doilea. De parcă el i-ar fi ghicit gândurile şi ar fi ştiut ce-i trebuia. Acum simţea că n-o paşte nicio primejdie în braţele lui Joseph.

Auziră paşi apoi vocea lui Jessie. Sonny se depărtă de el, clipind des. Momentul de intimitate se spulberase.

-A venit autobuzul, mama.

Sonny mai simţea atingerea lui Joseph. îl dorea atât de mult dar dacă nu-i spunea adevărul, nu puteau ajunge la o intimitate reală, la o relaţie normală. Minciunile ei i-ar despărţi imediat.

-Vin eu cu tine, Jessie, zise Joseph, privind-o lung pe Sonny. Trebuie să-i amintesc şoferiţei că are nevoie de vizita pre-natală. Delores ar fi în stare să nască pe scaunul şoferului.

Sonny îşi sărută fiica şi-i urmări cum se îndreaptă spre uşă. Mai văzu o dată spatele lat al lui Joseph; mâna mică a fiicei ei se afla în mâna lui mare, iar Sonny realiză cu uimire în clipa aceea că se putea baza pe acest bărbat, că putea avea încredere în el, lucru cam greu pentru o femeie care a trecut printr-o experienţă gravă.

Apoi se lăsă din nou pradă îndoielilor. Joseph păruse atât de trist când îi vorbise despre tatăl său şi despre felul în care mama lui îi ţinuse departe unul de altul. Oare Joseph ar înţelege situaţia ei?

Sau ar trage concluzii pripite, aşa cum făcuse şi fosta ei colegă din Seattle?

Sonny era confuză. Pentru ea, încrederea, mai ales încrederea într-un bărbat era un lucru fragil. Ameninţările lui Cliff îi reveneau în minte, amintirea vechilor răni, a felului în care-i fusese afectat sufletul. Toate acestea erau foarte vii în mintea ei, de parcă s-ar fi petrecut cu o zi în urmă. îşi dori să le poată ascunde sau măcar lăsa în urmă pentru totdeauna. îşi mai dori să se poată ascunde aici, în acest loc cu Joseph pentru totdeauna. Dar ar putea risca acum?

Joseph duse şi ultimul buştean pe care-l spărsese la stiva pe care o făcuse lângă verandă, apoi îşi şterse sudoarea de pe frunte. îşi scoase bandana, o puse pe stiva de lemne, învinuindu-se pentru ce făcuse.

Amintirea buzelor Sonnyei, care-i răspunsese la sărut îi reveni încet în minte, dar cu un efort reuşi să-şi alunge căldura care începuse să-i invadeze trupul. Desigur, ea îi răspunsese la sărutări doar pentru că fusese singură de prea mult timp.

Era şi normal să tânjească după o relaţie fizică. Dar el n-ar fi trebuit s-o provoace. El împinsese lucrurile

prea departe, iar ea intrase în panică, crispându-se în braţele lui, aşa cum făcuse şi prima oară, când o sărutase.

La naiba! Muncea alături de Sonny, trăia alături de ea şi asta îl scotea din minţi. El se comportase ca un adolescent îndrăgostit , trupul îl trădase, reacţionând la apropeirea, la atingerea ei. Dar cum ar fi putut să ia lucrurile mai încet? Cum putea s-o sărute fără să-şi dorească mai mult?

- Joseph, tu eşti? o auzi pe Anna. Plec la Loretta m-a invitat la o cafea. Spunea c-a făcut o prăjitură bună şi-ţi va trimite şi ţie. După ce-şi înfăşură mai bine şalul gros în jurul umerilor, se mai opri o dată. Dar ce faci acolo? O să întârzii la clinică.

- Mda, ştiu, răspunse Joseph. Apoi, de parcă nu i-ar fi plăcut nici lui că fusese atât de morocănos, se scuză. Iartă-mă Anna, sunt obosit. N-am prea dormit azi noapte.

Anna îşi duse mâna la frunte.

- Să sperăm că n-ai luat vreun microb. Tu şi Sonny, care i-aţi îngrijt pe toţi, sper că nu v-aţi molipsit. îmi fac probleme din cauza voastră.

- Noi ne-am vaccinat. Spunând acestea, îşi aminti ce simţise când îi făcuse injecţia lui Sonny. îi dăduse la o parte părul castaniu deschis, îi ridicase mâneca halatului, apoi frecase braţul cu alcool. îi urmărise

chipul când introdusese acul, apoi când începuse să injecteze lichidul; ea închisese ochii, iar genele lungi se curbaseră deasupra obrajilor ei cu pielea de catifea. Cum putea să fie atât de sexy şi în astfel de împrejurări?

Asta era problema, se gândi el frustrat. Sonny era mult prea sexy. Indiferent ce făcea, numai faptul că se afla cu ea în aceeaşi încăpere era o dulce tortură.

Fiind sezonul gripei, ziua trecu repede, fără nici un minut liber. Sonny se bucură pentru asta. Munca o ţinea alături de Joseph, dar cel puţin acum numai erau singuri nici un minut. Chiar fiind atât de ocupată gândurile nu puteau să nu-i zboare la sărutul lui de dimineaţă. Era mai mult decât atracţie fizică între ei. Simţea mult mai mult în braţele lui. îl simţea apropiat, tandru, cald, şi abia acum realiză cât tânjise după asta. Dar nu era liberă să se bucure de această apropiere de Joseph. Poate nici nu va fi vreodată.

Simţind o strângere de inimă, formă numărul furnizorului de medicamente cu care trebuia să ia legătura pentru comanda pe care o întocmise Joseph.

- Stai puţin, Sonny, îl auzi. Ne mai trebuie şi sirop Delsym, zise Joseph apărând brusc în faţa ei dintr-o altă încăpere.

- O să mai facem o comandă. N-am auzit decât tuse pe aici de dimineaţă; sunt sigură că vor mai fi necesare

şi alte medicamente.

El se încruntă, lucru neobişnuit, după cum ştia ea.

- Am solicitat şi o comandă specială cu fonduri guvernamentale, dar n-a fost onorată. Se pare că nu suntem luaţi în serios. Este epidemie de gripă. Joseph mai scrise o comandă, o semnă şi i-o întinse.

- Transmite-o pe fax, te rog. Spune-le să se grăbească.

Apoi ieşi din încăpere.

Lipsa de medicamente putea duce la neajunsuri severe aici; toată ziua se confruntaseră cu un aflux sporit de bolnavi. Nu făcuse pauză nici un minut. La un moment dat, clinica fusese atât de asaltată, încât nici nu mai avuseseră scaune pe care să-şi aşeze pacienţii. Nu-l putea învinui pe Joseph că era aşa de morocănos. Şi ea se simţea epuizată.

Dar acum, cel puţin lucrurile se mai liniştiseră.

Scrise comanda şi o trimise prin fax. îi veni în minte acum să părăsească acest orăşel înainte de a se implica mai mult în relaţia cu Joseph, dar nu era o idee care s-o încânte. Iar dacă-i mărturisea acum adevărul lui Joseph însemna că acesta ar considera-o laşă pentru că fugise din calea lui Cliff. Sau nu era aşa? Oftă.

Dacă pleca acum nu-l va răni şi mai tare pe Joseph spunându-i adevărul.

Dar tot va trebui să-l mint, se gândi. Reuşise să

scape de controlul zilnic şi de violenţa lui Cliff, dar şi de la distanţă acesta o controla. Şi ea părea lipsită de puterea de a face ceva.

Joseph o conducea pe doamna Packard, care venise cu gemenii.

- Asta este tot pentru astăzi, zâmbi ea istovită. O ajut eu pe doamna Packard să urce în maşină.

Se asigură că femeia luase medicamentele copiilor, îşi îmbrăcă jacheta, apoi luă în braţe unul din copii şi o însoţi pe doamna Packard până la maşină.

Când ajunseră la locul unde parcase femeia şi aşezară copiii, legându-le centurile de siguranţă, iar doamna Packard se aşeză la volan, Sonny o întrebă:

- V-aţi văzut de curând sora şi cumnatul?

Nu-i mai văzuse pe Jim şi pe Merced din ziua în care veniseră să-i scoată copcile lui Jim, cu şase săptămâni în urmă.

- Nu ne prea întâlnim, răspunse doamna Packard. Jim şi Merced... vocea îi pieri şi scutură din cap spunând: nu este problema mea. Numai că nu ne prea întâlnim.

- îmi pare rău, se scuză Sonny, n-am vrut să pun întrebări stânjenitoare. Se dădu un pas înapoi: vă rog doar să ne spuneţi dacă gemenii sunt bine.

Ajunsă înapoi în clinică, începu să -şi facă din nou probleme pentru Merced şi faptul că ascundea pastilele

anticoncepţionale de soţul ei.

Epuizată atât fizic cât şi mental, răsuflă uşurată că nu mai apăruseră alţi pacienţi. Fusese o zi lungă şi grea. Afară, cerul se întunecase. Cu toate acestea, era un loc pe care-l îndrăgise şi n-ar mai fi vrut să-l părăsească.

Sună telefonul clinicii şi Sonny se duse să răspundă. Era fiica ei, Jessie, care îi spunea că pleca la Delores cu Anna, care-i promisese femeii însărcinate că-i va găti câteva feluri de mâncare.

- Să fii cuminte, draga mea, spuse Sonny gândindu-se că se va simţi mai bine dacă va fi singură acasă două -trei ore după o zi istovitoare. îi spuse lui Joseph: Jessie şi Anna se duc la Delores să-i pregătească ceva de mâncare pentru copii.

Joseph încuviinţă; părea dus cu gândurile departe. Apoi îşi aminti că Delores nu venise la control, aşa cum promisese. Va trebui să treacă pe la ea în seara asta.

Nu vor avea timp de odihnă, nu vor avea timp să se gândească, să facă planuri pentru Sonny şi fiica ei. Iar dacă va fi mai mult timp în preajma lui Joseph, va simţi şi mai acut dorinţa de a rămâne în acest loc, deşi nu găsea puterea de a-i spune adevărul. Când va vedea familia fericită a lui Delores se va simţi şi mai singură. Oare ea şi Jessie vor mai avea vreodată o familie? Un loc de care să aparţină, unde să se simtă acasă?

Capitolul 8

Când Sonny şi Joseph plecară, noaptea era la început şi cerul era foarte limpede. Luna se ridicase deasupra munţilor. Vremea se încălzise în ultimele zile şi căldura soarelui reuşise să topească zăpada pe alocuri. Din nefericire, noaptea pământul îngheţa la loc.

Pe drum, Sonny alunecă de câteva ori, dar Joseph, atent, o prinse de mijloc.

- Fii atentă aici, este gheaţă dedesubt. Doar nu vrei să cazi... să aluneci...

Sonny nu putu decât să-i întoarcă zâmbetul, fiind vrăjită de el.

Se îndreptau spre maşină şi după câteva minute Joseph ajunse în faţa şcolii.

- Este momentul să iei câteva lecţii de condus.

Sonny se arătă dezamăgită.

- Acum? Este prea întuneric.

- Asta nu te dezavantajează în vreun fel. Luna a ieşit, aici suntem în siguranţă. Nu este nimeni care să ne incomodeze. Parcarea este liberă iar fiica ta nu te aşteaptă acasă. Doar ţi-am promit că te voi ajuta să-ţi iei permisul, nu?

Cam fără chef, Sonny cedă şi urcă la volan. Asfaltul era alunecos, dar curăţat de zăpadă, şi Sonny descoperi curând că nu era mare diferenţă de şofatul în alte părţi. Faptul că şofase la Seattle unde ploua foarte mult, o

obişnuise să conducă pe drumurile alunecoase şi se mai relaxă. Apăsă cam mult pe acceleraţie.

- Acum te rog să ieşi pe şosea, spuse Jospeh cu mâna pe volanul ei. Dar te rog să fii foarte atentă, este...

Maşina derapă şi alunecă pe o bucată de gheaţă. Văzând că pierde controlul, Sonny lăsă să-i scape un strigăt uşor.

- Relaxează-te, o linişti Joseph. Ţine bine de volan, te-ai descurcat foarte bine. Vocea lui calmă îi dădea tot curajul de care avea nevoie.

După câteva minute, roţile începură din nou să patineze. Dar acum Sonny deţinea controlul. Intră în parcarea şcolii cu inima bătând puternic.

- Te-ai descurat grozav, o încuraja el.

Zâmbetul lui relaxat o înfurie.

- M-aş fi descurcat mai bine dacă aş fi ştiut că urma să dau de o zonă cu gheaţă. Ar fi trebuit să mă previi.

-Am încercat s-o fac.

Nu este vina mea că mergi atât de repede. Joseph îi zâmbi din nou aşezându-i o mână pe genunchi. Acum ştii unde se află gheaţa. Mai facem un tur şi este de-ajuns pentru noaptea asta.

- Din nou? Nu cred că vorbeşti serios! exclamă Sonny privindu-l nedumerită.

Joseph începu să râdă.

- Haide, Sonny. Poţi s-o faci fără probleme. Trebuie să înveţi să simţi gheaţa. După aceea vom continua cu lecţiile pe timpul zilei.

încurajată de el, Sonny manevră cu îndemânare maşina prin parcarea şcolii, apoi ieşi pe şosea pregătită sufleteşte de data asta. Cele câteva secunde în care simţise cum fug roţile pe gheaţă n-o speriaseră atât de tare, ci mai degrabă o provocaseră. Apucă volanul cu toată convingerea aşteptă ca roţile să-şi recapete forţa de tracţiune apoi ieşi din parcare.

- Te-ai descurcat ca un şofer profesionist, îi spuse Joseph privind-o cu admiraţie. Dar poate că ar trebui să te duc acasă.

Sonny se simţi foarte bine că reuşise să controleze maşina în minutele acelea. Mergând alături de el sus pe munte se simţi mai bine, mai stăpână pe sine mai sigură că putea reuşi ce voia. Poate chiar va reuşi să-şi ia permisul de conducere, poate-şi va cumpăra şi propria maşină. Era mândră că reuşise să-şi ia viaţa în mâini, să lupte din nou pentru propria-i independenţă. Se distanţase din nou de Cliff, făcând paşi mari spre libertatea pe care şi-o dorise când îl văzuse apărând la Seattle.

Dar reveni curând la realitate. Oare chiar va putea să solicite un permis de conducere pe un nume care nu-i aparţinea, folosit doar pentru a o feri de Cliff? Simţi o

durere acută în stomac.

Recursese la un nume fals de nevoie. Nu ştiuse că-l va întâlni aici pe Joseph, că se va îndrăgosti de el, ba chiar mai mult, că fiecare zi care trecea îi aducea tot mai multă iubire pentru el.

Când se apropiară de curba de lângă casă, Joseph o privi încruntându-se:

- Trebuia să mergem la Delores pentru că astăzi n-a venit la control.

- Ai dreptate, răspunse ea, răsuflând uşurată că se putea gândi şi la altceva. Sigur că trebui să mergem. Nu am nici o problemă presantă. Jessie este cu Anna. Apoi, după o pauză, adăugă:mătuşa ta a fost atât de bună cu ea, a adus-o în fiecare zi la şcoală.

- Anna o iubeşte mult pe fetiţa ta.

Sonny zâmbi. Fusese o adevărată binecuvântare pentru ea să trăiască aici cu Joseph şi cu mătuşa lui. Lăsă toate necazurile şi îngrijorarea la o parte, dar şi vina de care nu putea să scape, şi-i spuse;

- La rândul ei, Jessie o iubeşte foarte mult. Ştii ce mi-a spus în prima noapte când am ajuns aici? Că Anna arată ca o prinţesă indiană.

Joseph începu să râdă.

- Este un copil foarte drăguţ pe care nu poţi să nu-l iubeşti. întinse mâna şi-i dădu o şuviţă de păr după ureche şi adaugă: ca şi mama ei, de altfel.

- Joseph... începu Sonny ştiind că trebuia să-l descurajeze, dar dorindu-şi să nu fi trebuit s-o facă. Despre azi-dimineaţă... n-ar fi trebuit să te las să... nu sunt pregătită... încă...

Joseph strânse mai tare de volan. Cu figura crispată, părea supărat, tot mai dezamăgit. în cele din urmă, după câteva clipe, îi spuse:

- Pot să aştept.

Satisfăcută că reuşise să depăşească momentul, cu toate că nu se simţea prea bine fiind conştientă că tergiversa cam mult lucrurile, îşi drese glasul şi schimbă subiectul:

- Probabil, Delores se simte cam singură acum când soţul ei este plecat. Există vreo speranţă să vină acasă când se va naşte copilul?

- Se pare că nu. Armata are regulile ei.

Se lăsă tăcere. Sonny fu chiar încântată când după câteva secunde ajunseră aproape de casa lui Delores.

în casă, copiii jucau cărţi pe podea. Sonny se aplecă să-şi sărute fiica pe creştet, dar fiind ocupată cu noii ei prieteni, Jessie nu-i acordă prea mare atenţie.

- Tu eşti, Joseph? se auzi vocea Annei din altă încăpere. Suntem în bucătărie. Când ajunseră la ea, Anna se afla în faţa sobei de gătit.

Ea îi spuse râzând : am ştiut c-o să vii şi aici după mâncarea gătită de mine!

- Ei bine, n-ar fi singurul motiv, îi explică el. Sonny se poate ocupa de verificarea prenatală a lui Delores.

Delores stătea pe un scaun la masă.

Anna îşi şterse mâinile de şorţul de bucătărie şi scutură din cap.

- Nu te dezminţi niciodată. De altfel, semănaţi foarte mult. Vă place munca prea mult amândurora.

Joseph îi făcu cu ochiul lui Sonny, obişnuit cu bunătatea, cu felul tolerant de a fi al mătuşii sale.

- Era şi timpul să găsească pe cineva care gândeşte la fel ca el, zise Delores ridicându-se de la masă, sprijinindu-se cu mâinile de mijloc să-şi mai aline durerea, să-şi sprijine abdomenul proeminent.

Se îndreptă spre chiuvetă, unde Anna decojea nişte ouă fierte.

- Se înţeleg foarte bine, spuse mătuşa lui Joseph.

Sonny fu impresionată plăcut de discuţia celor două femei; parcă ea şi Joseph n-ar fi fost de faţă. în acelaşi timp, nesiguranţa i se strecură din nou în suflet. Cele două păreau să-i considere un cuplu, deja.

- Fiecare are nevoie de înţelegere, murmură Delores, probabil gândindu-se la soţul ei aflat departe. Umplu un pahar cu apă şi-l necăji pe Joseph: sper că n-ai venit aici doar la masă, doctore?

Joseph îşi încrucişă braţele la piept.

- O să şi mâncăm aici, dar nu acesta este principalul

motiv pentru care am venit.

- Bine. Delores puse paharul pe masă şi-şi dădu coada de cal peste umăr. Trecu pe lângă ei. Hai să rezolvăm, atunci.

O urmară în camera din faţă apoi în dormitorul ei unde examinarea standard dură doar câteva minute.

Joseph aproape că se arătă dezamăgit când spuse:

- Totul este bine.

închise trusa medicală.

-Nu ştiu de ce vrei să continui să munceşti, dar cred că mai poţi conduce autobuzul încă o săptămână.

Delores duse mâna la frunte în semn de salut.

- Foarte bine, căpitane. Apoi îşi aranjă rochia de gravidă şi făcu încercarea de a se ridica, lucru pe care-l reuşi doar cu ajutorul lui Joseph. O, dar de ce mă simt atât de greoaie?

- Pentru că eşti foarte obosită, spuse Sonny. Când eram însărcinată cu Jessie, trebuia să stau cu picioarele ridicate; după-amiaza mi se umflau foarte tare.

- Mi se pare normal, zise Delores. Dar acum, încep schimbul doi. La început conduc autobuzul care aduce copiii acasă de la şcoală, apoi îmi aduc propriii copii acasă.

- De ce insişti să conduci autobuzul până în ultima lună de sarcină? o întrebă Sonny. Poate ar trebui să te înlocuiască altcineva, ca să te mai odihneşti puţin. Vei

avea nevoie de multă putere când apare copilul.

Delores încuviinţă.

- Ştiu. Am uitat mereu de câtă putere este nevoie când îţi mai apre încă un copil în familie. Femeia îşi îndepărtă o şuviţă de păr căzută pe faţă. Alăptatul noaptea... Se ridică în picioare cu ajutorul lui Jospeh. Dacă aş putea conta pe amicul tău Twoey că va prelua autobuzul şcolii, nu m-aş mai duce. Oricât mă feresc să recunosc, nu mă mai simt prea confortabil la volan.

Delores făcu un pas înainte, apoi se opri cu o mină foarte serioasă.

- Crezi c-ar face asta pentru mine?

- Da, sunt sigur c-o va face, spuse Joseph. îl cunosc pe Twoey, este un om de cuvânt.

- Dar nu-şi prea conduce nici propria maşină, continuă Delores. De cele mai multe, ori merge cu mine când urcă muntele. Iar faptul că nu se duce la slujbă cu propria lui maşină nu mă face prea sigură c-ar prelua aducerea copiilor acasă de la mine.

- O să-l mai întreb mâine o dată ca să fiu sigur, o linişti Joseph. Iar dacă va refuza, vom vorbi cu directorul şcolii să aranjeze cu vreuna din mame.

- Da, ar fi mai bine. Twoey nu discută asta cu mine.

- Cu mine o va discuta, o asigură Joseph, bătând-o uşor pe umăr. îi este mai greu să se înţeleagă cu tine. încă se mai simte vinovat de moartea fratelui tău.

- Ştiu. Dar au trecut trei ani.

Iar faptul că el conducea... nu este numai vina lui... Delores continuă să vorbească şi după ce el ieşi din încăpere; să-mi comunici şi mie ce-ai aranjat cu Twoey!

Joseph se mai întoarse o dată din uşă.

- Fii liniştită, toul se va aranja, mai ales acum că mi-ai confirmat că ai vrea şi tu să mai faci o pauză, să te odihneşti puţin.

Sonny îl urmă afară din încăpere gândindu-se la Twoey. începu să-şi facă un plan. Un plan care le-ar fi de folos atât ei cât şi lui Twoey.

Dimineaţa următoare, Joseph şi Jessie se întoarseră mai târziu ca de obicei de la plimbarea lor matinală. Sonny îi puse repede ghiozdanul în spate fiicei sale, exclamând:

- Se aude autobuzul şcolii, ai întârziat. Chiar nu ştiai la ce oră trebuie să fii pregătită pentru a pleca în tihnă la şcoală ? Aţi întârziat amândoi?

- Mami! exclamă fetiţa. A fost un avion! Joseph m-a lăsat să-l văd cu binoclul lui! Era roşu şi a aterizat între copaci, într-un luminiş.

- Chiar aşa, fetiţo? O să mai discutăm după orele de şcoală despre asta, acum trebuie să te grăbeşti. O ajută să-şi introducă braţele prin mânerele ghiozdanului. Dar pentru că nu putu să-şi stăvilească defel curiozitatea se întoarse spre Joseph: un avion?

- Exact. Joseph n-o privi îndelung aşa cum se obişnuise, ci trecu pe lângă ea spunându-i: trebuie să-mi curăţ hainele. Apoi părăsi încăperea.

Nu era într-o dispoziţie prea bună în dimineaţa asta, era evident. Dar Sonny nu-şi făcu prea multe probleme în privinţa lui pentru că se grăbeau. Toţi trei erau în întârziere.

- Vino, Jessie, îi spuse fetiţei şi o conduse pe drumul spre autobuzul şcolii, şi fu chiar mulţumită când îl văzu acolo şi pe Twoey. Ai putea trece mai târziu pe la clinică? îl întrebă. Vreau să-ţi fac o propunere. Nu putu să nu zâmbească văzând că Delores ridică intrigată din sprâncene.

- Sper să vin înapoi cu Katie, răspunse el. Bine?

- E foarte bine, spuse Sonny încântată că el fusese de acord. Ne vedem atunci.

După o dimineaţă foarte ocupată la clinică, Twoey apăru cu puţin înainte ca ea şi Joseph să facă pauza de prânz.

- Ai nimerit foarte bine, îl anunţă ea, scoţându-l afară din clinică sub privirile nedumerite ale lui Joseph.

Odată ajunşi afară, îl luă de braţ pe Twoey şi-l privi în ochi:

- Twoey, am nevoie de o favoare.

- Sigur, răspunse el fără ezitare. Despre ce este vorba?

- Vreau să mă înveţi să conduc pe zăpadă.

- Eu?

- Te rog, Twoey, insistă ea. Eşti singurul om pe care-l cunosc de-ajuns de bine ca să pot apela la el. Mă sfiesc să-l rog pe Joseph. Sonny privi peste umăr realizând că minţea din nou. Dar ce spunea acum era pe jumătate adevărat; el mă face să mă simt nervoasă. Twoey zâmbi, apoi lăsă ochii în jos:

- De ce n-o rogi pe Anna?

Sonny se încruntă. Twoey era un bărbat dificil, fără îndoială.

- Anna face deja prea multe pentru mie. îl privi cu insistenţă. Twoey, ştiu că nu prea îţi mai place să conduci, veştile se răspândesc destul de repede în orăşelul acesta. Ştiu că vei prelua autobuzul şcolii în curând . Nu am la cine să apelez.

Twoey păli uşor, apoi păru că se uită dincolo de ea în spaţiu şi zise:

- Bine.

- Grozav! Sonny bătu entuziasmată din palme apoi insistă cu altă rugăminte. Ştiu că va trebui să coborâm panta muntelui ca să mă obişnuiesc cu drumul acela la început.

Twoey se crispă la vorbele ei, dar nu zise nimic.

Lucrurile merseseră bine, fiecare din ei câştigase câte ceva. Ea, capacitatea de a conduce şi de a-şi

obţine permisul de conducere aici, el, încrederea de sine.

în săptămâna care urmă, Twoey veni s-o ia zilnic pe Sonny cu camioneta sa, pe la amiază. Cu toate că se vedea că nu coboară panta muntelui cu prea multă dezinvoltură, treptat, el reveni la normal. Sonny îl făcu să se deschidă, să vorbească mai mult decât vorbise vreodată şi la un moment dat se trezi deschizându-se faţă de el, mai mult decât ar fi trebuit. Vorbiră despre orice şi oricine, ca frate şi soră, râseră mult, iar Sonny trebui să-şi reamintească de câteva ori că nu era cazul să devină atât de apropiată cu el.

Cu ajutorul lui Twoey îşi recăpătă capacitatea de a conduce nu numai pe drumurile înzăpezite, dar şi prin zăpada înaltă.

în ultimele două zile, Twoey o lăsase să conducă pe cărările de munte şi fusese surprinsă să descopere că se descurca destul de bine.

Parcă maşina lui Twoey în faţa clinicii şi se întoarse spre el.

- Twoey, îţi sunt recunoscătoare.

Ştia prea bine ce dificile trebuie să fi fost lecţiile de conducere pentru el.

Twoey îşi ţinea pe genunchi pălăria sa neagră de fetru.

- Eu îţi sunt obligat, Sonny . Până n-am început

aceste lecţii cu tine n-am mai lăsat pe nimeni să mă însoţească în maşină. El lăsă privirea în jos; de trei ani mă învinuiesc de acel accident. Am considerat că a fost firesc să-mi pierd o parte a piciorului pentru că am cauzat moartea lui William Greene. Era partenerul meu, cu care lucram zilnic.

O lacrimă îi apăru în colţul ochilor. îmi lipseşte mult omul acela.

După un moment, Twoey se întoarse din nou spre ea:

- Conduceam ca de obicei în noaptea aceea, dar n-aş putea spune cum s-a întâmplat. Am pierdut controlul maşinii. Nici acum nu ştiu din ce motiv. Bărbatul scutură din cap. Dar acum nu mai consider c-a fost doar vina mea şi pentru asta îţi sunt recunoscător. Sunt din nou încrezător. Apoi Twoey oftă; ştiu că ţi se pare stupid, dar până nu mi-ai cerut să-ţi dau aceste lecţii n-am avut curajul să iau vreun pasager cu mine. Nu mai aveam încredere în mine.

- Nu te mai gândi la cele întâmplate, îi spuse Sonny, conştientă de rolul pe care-l avusese în restabilirea încrederii de sine a acestui bărbat. Evenimentele traumatice ne pot afecta în diferite feluri pe care nu ni le putem explica raţional. Şi doar sunt asistentă.

- Tot mai am nevoie de ajutorul tău, Sonny. Omul o privi oarecum stânjenit. Apoi îşi luă inima în dinţi şi-i

spuse: Delores se aşteaptă ca de mâine să preiau conducerea autobuzului şcolii. Crezi c-ai putea merge cu mine să mă sprijini în continuare?

- Sigur că da, spuse Sonny fericită că-i putea întoarce serviciul făcut. Dar să ştii că nu ai cu adevărat nevoie de mine. Ai făcut practică, te-ai descurcat perfect.

- Asta cu autobuzul gol. Mâine vor fi cu toţii în acel autobuz.

- Bine, vin cu tine. Dar să ştii că eşti perfect capabil să conduci.

De fapt am fost chiar impresionată de tine. Te-ai descurcat mai bine chiar şi fără un picior, mai bine decât unii oameni care nu au nicio infirmitate.

- Haide Sonny, exclamă Twoey. Ce m-ai văzut făcând?

- Pentru început, zise Sonny patinezi ca o stea olimpică!

Twoey zâmbi.

- Asta poate nu este cine ştie ce, pentru că tu nu patinezi prea bine şi eşti tentată să crezi că este mare scofală.

- Bine, poate că nu este, răspunse Sonny, dar ai salvat căţeluşul lui Katie.

Ai riscat o hipotermie pentru că ştiai ce mult îl iubeşte. Ţi-ai riscat viaţa, de fapt.

- Trebuia s-o fac, zise Twoey. Ştiu că mister Peabody este totul pentru ea.

- Ei bine, poate nu chiar totul, îl atenţionă Sonny. Mai ştiu eu pe cineva care este foarte important pentru ea.

Twoey îşi dădu pălăria pe spate şi începu să râdă:

- Nu spune şi tu asta, Sonny! Dar nu este timpul să te întorci la lucru?

Mai târziu, după-amiază, în timp ce Joseph discuta la telefon cu alt medic, Sonny i-o aduse la uşă pe bătrâna doamnă Dominguez.

- Nu vă faceţi probleme, îi spuse pacientei, luând-o de mâna bolnavă. îi masă încheietura cu probleme, unde avea un ganglion. Umflătura asta nu va evolua.

- Dacă spui tu, zise doamna Dominguez, pe care durerea o făcu să deschidă ochii mari, temându-se să nu primească vreun diagnostic rău de la Joseph. Sonny îi dădu o pungă de hârtie în care pusese mai multe eşantioane de loţiuni. Să-mi spuneţi ce efect au avut.

Femeia primi punga de la Sonny:

- Eşti foarte drăguţă că mi le dai. Apoi îl văzu pe Joseph şi se întoarse spre el. în cele din urmă ai găsit o asistentă care merită numai laude, doctore. Sper c-o tratezi cum se cuvine.

După ce doamna Dominguez intră în cabinet, Sonny îl necăji pe Joseph:

- Sper că ţi-a spus şi ţie.

- Eşti prima asistentă pe care o place. Joseph o privi cu admiraţie. Ştii într-adevăr să te porţi cu cei în vârstă.

Ea zâmbi.

- îmi plac. Doamna Dominguez este doar o femeie bătrână, singură şi bolnavă, care avea nevoie de un cuvânt bun.

După câteva minute, îşi luară jachetele, încuiară sălile şi plecară spre casă. Odată ce rămase singură cu Joseph atracţia pentru el se intensifică. Nu se hotărâse să-i spună încă şi de fapt nici nu ştia dacă o poate face. Rănile produse de Cliff erau încă foarte vii. Oare mai putea spera că va trece peste ele vreodată?

- Ai terminat lecţiile cu Twoey? o întrebă Joseph iar ea înclină din cap.

Când ajunseră la trepte Joseph o opri atingându-i încet mâna.

- Am înţeles de ce ai preferat să te înveţe el în locul meu; eşti o femeie adevărată, Sonny Sunshine.

Complimentul lui o întristă. Joseph crezuse c-a început s-o cunoască dar nu trecuse niciodată de sistemul de apărare, despre care nici nu ştia că există.

- Sunt asistentă, începu ea. Face parte din munca mea să-i ajut pe cei la nevoie. Tu ar trebui să înţelegi asta cel mai bine. Vru să plece, ca să scape de laudele lui. Trebuia să scape şi de afecţiunea lui, cel puţin până se hotăra să i se destăinuiască.

Joseph o prinse de talie şi o trase mai aproape şi ea îi simţi din plin căldura trupului.

- Ai dreptate, Sonny. Vocea lui profundă răsună în liniştea locului. Este aşa cum spune Anna; noi ne înţelegem unul pe altul. Joseph îi prinse faţa în palmele sale mari. Se simţi privită cu dragoste şi cu afecţiune. Poate tocmai de aceea, simt pentru tine ce ţi-am spus de câteva ori până acum. Adevărul este că deja pot spune că...

- Opreşte-te! exclamă ea, punându-i palmele în piept pentru a-l respinge. Nu mai spune nimic. Incapabilă să-l mai mintă dar temându-se să spună adevărul, Sonny izbucni. Se depărtă de el, trecu de omul de zăpadă pe care-l ridicaseră împreună pentru Jessie şi intră în casa lui. Dar nici acolo nu putu să scape de el, dar mai ales de sentimentele pe care el avea pentru el.

Joseph o urmări cum pleacă, fularul atârnându-i pe spate, cu pletele castanii fluturând. Aceste culori constrastau cu albul jachetei iar zăpada rece crea o atmosferă şi mai glacială. Vru să alerge după ea, s-o prindă în braţe, s-o convingă că avea sentimente adevărate, s-o facă să-l accepte. Dar ceea ce văzuse în ultimele minute în ochii ei îl făcu să se oprească. Sonny avea nevoie de timp. Iar el nu avea altă şansă decât să i-l acorde.

în loc să alerge după ea o urmă încet, luând şi un

braţ de buşteni din verandă. îi introduse în soba cu lemne din camera de zi numai pentru a-şi face de lucru şi a da uitării refuzul lui Sonny.

Auzea femeile râzând în bucătărie, glasul fetiţei. Atras de ele se strădui să ignore dorinţa şi să ia parte la scena de familie. Mai luă câteva bucăţi de lemne şi se închise în camera sa. Aprinse şi acolo focul în şemineu, aşteptând să se aprindă foarte bine, să sară scântei. Mirosul de lemn ars îi pătrunse în nări. Oare această femeie va trece vreodată peste pierderea soţului?

Se aşeză pe marginea patului şi-şi scoase cizmele, fixând cu privirea piatra de râu fixată pe pereţii şemineului construit de el, ca o replică a celui din casa tatălui său adoptiv. Casa? Nu se mai gândise în aceşti termeni la casa din Boston de mult timp. Dar dacă Sonny pleca de aici, ştia că acest loc nu va mai constitui o casă pentru el.

îşi descheie nasturii cămăşii. Simţi nevoia să înoate, să se încălzească, să facă mişcare. Fusese o copilărie din partea lui să creadă că Sonny îl va iubi.

După două ore, ajunse în faţa casei lui Twoey. Simţise nevoia să se depărteze tot mai mult de Sonny şi de fetiţa ei, să renunţe la a-şi mai petrece timpul cu ele ca şi când ar fi fost familia lui. Bătu uşor la uşa de la intarre.

Twoey îi deschise.

- Ce e cu tine, Joseph? Nu prea te-am mai văzut prin oraş de când a apărut Sonny aici.

Joseph îl privi lung:

- Ei, toate sunt în schimbare.

Twoey îl privi pe sub sprâncene.

- Intră şi închide uşa, suntem în plină iarnă.

După două sticle de vin şi câteva jocuri de cărţi, pe care Twoey le câştigă necondiţionat, Jopseph se rezemă de spătărul sofalei de velur.

- Aşadar ai învăţat-o să conducă pe zăpadă.

- Ai ştiut, deci! exclamă Twoey. Ei bine, am făcut-o pentru că a pretextat că tu o cam calci pe nervi.

- Mda, bombăni Joseph, aşa se pare.

- îţi cam place Sonny, nu? îl întrebă Twoey.

Joseph încercă un zâmbet, deşi nu reuşi decât o grimasă. Dar nu-şi mai putea ascunde sentimentele.

- Mda, îmi place Sonny, admise el după o clipă. Ba chiar cred că m-am îndrăgostit de ea.

Twoey încrucişă braţele la piept.

- Şi atunci ce mai cauţi aici?

Joseph avu o privire de om frustrat.

- Nu ştiu. Mi-aş fi dorit ca lucrurile să fi fost mai simple. Doi oameni care se plac sau se iubesc, să se unească pe viaţă. Dar se pare că în lumea reală lucrurile nu merg chiar aşa. Joseph scutură din cap parcă pentru a alunga melancolia. Soţul ei a murit. Spune că nu este

gata pentru o altă dragoste.

Twoey se departă de masa de biliard lângă care stătuse, puse tacul la loc, iar Joseph îl privi uimit de uşurinţa cu care se deplasa. Nimeni n-ar fi zis că-şi pierduse laba piciorului dacă se mişca astfel. Poate că Sonny îl va ajuta să vadă lumea şi mai ales situaţia în care se afla, dintr-o altă perspectivă. Ea ştia cum să se poarte cu încăpăţânaţii.

Twoey se aşeză la celălalt capăt ale sofalei şi dădu ultima bere peste cap.

- Eşti sigur că asta este?

- Ce? Că i-a murit bărbatul?

Twoey încuviinţă.

- în timpul lecţiilor am discutat mult cu Sonny.

Au fost discuţii de dragul discuţiilor unele din ele, dar felul în care arăta când vorbea despre soţul ei.... Twoey scutură din cap. Vorbea despre el de parcă ar fi încă în viaţă.

- Tocmai asta este problema, zise Joseph, nu-l poate uita.

- Sau poate el nu vrea să fie uitat.

Joseph nu avu un răspuns la părerea lui Twoey.

- Nu ştiu decât că este o femeie pe cinste. Dacă o iubeşti, n-o lăsa să-ţi scape. Twoey se ridică. Ăsta este sfatul potrivit pentru noi amândoi.

Twoey adună sticlele de bere, apoi se ridică şi porni

agale cu oarecare greutate spre bucătărie unde se auzi zgomotul făcut de sticlele aruncate. Apoi, după un moment, Joseph îl auzi vorbind. Twoey dăduse un telefon şi vorbea cu un glas deosebit de prietenos şi de plăcut. O sunase pe Katie. Twoey era primul care luase taurul de coarne. Nu voia ca educatoarea aceea cu chip atât de plăcut să-i scape.

în tăcerea nopţii, Sonny auzi zgomotul făcut de motorul masinaului. La un moment dat, se opri. Joseph se întorcea acasă. Răsuflă uşurată. Fusese încordată toată seara. Şi nu pentru că plecase fără să-şi ia rămas-bun de la ea, deşi nu mai făcuse asta până acum. O deranja faptul că plecase singur. Fără să spună unde. Pentru prima oară de când sosise aici, Jospeh nu fusese acasă. Iar ea începuse să se teamă. Simţi nevoia să se scoale, să se ducă să-l întrebe unde a fost. Dar nu avea dreptul s-o facă. Mai ales după scena din această după-amiază. îl împiedicase să-i spună c-o iubeşte. Nu, nu se putea duce acum la el, nu era problema ei unde-şi petrecuse Joseph timpul.
închise din nou ochii. Bine că se întorsese.

Capitolul 9

- Scoală-te, Sonny, auzi glasul Annei prin somn. Deschise ochii şi o văzu pe femeie îngenuncheată lângă patul ei. Au început durerile lui Delores.

Sonny se ridică şi aruncă aşternutul într-o parte.

- Joseph unde este?

- A plecat într-acolo. Copilul se va naşte mai repede cât se aşteptau. A sunat şi m-a rugat să te trezesc.

- Bine, mă îmbrac imediat.

Aruncă în grabă câteva haine pe ea se încălţă aruncă o privire spre Jessie care dormea liniştită. O sărută pe obraz înainte de a pleca.

Anna o aştepta în altă încăpere îmbrăcată într-un capot din păr de cămilă, lung până la genunchi. vârî mâinie în buzunare şi scoase nişte chei de acolo.

- Ia maşina mea. Nu-ţi face probleme în privinţa lui Jessie.

Răsuflând uşurată şi mulţumită că exista o femeie ca ea, luă cheile şi o îmbrăţişă pe Anna.

- Mulţumesc mult, Anna. Te sun imediat ce se naşte copilul.

Merse destul de repede spre verandă, văzu maşina şi porni fără a se mai uita înapoi. Afară fulguia, iar fulgii delicaţi dansau în aer .

Oftă mulţumită că zăpada nu era prea mare.

Când ajunse la Delores, fu surprinsă de liniştea de

acolo. Se aşteptase ca toată casa să fie scăldată în lumină, ca toţi să circule de colo- colo. Dar era linişte şi întuneric peste tot, cu excepţia unei dâre de lumină care ieşea de sub uşa de la dormitorul lui Delores.

Bătu încet, apoi intră în încăpere. Joseph stătea pe jos lângă patul femeii, cu părul strâns la spate într-o coadă. Delores era rezemată de perne şi strânsese genunchii la gură.

- Haide, Delores, îl auzi pe Joseph, împinge acum, cât de ajută contracţiile.

- Nu pot, se auzi glasul chinuit al femeii, doare prea tare. Delores îşi întinse picioarele, apoi le strânse din nou. Fruntea îi era plină de picături de sudoare.

Joseph ridică privirea ca să se asigure că Sonny fusese cea care intrase, apoi aşeză din nou Dopplerul pe pântecele femeii ca să asculte inima copilului.

Pe noptiera patului se afla o tăviţă cu instrumente sterilizate. Joseph avea lucrurile sub control. Pentru a-i putea acorda rapid ajutor Sonny găsi repede un prosop curat, pe care-l udă cu apă rece, apoi reveni lângă patul femeii.

- Delores, fii tare!

Delores îi zâmbi, o privi lung, apoi închise ochii din nou.

- Bine că ai venit, Sonny!

O altă contracţie o făcu să se crispeze de durere; începu să împingă în tăblia patului, în timp ce Joseph o monitoriza.

- Bine, Delores, foarte bine. Haide, mai împinge odată, cred că o să scapi curând.

Sonny exclamă:

- Se vede capul copilului, Joseph!

Delores mai forţă odată, şi naşterea se declanşă.

- Mai ai un fiu Delores, îi spuse Joseph.

Copilul nu scoase nici un sunet la început, dar apoi începu să ţipe cât putu de tare.

- îi voi spune William, zise Delores printre lacrimi de fericire. După fratele meu.

Mai apoi, după ce o invitară în cameră pe sora lui Delores şi-i telefonară Annei, Joseph începu să verifice semnele vitale ale mamei. Constată că atât ea cât şi copilul se simţeau bine.

După vreo oră plecară, călătorind separat pe drumul de munte pe care veniseră, cam o dată cu ivirea zorilor. Soarele care se ivea colora cerul la răsărit, iar Sonny fără să-şi dea seama din ce motiv se simţi cam tristă. încercă să se bucure de frumuseţea peisajului, dar gândul îi era doar la copilul pe care-l pierduse din cauza lui Cliff. Simţi încă o dată ură şi furie faţă de bărbatul care o făcuse să-l piardă; bietul ei copilaş nu avusese

nicio şansă la viaţă.

Când parcă maşina Annei în faţa casei începu să ningă cu fulgi mari, pufoşi. Când ajunse şi Joseph deşi îl văzu, intră rapid în casă. Ar fi trebuit să-l aştepte, dar n-o făcu. îşi ţinuse cam mult timp emoţiile sub control. Acum nu le mai putea stăpâni şi nu voia să fie astfel văzută de Joseph. Nu i-ar fi putut explica lacrimile. Sau nu încă.

La duş, lăsă apa să curgă mult să-i biciuiască trupul, ca să nu se audă cum plânge. După jumătate de oră, când se simţi mai detensionată, ea îşi aminti ce gândise înainte; nu putea să-i explice lacrimile lui Joseph... nu încă. Să-i spună oare adevărul? Să-i divulge numele adevărat?

Poate că inima ei găsi soluţia. Dacă voia să se elibereze odată pentru totdeauna de Cliff, va trebui să se confrunte cu propriile temeri şi să aibă din nou încredere.

închise apa, se şterse. Nu-i putea spune lui Joseph, indiferent ce-i dictau instinctele. Dar nu mai putea risca să repete greşeala pe care o făcuse înainte, când avusese încredere într-o colegă de muncă iar aceasta o trădase.

Chipul acelei femei îi apăru în minte. Figura ei sinceră fusese în deplină contradicţie cu lovitura de

pumnal pe care i-o dăduse lui Sonny. Chiar dacă nu i-ar fi dat direct informaţiile lui Cliff, secretele lui Sonny erau prea ispititoare ca să le ţină doar pentru ea.

Indiscreţiile ei îl ajutaseră pe Cliff s-o găsească la Seattle.

Oare asta se va repeta şi aici?

îşi strânse halatul de baie pe lângă corp şi încercă să-şi alunge aceste gânduri din minte. Nu era cazul să insiste pe această amintire dureroasă, ci doar să n-o dea uitării, pentru ca să n-o repete.

Deschise uşa băii, iar aburul ieşi înaintea ei, dezintegrându-se în cenuşiul dimineţii. Jessie dormea încă. Sonny se simţea prea epuizată ca să se mai culce din nou. Se hotărî să-şi facă o cafea. Peste o oră trebuia să-şi calce uniforma şi să plece la clinică.

în bucătărie găsi cafeaua gata pregătită. Joseph ridică privirea spre ea; şi el făcuse duş, avea părul încă umed.

- Am crezut că voi putea dormi câteva ore, zise el, întinzându-se. Dar nu m-am putut relaxa.

Sonny turnă cafeaua, fără a-l privi. Aruncă o privire piezişă spre desenele pe care le făcuse; erau cizme de cowboy, şepci şi veste şi un scutec, lucru care o făcu să zâmbească. Observă mai apoi un sugar şi-l privi contrariată:

- Echipamente pentru sugari?

- Mă gândeam la fiul lui Delores. Sunt bucuros că mai are unul, dar mă gândesc şi la mine. Nu am copii şi s-ar putea să nu am niciodată.

Vocea lui era marcată de tristeţe.

Când îl văzuse în bucătărie, ar fi vrut să-şi ia cafeaua şi să plece. Dar acum simţi nevoia să-l consoleze. îşi trase un scaun şi se aşeză lângă el.

- Nu ai de unde să ştii, spuse Sonny , aşezându-şi mâna peste palmele lui. Ce altceva ar fi putut să-i spună?

El începu să râdă amar şi-şi ridică privirea.

- Când logodnica m-a părăsit era însărcinată. Eu n-am ştiut. M-a sunat mama ei câteva luni mai târziu. Apoi, Joseph se rezemă de spătarul scaunului. A pierdut copilul.

Sonny simţi un nod în gât şi încercă să-l consoleze.

- îţi înţeleg durerea. Şi au am pierdut un copil.

Jospeh o privi lung.

- îmi pare rău, Sonny. N-am ştiut.

Sonny simţi nevoia să-i vorbească despre fiul pe care-l pierduse după ce fusese bătută de Cliff. Dar n-o putea face. Nici măcar nu-l privi de teamă că adevărul pe care i-l ascundea se va risipi într-un minut.

- A trecut destulă vreme de atunci, m-am consolat.

Sonny se forţă să-i zâmbească. îmi plac desenele tale.

Joseph se mai uită odată la desenele sale în timp ce Sonny se lupta să-şi controleze emoţiile. Fiecare avea durerea sa. Nu se puteau consola reciproc. Dintr-o dată, simţi nevoia să fugă de el să scape înainte de a începe să spună prea multe. Dar refuză să cedeze în faţa fricii. Ridică încet cana cu cafea.

- De astăzi plec o dată cu Twoey. Trebuie să mă duc să-l sun, să văd dacă e pregătit. Ne vedem la clinică puţin mai târziu. Bine?

Joseph încuviinţă, urmărind-o cu privirea. Ar fi vrut s-o cheme înapoi, dar n-o făcu. Cel puţin acum ştia de ce fusese ea atât de tăcută, de distantă cu câteva ore în urmă, când se născuse micul William. îi lipsea viaţa pe care o trăise alături de soţul şi fiica lor şi inima îi plângea după fiul pe care-l pierduse.

Joseph împinse blocnotesul cu desene din faţa sa. Nu putuse să-i reziste acestei femei încă de la început, iar ea nu făcuse decât să-i repete că nu este pregătită. Era cazul ca măcar acum, când ştia adevărul s-o lase în pace.

îi reveni în minte imaginea propriei sale case cufundate în întuneric, când se întorsese noaptea trecută de la Twoey. Plecase fără să spună o vorbă nimănui; Anna era obişnuită ca el să plece la bolnavi în

timpul nopţii, dar nu şi Sonny. Si ar fi vrut ca ea să-l întrebe unde a fost, să dea dovadă că-i pasă. Dar ea n-o făcuse.

Oftă amar. Poate nu-i va pune niciodată această întrebare.

Vremea se înrăutăţi. începu o ploaie deasă care se transforma în particule de gheaţă, când atingea pământul. După ce duseră copiii la şcoală, Twoey o lăsă pe Sonny la clinică. în timp ce urca treptele umbrela îi fu acoperită intantaneu de un strat de gheaţă, care apoi plesni şi căzu imediat ce deschise uşa şi scutură umbrela. Cristalele de gheaţă formau un adevărat filigran pe ferestrele clinicii şi s-ar fi bucurat de el dacă n-ar fi luat toată lumina. Orăşelul părea paralizat de gheaţă, de frig. Doar puţini pacienţi se încumetau să ajungă la clinică, să solicite îngrijire medicală. Soseau uzi şi îngheţaţi, dar plini de speranţă, spunând toţi acelaşi lucru; intraseră în martie şi curând vremea bună, va birui frigul şi ceaţa.

Pacienţii discutau între ei, despre verile frumoase de munte, pajiştile acoperite cu flori multicolore, cerul albastru fără nori. Mai vorbeau despre picnicurile pe care le organizau la Echo Ridge, balurile câmpeneşti şi alte distracţii. Fiind puţini pacienţi, ziua abia trecu. Iar Joseph era mai tăcut ca de obicei.

Prietena Annei, Loretta, veni pe la prânz. Locuia destul de aproape şi înfruntase vremea rea ca să-i aducă lui Joseph plăcinta cu mere care-i plăcea atât de mult.

Joseph o sărută pe obraz.

- Nu trebuia să baţi drumul până aici ca să mă răsfeţi. Trebuia să stai la căldură, aşa cum am vorbit.

Bătrâna făcu un gest larg.

- Prostii. Am trăit şaptezeci şi una de astfel de ierni şi faptul c-am stat la gura sobei nu mi-a ajutat prea mult. Dac-aş fi aşteptat vremea bună ca să vin aici, aş fi murit de mult. Femeia îşi scoase fularul şi se întoarse spre Sonny: să nu crezi că nu merită să aşteptăm vara de aici. Chiar dacă eşti din Florida, nu poţi spune c-ai văzut destul până n-ai văzut o vară ca a noastră.

- Tot mai speri să mai câştigi o dată panglica albastră, Loretta? o necăji Joseph.

Chipul femeii se însufleţi brusc.

- Eu am câştigat premiul în ultimii treizeci şi şase de ani. Am dreptul să-l mai câştig de câteva ori până mor. Aşa că nu mă mai invidia, doctore Still Waters. Loretta îl împinse în glumă şi se întoarse spre Sonny: organizăm aici cel mai frumos târg de vară, chiar dacă suntem un orăşel uitat de lume. Ştii să găteşti bine?

- Mai este până la vară, zise Sonny, neştiind dacă să

accepte invitaţia femeii. Poate ea şi Jessie nici nu vor mai fi aici la vară.

- Gândeşte-te la invitaţia mea; sper că nu te gândeşti să pleci înapoi de unde ai venit. Oamenii de pe aici te consideră cea mai bună asistentă pe care a avut-o doctorul.

Sonny zâmbi.

Oamenii de aici erau minunaţi. Se uită la Joseph, dar el îi evită privirea. Observă că părea cam obosit.

Apoi o luă după umeri pe bătrână.

- Haide, Loretta, măcar să te conduc până acasă.

Se întoarse destul de repede, scuturându-şi jacheta şi pălăria în faţa uşii.

- Am multă treabă de făcut, murmură trecând în grabă pe lângă Sonny.

Se închise în biroul său, cerând să fie lăsat să-şi termine partea de” hârţogărie" cum o numea el. Sonny încercă să-i vorbească de câteva ori, dar văzând că nu-i răspunde decât monosilabic, renunţă.

După ce-şi termină treaba, Sonny se aşeză pe un scaun din sala de aşteptare şi începu să răsfoiască o revistă. Dar nu se putea concentra. Nu se gândea decât la el, dorindu-şi să vină şi să-şi vorbească, lipsindu-i camaraderia profesională pe care o împărţiseră zi de zi.

Era supărat? Era doar trist pentru copilul pe care-l

pierduse? Sonny încercă să-şi alunge aceste gânduri, spunându-şi că era mai bine că Joseph nu-i mai împărtăşea gândurile sale. Poate din acest motiv fusese tăcut toată ziua. Sau renunţa la ea? Nu-l putea învinui dacă era aşa. Nu avea dreptul să spere că el îi va face curte la nesfârşit.

Vântul care sufla foarte tare acum îi atrase atenţia. Barry, proprietarul unui magazin îşi făcu apariţia însoţit de Corrinne soţia sa.

- Ce bine că n-aţi închis mai devreme! exclamă ea scoţându-şi mănuşile. Lui Barry i-a intrat ceva în ochi.

- Nu poate fi decât praf, zise omul, desfăcându-şi fermoarul hainei.

- Cum s-a întâmplat? întrebă Sonny apropiindu-se de el.

îi introduse pe cei doi în cabinetul lui Joseph, dar el nu
era acolo, se afla la registratură răsfoind nişte fişe medicale.

- îl chem imediat, le spuse celor doi.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el când o văzu.

- A venit Barry, îi spuse Sonny.

Repara ceva la o izolaţie şi i-a căzut ceva în ochi. Aduc imediat nişte apă distilată. Se îndreptă spre sala în care depozitau medicamentele.

Joseph privi lung în urma ei, dorindu-şi ca ea să nu fi fost o asistentă atât de bună. Ştia întotdeauna ce trebuia făcut, de ce avea nevoie, înainte ca el să-i ceară. Nu suporta gândul c-ar putea s-o piardă.

Lăsă acest gând deoparte, nedorind să se implice prea mult cu o femeie care va pleca oricum din acest loc, odată ce va scăpa de acele obsesii, sau cine ştie, poate de persoanele care o făcuseră să prefere să lase în urmă oraşul şi să se retragă în acest colţ uitat de lume. Dar el avea o misiune aici şi numai la asta trebuia să se gândească.

îi salută pe Barry şi pe soţia lui şi-i spuse acestuia să se întindă pe spate în cabinet.

- Acum să vedem ce ai în ochi, zise el.

Joseph trase mai aproape un scaun pe care se aşeză, îşi puse lupa la ochi şi aprinse o lampă foarte puternică.

- Crezi că este de- ajuns de puternică? glumi Barry. Dacă vrei să-mi iei un interogatoriu, te rog să nu foloseşti scopolamină. începu să râdă tare şi adăugă; sau cel puţin, scoate-o pe nevastă-mea din cameră!

Corrinne îl lovi uşor pste umăr, iar Joseph pufni în râs.

- Tine-te bine, Barry.

Ridică privirea tocmai când Sonny intra cu apa

distilată.

- A, bine c-a venit Sonny cu scopolamina!

Soţia lui Barry îşi acoperi ochii cu mâna şi spuse tot pe un ton de glumă:

- O, Dumnezeule, n-aş vrea să aflu cine ştie ce despre trecutul soţului meu. A fost un mare afemeiat înainte de a ne cunoaşte!

Sonny începu să râdă şi ea, iar râsul ei pe, care Joseph îl asemui unui clinchet de clopoţel, umplu încăperea. îi lipsise râsul ei toată ziua. Când va pleca de aici, îi va duce dorul.

După ce examină ochiul lui Barry, Joseph spuse:

- Nu văd nimic. Auzi zgomotul făcut de sticla cu apă distilată deschisă de Sonny şi-şi spuse din nou că femeia aceasta îi ghicea toate gândurile. O să-ţi spăl ochiul , ca să mă asigur cu nu ai nimic.

Cu ajutorul lui Sonny îi aplică lui Barry o pelerină de plastic apoi începu spălarea ochiului.

După plecarea lui Barry şi a soţiei acestuia erau liberi, pentru că nu mai aveau pacienţi şi se apropia ora închiderii. Jospeh îşi scoase halatul, îşi îmbrăcă haina şi o aşteptă pe Sonny să închidă calculatorul.

Ea închise luminile peste tot, apoi veni spre el, zâmbind:

- Ce bine c-a trecut ziua asta! A fost atât de lungă!

Sonny arăta minunat, era deschisă şi părea fericit că este
cu el. Dar poate era vreo toană de moment. Când o întrebase Loretta dacă va participa la târgul de vară nu-i dăduse un răspuns concret; mai mult ca sigur că plănuia să se întoarcă de unde venise.

Cât despre el, îi spusese deschis că nu era pregătită pentru o relaţie.

Sonny trecu pe lângă el şi desfăcu umbrela albastră. Nu că i-ar fi fost de prea mare folos.

- N-am mai văzut ploaie ca asta; este atât de grea, ca o supă îngheţată.

Sonny avea dreptate.

Ea îşi ridică umbrela deasupra capului cu sprâncenele încruntate care-i întunecau ochii albaştri. Ar fi vrut să se ducă după ea, oriunde l-ar fi dus, indiferent dacă ea îl voia sau nu. Această constatare îl făcu pe Joseph conştient că este un om slab în faţa acestei femei şi că n-ar fi trebuit s-o lase să-i afecteze viaţa.

- Am uitat, zise el brusc, întorcându-se, mai am ceva de terminat.

Ea păru surprinsă şi chipul ei căpătă un aer îmbufnat, încât simţi nevoia s-o sărute s-o facă să uite.

Joseph ridică privirea. De sus, de pe munte cobora o

maşină, împrăştiind noroi. Din maşină răzbătea muzica dată la maximum. Copii de oraş, pufni dispreţuitor.

După câteva secunde, apăru maşina şerifului, Bronco, luând-o spre clinică, în loc să urmărească cealaltă maşină. Oare puştii aceia erau cu el?

Joseph se înfurie. Acest şerif avea tupeu dacă îndrăznea să stea în faţa clinicii privindu-i de parcă ar fi fost doi criminali. Curând va avea o explicaţie cu el. Curând.

Şeriful le făcu semne cu mâna, iar el îi răspunse. Nu avea rost acum să lase să se vadă că-i coace ceva.

Şeriful Bronco Martinez o luă în direcţie opusă, după ce făcu bucla în faţa clinicii.

După plecarea lui, Sonny îi spuse:

-Aşadar, te întorci să mai lucrezi? Bine, ne vedem acasă.

Sonny coborî treptele.

Deodată, se opriră amândoi speriaţi văzând-o pe Merced care alerga spre clinică. Aluneca şi trebuia să se oprească mereu. Părea epuizată. îi curgea sângea de la gură, părul îi era lipit de cap şi plin de gheaţă. Când intră în clinică Joseph observă că nu avea palton; probabil era îngheţată.

O urmară în clinică; ca un animal încolţit, Merced se duse în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, tremurând.

- Merced! Ce s-a întâmplat?

Se duseră amândoi spre ea , Sonny ridicându-i părul ud şi îngheţat de pe faţa umflată, cu vânătăi. Joseph o prinse de mâini ca să stea liniştită.

- A fost bătută, decretă Sonny. De altfel nici el nu se îndoia de asta. Cu toate acestea, Joseph fu şocat de duritatea cu care Sonny rostise aceste vorbe.

Se întoarse s-o privească. Sonny pălise, chipul ei se crispase. Reacţia ei îl surprinse. Lucraseră împreună în cele două luni de când Sonny venise aici, dar până acum, fiind o foarte bună profesionistă, Sonny nu-şi pierduse controlul emoţiilor în prezenţa vreunui pacient.

Apoi crisparea dispăru de pe chipul ei, atât de repede încât Joseph avu impresia că imaginaţia i-a jucat o festă.

Merced fusese bătută. Sonny realiză uimită că rostise vorbele acestea cu voce tare. Joseph părea şocat, chipul îi era livid.

- Ce s-a întâmplat, Merced? Cine te-a bătut?

Sonny rosti aceste întrebări pe un ton aproape metalic, care o surprinse şi pe ea. Oare nu şi ea se ascunsese întotdeauna sub un văl de falsă putere? După ce Cliff îşi încheia obişnuitele-i tirade, ea reuşea cu greu să se ridice de jos şi să-şi continue viaţa. Făcuse tot posibilul să-şi ascundă vânătăile de pe faţă cu

machiaj, semnele lăsate pe mâini şi pe gât purtând mâneci lungi şi gulere înalte. Dar îi rămăseseră alte răni mai profunde, care-i afectaseră preţuirea de sine, mândria de femeie şi pe acelea nu le putuse ascunde cu nimic.

Nu îndrăznise să spună nimănui adevărul să lase să se vadă că nu era fericită, că acele fenomene erau normale în casa lor. într-un fel, mai făcea asta şi acum.

- Merced? Spune-ne cine te-a lovit.

Merced lăsă ochii în jos tremurând de frig.

- A fost... un accident. Când spuse acestea evită să-i privească în ochi.

Sonny se crispă din nou, recunoscând stratagema lui Merced. Şi ea o folosise şi nu o dată.

- Vino, draga mea, îi spuse. O luă pe Merced de mână; vino să-ţi curăţ rănile.

O duse în sala de examinare regretând ea însăşi propriile-i slăbiciuni şi faptul că lăsase ca situaţia să se perpetueze în timp. Se lăsase manipulată de Cliff, se lăsase pradă acceselor lui de furie. Cum oare fusese atât de oarbă? Cum alesese un asemenea bărbat care-şi folosea forţa fizică pentru a controla o femeie? Cum îl lăsase s-o bată?

Se concentră ca să dea uitării aceste gânduri care nu-i făceau bine. Se gândise de mii de ori la acelaşi

lucru. Fusese vulnerabilă. Şi oricum toate acestea ţineau de trecutul ei. Nu-l va mai lăsa pe Cliff s-o mai rănească vreodată.

Această concluzie îi dădu putere. Se concentră asupra lui Merced, la început ştergându-i părul ud, apoi înfăşurându-i o pătură în jurul corpului. îl ajută apoi pe Joseph să-i cureţe rănile, aducându-i materialele de care avea nevoie pentru a-i face sutura rănilor şi pentru a le dezinfecta.

Joseph începu să-i pună întrebări lui Merced, dar ea nu era cooperantă.

- N-a fost soţul meu, zise ea în final cu o voce subţire. Jur că n-a fost Jim.

- Bine, zise Joseph, dar ştim că n-a fost un accident.

Când vei fi gata să vorbeşti, voi fi aici ca să te ascult.

Sonny răsuflă uşurată că Joseph nu-i mai punea întrebări lui Merced. îl privi cu admiraţie pe acest bărbat atât de bun şi dedicat oamenilor din localitate, mereu gata să-i ajute. Sonny simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Ea va discuta mai târziu cu Merced. Cu toate că fata nu voia să spună adevărul Sonny voia s-o ajute ca să scape din această relaţie înainte să se întâmple ceva teribil. înainte ca... se opri ca să nu mai verse încă o lacrimmă pentru copilul pe care-l pierduse...

La naiba! Chiar şi acum era gata să ia asupra ei vina toată. Când pierduse sarcina, realizase în sfârşit că era un individ fără scrupule, cu probleme psihice, emoţionale, de care ea nu era răspunzătoare.

îi aruncă o privire lui Joseph care acum îşi spăla mâinile la chiuveta de oţel inoxidabil, cu maxilarele încordate. Ea şi Jessie se aflau în siguranţă, deocamdată. în siguranţă, aici cu Joseph. La fel şi Merced.

Era întuneric beznă când ajunseră acasă. Anna le ieşi înainte.

- Bine c-aţi venit! Era să... se opri la mijlocul frazei, ducându-şi mâna la gură când o zări pe Merced.

Aceasta trecu pe lângă Anna.

- Acum sunt bine, Anna. Strânse mai bine pătura în jurul corpului. Chipul ei lovit şi învineţit părea foarte tânăr şi naiv, dar după discuţia cu Sonny devenise hotărâtă, brusc conştientă că trebuia să ia măsuri. I se uscase părul care acum atârna în bucle, în jurul chipului oval. Părea atât de inocentă şi de vulnerabilă. Sonny însă, care ştia prin ce trecuse fata, avea lacrimi în ochi.

- Merced va locui la noi o vreme, îl auziră pe Joseph, care-şi puse pălăria în cuierul de la intrare. Apoi se întoarse spre Sonny cu chipul foarte tensionat.

- Te rog s-o ajuţi pe Merced să se pregătească de

culcare, eu am de dat nişte telefoane.

Apoi plecă spre dormitorul său.

Sonny tresări uimită, apoi se simţi cuprinsă de teamă. Doar nu voia să se ducă după Jim? Nu, nu se ducea, se asigură singură, având încredere în judecata şi maturitatea lui Joseph. Se duse la Anna.

- Unde va sta Merced? o întrebă.

- în camera de lângă baie, îi răspunse Anna. Este acolo o canapea care se poate desface . Condu-o tu acolo , iar eu îi voi aduce aşternuturile. I-am pus hainele la uscat. Jessie a ta este la bucătărie.

Sonny încuviinţă şi se întoarse spre Merced.

- Vino cu mine.

Sonny îi făcu patul şi o ajută să se acomodeze în noua ei încăpere. Anna îi aduse mâncare pe o tăviţă, pentru ca tânăra să poată mânca în linişt,e deşi avea buza de jos prinsă în copci.

Faptul că nu vorbea prea mult şi părea tulburată o îngrijoră pe Sonny.

- O să-ţi aduc o cămaşă de noapte, zise Anna cu vocea ei blândă.

Chiar atunci apăru micuţa Jessie, care veni să-şi îmbrăţişeze mama.

- Mi-ai lipsit, mami. I-am făcut astăzi o fotografie lui Black Speed. Anna m-a lăsat s-o lipesc pe frigider.

Vorbele ei izbucneau ca răpăiala unei mitraliere, lucru care pe Sonny o făcu să râdă.

- Abia aştept s-o văd, micuţo, zise Sonny apoi se crispă observând că fetiţa ei o privea lung pe Merced. Fetiţa se opri brusc din vorbit. Oare acum îşi va aminti de trecut, de viaţa aceea teribilă pe care Sonny voia s-o dea uitării?

Dar Jessie făcu doar o grimasă:

- O, nu arăţi prea bine!

Merced încercă să-i zâmbească, apoi, simţind durerea se crispă.

Jessie se apropie de ea.

- Probabil că te doare foarte tare.

- Aşa este, confirmă Merced.

Sonny răsuflă uşurată văzând că figura învineţită a lui Merced nu-i amintise nimic fetiţei; se mai relaxă. Era evident că fetiţa nu-şi amintea acea parte a vieţii lor, când mamei i se întâmplau frecvent astfel de accidente.

- Vino, draga mea, îi spuse copilei, s-o lăsăm pe Merced să se odihnească şi să mănânce.

Mai apoi, Sonny culcă fetiţa.

Când aceasta adormi, Sonny se îmbrăcă în cămaşa de noapte; dar nu putu să adoarmă. Avea o singură grijă; să discute cu Merced, să-i împărtăşească din experienţa ei de viaţă, învăţată pe propria-i piele.

Din impuls, se duse la cuier unde pusese jacheta de piele în al cărui buzunar se afla ursuleţul cioplit de Joseph. Când îl vedea îi stârnea râsul, dar continua să creadă c-o proteja ca un adevărat talisman.

Strângând animalul în mână se îndreptă spre hol şi de acolo spre camera lui Merced. O găsi plângând încet pe pat şi o prinse în braţe.

- Merced, îmi pare atât de rău! La nouăsprezece ani era încă o fetiţă.

Ştiu că vrei să-l protejezi pe Jim. O privi în ochi pe Merced: probabil că uneori este foarte bun cu tine.

Merced scutură din cap, apoi lăsă privirea în jos:

- Văd că nu mă înţelegi…

- Ba te înţeleg cum nu se poate mai bine, spuse Sonny ridicându-i faţa spre ea. Am fost căsătorită cu un bărbat care m-a iubit şi m-a urât în acelaşi timp. Sonny trase aer în piept pentru că simţea un nod în gât de teamă şi de neputinţă. Trebuia să spună totul, trebuia s-o ajute pe Merced. Singurul care poate schimba lucrurile este Jim. Sonny îşi şterse lacrimile, care i se rostogoleau pe obraji. Aş fi vrut ca şi soţul meu să fi făcut acest lucru.

Merced o îmbrăţişă.

- O, Sonny, aş vrea să-ţi pot spune…îmi pare rău de ce ţi-a făcut soţul tău, dar în ceea ce mă priveşte, Jim

nu este vinovat. Poate că este laş, dar nu m-a lovit niciodată.

Sonny înţelegea speranţele lui Merced şi chiar dragostea ei pentru acel Jim.

După un moment, Sonny insistă:

- Poţi avea încredere în mine, Merced. în acelaşi timp ştii că şi Joseph te-ar ajuta cu orice. Indiferent ce hotărăşti, suntem aici alături de tine şi-ţi oferim tot ajutorul nostru. Sonny îşi şterse lacrimile, apoi zâmbi văzând ursuleţul aşezat pe marginea mesei. Mi l-a dat Joseph când am venit aici, la început. Cred că tu ai mai multă nevoie de puterea şi de protecţia lui decât mine, acum. Se ridică; noapte bună, Merced, somn uşor.

Sonny ieşi cu inima grea; prea multe se întâmplaseră în utimul timp. Nu mai putea trăi astfel, lăsându-se influenţată de felul în care o controla Cliff chiar şi acum în fiecare aspect al vieţii. Voia să fie fericită, să i se dea încă o şansă la viaţă reală.

începu să umble prin casă, prin întuneric. Se opri în faţa uşii lui Joseph. în liniştea casei auzi sunete din încăpere, auzi cum el punea lemne în şemineu, îi auzi paşii pe podea.

Aşadar, Joseph nu dormea încă.

Rămase acolo pe holul cufundat în întuneric o vreme, apoi se întoarse să plece, spunându-şi ca aşa ar

trebui să facă. Dar picioarele refuzau s-o asculte. Se gândi din nou la Merced, apoi propriul ei trecut îi reveni în minte făcând-o să tremure. Avea nevoie de Joseph, voia să fie ţinută în braţe, voia noi speranţe, noi amintiri.

împinse încet uşa, apoi intră. Observă o lumină vie, galbenă care domina încăperea; venea de la şemineu. Joseph stătea lângă acel loc. Era cu spatele la ea, iar lumina degajată de foc îi făcea pielea să strălucească. Părea o statuie de bronz, ca un zeu în lumina de ambră.

Sonny observă umerii lui largi, spatele musculos, puternic. Avea nevoie de puterea lui, avea nevoie ca el s-o consoleze.

- Joseph, rosti încet, atât de încet încât avu impresia că el n-a auzit-o. Dar Joseph se întoarse cu ochii strălucind în lumina focului.

Secundele trecură fără ca vreunul să rostească vreun cuvânt, fără ca ea să-i spună pentru ce venise la el. Un lemn trosni puternic pe foc. O scânteie căzu pe podea, apoi muri.

Jospeh închise uşa şemineului, apoi micşoră imediat distanţa dintre ei. închise uşa de la dormitorul său şi o luă în braţe. O strânse la piept, o făcu să se simtă în siguranţă. Apoi, o sărută.

Trupul lui Sonny se abandonă noilor senzaţii. Mâinile

lui produseră o adevărată magie asupra ei, îi mângâiară umerii, braţele coborând spre umeri. Sonny gemu uşor.

Reuşise până acum să ignore ceea ce simţea pentru el; dar acum propriul trup o trădă. Se simţea în deplină siguranţă în braţele lui de parcă le-ar fi aparţinut dintotdeauna. Sau de parcă simţind că se îneacă l-ar fi găsit pe Joseph care s-o tragă spre mal.

- Te iubesc, Sonny, murmură el.

Ea se cufundă mai mult în acea mare de dorinţă. îşi aşeză palmele pe pieptul lui puternic, iar Joseph o trase mai aproape sărutând-o cu pasiune.

De data asta, Sonny nu se mai zbătu, nu mai încercă să scape, simţind că este iubită, că este dorită .

Joseph începu să-i descheie încet nasturii cămăşii de noapte. Când cămaşa îi căzu la pământ, începu să tremure de dorinţă.

Joseph o ridică în braţe fără a înceta s-o sărute şi o purtă spre pat. Se aşeză alături de ea şi începu să-i acopere trupul cu sărutări.

Şi ea îl mângâie. îi simţea pielea moale , ca mătasea peste muşchii puternici, masculini.

Braţele lui încordate o ţineau cu o blândeţe pe care ea n-o cunoscuse până acum. O ţinea în braţe şi o mângâia ca pe un fluture ale cărui aripi s-ar putea dezintegra la cea mai mică atingere. O mângâie până

când Sonny simţi că nu-i mai poate suporta atingerile. Trupul ei se înfioră, apoi se topi de fericire.

Sonny îi zâmbi.

îl prinse după gât cu braţele, îl trase spre ea. îl sărută, dorindu-şi cu disperare să-i facă o bucurie, să-l iubească, să fie cu el pentru totdeauna în leagănul braţelor lui.

Când începură să facă dragoste, ea avu un moment de rătăcire, în care-şi aminti brusc de o altă viaţă, de un alt bărbat, de momentele de dragoste plină de duritate cu acela...

Joseph simţi cum bate în retragere şi se încordă.

- Sonny?

Apoi ea îl văzu doar pe Joseph... bărbatul pe care-l iubea...

Capitolul 10

Zgomotul făcut de sirene, înăbuşit de zăpada care cădea neîncetat îl trezi pe Joseph dintr-un somn profund. Se mişcă, dar când văzu piciorul zvelt al lui Sonny lângă el şi curba şoldurilor ei delicate strălucind în lumina caldă a focului îşi dori să nu trebuiască să se scoale din pat.

Sonny. îi mângâie părul lung răsfirat pe pernă, bucurându-se de trupul ei mlădios, suplu, lipit de al lui. Apoi brusc realiză că nu vorbiseră seara trecută, nu-şi făcuseră declaraţii de dragoste- sau cel puţin ea nu-i spusese că-l iubea. Sonny venise la el, luase parte la actul de dragoste, pe care-l anticipaseră amândoi. Dar ce însemna asta pentru ea? Ce se întâmpla dacă Sonny pleca acum?

Refuzând să strice bucuria momentului , Joseph se concentră pe sunetul sirenei care părea tot mai slab acum. Dacă totul va decurge conform planului, autorităţile vor termina investigaţia în seara asta şi şeriful Martinez va obţine ce trebuia.

Sonny se trezi în ritmul respiraţiei lui Joseph. Soarele pătrundea prin fereastră, răspândind o lumină gălbuie. Ascultă încordată la început, realizând că acea ploaie cu gheaţă din seara trecută se oprise.

Mirosul masculin al celui care dormea lângă ea îi amintea plăcut de felul în care făcuseră dragoste şi se

înfioră la gândul a ceea ce-o aştepta în viitor alături de acest bărbat. Ar fi vrut să-l trezească, să facă din nou dragoste cu el, să-i spună tot ce nu putuse să-i spună până acum. Să-i spună că-l iubeşte că... dar îi va spune şi adevărul. Trebuia s-o facă.

Instinctiv îşi ridică mâna să vadă cât este ceasul, dar îşi lăsase ceasul pe noptiera din camera ei. Era devreme încă. Va vorbi mai târziu cu Joseph. Chiar acum trebuia să se întoarcă în camera ei, să fie găsită de Jessie, ca în fiecare dimineaţă.

Cu grijă se desprinse din braţele lui Jospeh. Totul o făcea să dorească să mai stea să se bucure din nou alături de el de pasiune. Se opri în cadrul uşii să-l mai privească încă o dată bărbatul cu care ajunsese în cele din urmă să facă dragoste. Ştia că Joseph o iubeşte, că nu-i va face niciodată rău. Acum era momentul să-i răspundă cu aceeaşi dragoste, nu doar într-un act fizic ci în cuvinte şi în promisiuni.

Oamenii din orăşel avuseseră dreptate. Venea primăvara, soarele avea foarte multă putere în acea dimineaţă. Joseph se trezise şi pornise la lucru, înainte ca Sonny să iasă din camera ei.

Toţi oamenii ieşiseră devreme pe străzi, profitând de vremea frumoasă care se anunţase. Soarele strălucitor luase locul furtunilor. Sonny ajunse la clinică, unde aşteptau mai multţi pacienţi. Toţi cei care nu veniseră

cu o zi înainte din cauza vremii rele, sosiseră acum.

Ea şi Joseph nu spuseseră nimănui că-şi petrecuseră noaptea împreună, dar schimbaseră surâsuri cu subînţeles între ei în timp ce tratau diferitele boli ale pacienţilor.

Sonny îşi făcea treaba luând analizele pacienţilor, luându-le temperatura altora, notând simptomele pe care le prezenta fiecare. Era fericită că venise multă lume la clinică, de fapt era fericită pentru tot ce i se întâmpla în ziua aceasta amintindu-şi cum făcuse dragoste cu Joseph cu o noapte în urmă. Singurul ei motiv de supărare era că nu va avea nicio clipă ca să fie singură cu el. Iar acum, după cum hotărâse voia să-i spună totul.

Chiar când ieşi din sala de examinare, auzi zgomote şi râsete în hol. Se grăbi într-acolo unde văzu o echipă de la ştiri care invadase clinica, cameramani şi reporteri.

Joseph discuta cu ei, cu spatele spre ea. Prinse o parte din ce spunea reporterul că Joseph ajutase la prinderea unor hoţi în timpul nopţii. Reporterul îi ţinea lui Joseph microfonul.

- De când ştiaţi că şeriful este implicat în trafic de droguri?

Joseph începu să vorbească.

- îl suspectez de ceva vreme, le explică Joseph. Dar

trebuia să am o confirmare înainte de a face acuzaţii la adresa şerifului Martinez. Imediat ce am avut-o, am informat oficialităţile.

- Şi acestea au acţionat imediat? Joseph scutură din cap.

- Au făcut investigaţii mai întâi. Când am văzut că au trecut câteva săptămâni fără să ia nicio măsură, am sunat din nou la FBI. Apoi, seara trecută, mi s-a spus că erau pe punctul de a-l prinde pe Martinez şi pe complicii lui, chiar în acţiune.

Aşadar, acela a fost telefonul pe care l-a dat Joseph când au adus-o pe Merced în casa lui. Satisfăcută de cele întâmplate, Sonny se retrase în spatele biroului său.

Joseph răspunse unui tir de întrebări, apoi pacienţii care aşteptau acolo îl declarară erou. Bătură din palme şi camera înregistră tot ce se petrecea acolo. Chiar după plecarea echipei de filmare, Jospeh continuă să primească întrebări de la pacienţii săi. Oamenii nu erau obişnuiţi cu atâta larmă şi acţiune în micul lor oraş, unde nu prea se întâmpla nimic.

- Eroul meu, îi şopti Sonny. Joseph se încruntă şi luă un alt pacient la consultaţie. Ea îi zâmbi. Martinez o făcuse întotdeauna să nu se simtă în largul ei încă de la sosirea aici. Era bucuroasă că scăpase de el, dar ceva despre brusca notorietate a singurului medic din

Peldano Desnudo o făcu să nu se mai simtă la fel de bine. Ea venise aici pentru că era un loc retras.

Ziua trecu, mulţi pacienţi apărură. După prânz parcă veniră chiar mai mulţi unii din ei aduşi de veştile apărute la televizor.

După- amiază apăru şi Twoey. îşi scoase pălăria şi i se adresă lui Sonny:

- Unde este eroul nostru?

- O, ai aflat? începu Sonny: salvează pacienţi, salvează oraşe, care este diferenţa? Twoey zâmbi.

- Noi doi ne intuim perfect, Sonny Smith. Eu mă gândeam chiar că tu, cu numele pe care-l ai, eşti urmăritul care se ascunde în oraşul nostru. Pe tine te-a prins doctorul, sau nu încă? Sonny simţi cum obrajii i se colorară brusc. Oare Joseph îi spusese despre noaptea trecută? Apoi renunţă la a se mai gândi. Poate Twoey făcuse doar o glumă.

-Mă duc să-l chem pe Joseph, îi spuse.

- Nu te deranja. Twoey o prinse de braţ ca s-o oprească. Spune-i că dau o mică petrecere în seara asta. Am invitat tot oraşul. Şi copiii. Apoi zâmbi; cine vrea să-şi aducă şi câinele este binevenit.

Sonny ştiu imediat la ce se referea:

- Şi profesorii? Twoey zâmbi.

- Plecaţi mai devreme de aici, pentru că vă aştept la petrecere. Doamnele au început deja să pregătească

mâncarea. Corrinne şi Barry mi-au pus la dispoziţie tot ce-mi trebuia de la magazinul lor, iar Loretta a făcut o prăjitură specială. S-a îndreptat spre ieşire apoi s-a oprit din nou cu mâna pe clanţa uşii. Arătai destul de bine la ştiri. O dovadă în plus că orice erou are în spate o femeie grozavă. Apoi Twoey îşi ridică pălăria în semn de salut şi plecă.

Uluită, Sonny îşi aminti. în timpul filmărilor se aflase într-adevăr în spatele lui Joseph. Se simţi cuprinsă brusc de teamă, dar fiind prea ocupată nu avu timp să examineze ce simţea.

Mult mai târziu, soarele după- amiezii se ascunse în cerul acoperit de nori. Sonny se simţea ciudat; nesigură pe sine, dar şi fericită. încercă să ignore nesiguranţa. Se simţea şi cam obosită. Cu siguranţă, nu regreta noaptea petrecută cu Joseph, dar nu prea dormise.

Joseph ieşi din sala de consultaţii şi închise uşa scrutând repede holul ca să vadă dacă mai erau pacienţi. Observând cu mulţumire că erau singuri, o prinse în braţe o strânse la piept şi o privi cu dragoste:

- Am apucat să-ţi spun astăzi că eşti frumoasă?

Sonny îi zâmbi şi fericirea o cuprinse, alungându-i toate temerile, toate ezitările.

- Twoey va da o petrecere în seara asta în onoarea ta. A invitat tot oraşul. Ne aşteaptă direct de la lucru.

- Am sperat că vom da noi propria noastră

petrecere, zise Joseph sărutând-o.

- N-am ştiut că este atât de uşor să obţii programare la o oră atât de târzie la medic, îl necăji ea.

- Tu, Rază de Soare nu vei avea niciodată nevoie de programare,

Iubirea pe care i-o citi în priviri îi dădu puterea lui Sonny. Nu mai putu să aştepte. Trebuia să-i spună adevărul.

- Joseph, trebuie să discutăm. Cuvintele ei sunară mult mai serios decât şi-ar fi închipuit.

El păru surprins şi se întunecă. Apoi se crispă şi o eliberă:

- Sigur. Vom vorbi mai târziu, vor mai veni pacienţi. Apoi plecă, lăsând-o în mijlocul sălii de consultaţii.

Ultimul pacient plecă abia la ora şase, iar Joseph insistă ca ea să se ducă înainte.

- Mai am nişte fişe de completat, îi spuse. Voi veni şi eu cât de repede.

în clipa aceea, apărură Jessie şi Merced, iar Joseph fu nevoit să se întoarcă din drum.

- Anna tocmai punea mâncarea în maşină, le spuse Merced. Dacă vrei să te duci cu ea, trebuie să te grăbeşti.

- Tu nu mergi? o întrebă Sonny, realizând imediat că nu trebuia lăsată singură.

- Nu. Anna mă lasă acasă în drumul spre Twoey.

- Te duci acasă? o întrebă Sonny îngrijorată. Apoi se întoarse spre Joseph: crezi că este o idee bună?

El veni mai aproape.

- Nu Jim a fost cel care a lovit-o pe Merced, Sonny, îi spuse Jospeh. A fost Martinez şi acoliţii lui. Jim este închis, dar va fi eliberat în câteva zile. îţi aminteşti când a avut nasul spart? Dimineaţă, Merced mi-a spus că el a încercat să iasă din cercul de traficanţi de droguri al şerifului. De aceea, când ea a încercat să se răzvrătească împotriva lui Martinez, a fost lovită.

Sonny îl privea uluită.

Joseph continuă:

- Am început să bănuiesc asta în seara în care ea insista că nu Jim a lovit-o. Tocmai de aceea am sunat din nou la FBI. Apoi se întoarse spre Merced; cu toate astea, insist să-l părăseşti pe Jim. Nu ştiu ce viitor poţi avea alături de un om care intră în astfel de anturaj.

între timp, Anna claxona de afară, iar Sonny plecă, deşi nu prea avea chef s-o facă, dorindu-şi să poată rămâne cu Joseph, sau măcar să-l poată săruta de rămas -bun, dar simţindu-se jenată s-o facă în prezenţa altora. Se întrebă ce se întâmplase cu el. Fusese tăcut toată după- amiaza şi între ei se ridicase un zid.

Odată ajunsă acasă se schimbă şi fiind grăbită de Anna se urcă repede în maşină. Petrecerea începuse deja când au ajuns. I se păru c-a trecut foarte mult timp

până când a apărut şi Joseph, are a fost îndelung acalmat de un grup de prieteni. El s-a scuzat pentru întârziere, spunând că trecuse mai întâi pe la Delores şi copilul ei nou- născut. Cei prezenţi începură să toasteze cu şampanie, sărbătorind eroismul lui Joseph.

După bufetul pregătit de Anna şi prăjiturile Lorettei, bărbaţii începură discuţii interminabile. Apoi, cineva sugeră o partidă de biliard.

- Tu vei fi partenera mea, îi spuse Twoey Katiei Salgado.

Frumoasa educatoare scăpă imediat de mister Peabody din
poală.
Joseph se uită la Sonny, dar nu-i spuse nimic şi luă un tac.

Sonny se simţi brusc tristă şi părăsită.
Twoey îşi merita fericirea de acum, dar şi ea voia să fie fericită. Joseph o evită toată seara, iar ea nu ştiu din ce motiv.

Apoi Anna trecu în revistă încăperea.

- Locul ăsta este plin de dezordine. O să aducem alte farfurii curate pentru Twoey înainte de a pleca acasă.

Sonny se duse s-o ajute. Când plecă ducând în braţe un maldăr de farfurii murdare simţi că Joseph o urmăreşte cu privirea. Ce se întâmplase cu el? începu să

se teamă. Joseph începuse să se comporte ciudat imediat ce-i spusese că aveau de discutat. Poate că nu era serios. Poate faptul că făcuseră dragoste nu însemnase mare lucru pentru el. îi spusese c-o iubeşte, dar poate nu vorbise serios. Vechile îndoieli puseră din nou stăpânire pe ea.

în bucătărie observă că Jessie era cam somnoroasă.

îşi mângâie copila pe creştet. Jessie se jucase cu ceillaţi copii, care plecaseră deja acasă cu părinţii lor. Era aproape zece, iar a doua zi fetiţa trebuia să meargă la şcoală.

Anna păru să-i citească gândurile.

- Plecăm imediat ce termin vasele.

Sonny păru paralizată de o singură întrebare; trebuia să-i spună lui Joseph că plecau?

Să-l invite şi pe el să meargă?

Se uită în încăperea unde toţi jucau biliard. Katie părea foarte mulţumită alături de Twoey, care o ţinea după umeri.

Doar Joseph era singur. Când ridică ochii îi aruncă o privire rece. Apoi privirea lui se mută asupra lui Twoey cu care începu să vorbească şi să râdă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Sonny îşi ajută fiica să-şi îmbrace paltonul, iar Anna anunţă că plecau. Grupul care juca biliard ridică spre ei chipuri vesele.

- Da, curând vom pleca toţi, spuse şi Corrinne.

- Numai după ce terminăm jocul acesta, zise Twoey. Am pus o miză mare în joc, sau aţi uitat?

- Ei, noi plecăm, spuse Anna.

Joseph păru să ezite.

- Vin şi eu imediat ce terminăm jocul, i se adresă mătuşii sale. Evită privirea lui Sonny. Să conduci cu grijă îi mai spuse Annei.

Ajunse acasă Sonny îşi culcă fiica, apoi se culcă şi ea alături. Se hotărî să stea aşa până va auzi c-a venit Joseph şi se va duce să discute cu el.

A doua zi dimineaţă, telefonul sună tocmai când Jospeh intră în bucătărie, unde se aflau Anna, Sonny şi Jessie. Venea de afară, avea cizmele ude de zăpadă.

Apoi Joseph închise telefonul şi se întoarse spre ele cu un zâmbet fericit:

- A venit noul şerif. Este Ben Gamble de la Crow's Peak. Ti-l aminteşti, Anna? Cu mine a născut soţia lui primii cinci copii.

- Mi-l amintesc, zise Anna. Dar aici, în casa noastră eu sunt şeriful, şi-ţi spun să ieşi cu cizmele ude din bucătăria mea!

Joseph îi aruncă o privire piezişă, apoi îi zâmbi. Acest lucru pe ea o umplu de speranţă. Indiferent ce hotărâse în privinţa ei, indiferent dacă era adevărat când îi spusese c-o iubeşte, ea îi va mărturisi acum adevărul. Trebuia s-o facă pentru binele ei.

Brioşele făcute de Anna pentru micul dejun părură să-l înveselească. Curând se auzi claxonul autobuzului lui Twoey care ducea copiii la şcoală. Sonny înghiţi ultima bucată de brioşă şi porni spre autobuz.

Twoey îi întinse o casetă video.

- Tu şi Joseph sunteţi subiectul de discuţie al întregului oraş astăzi.

- Mulţumesc, zise Sonny luând videocaseta din mâna lui. îi făcu semne lui Jessie, care discuta veselă cu colegii ei, apoi intră repede în clinică, scuturându-şi umbrela de zăpadă.

Când îi arătă Annei videocaseta, femeia vru s-o vadă imediat. Apoi îl strigă şi pe Jospeh. Priviră toţi cum Joseph, care arăta foarte bine, răspundea întrebărilor reporterului. După interviu apăru o hartă pe care era evidenţiată localitatea lor.

- Cu siguranţă, vom avea mai mulţi turişti anul acesta, zise Anna cu mândrie.

Sonny nu era la fel de fericită. Peldano Desnudo este acum pe hartă, se gândi ea. Cuvintele lui Twoey îi răsunau în minte. Chipul ei apăruse pe casetă împreună cu alte detalii privind localitatea. Brusc îi apăru în faţa ochilor chipul lui Cliff cu părul lui blond auriu scos pe fereastra limuzinei în Seattle.

Dintr-o dată se simţi paralizată de frică. O va găsi din nou.

- O, nu! exclamă Anna, s-au ars brioşele mele. Femeia se repezi la bucătărie.

Când Joseph se întoarse cu faţa spre ea, Sonny îl prinse cu ambele mâini de braţe, cu disperare în priviri. Fiind prea speriată pentru ea şi fiica ei începu:

- Joseph, eu... trebuie să-ţi spun ceva foarte important. Eu...

- Va trebui să mai aştepţi, zise el. Nu am timp acum.

Joseph se aşteptase ca în această dimineaţă ea să-i spună
că n-ar fi trebuit să facă dragoste cu el, că se simţea vinovată, că nu venise momentul încă... la naiba! Nu putea să accepte acest adevăr nici măcar în gând.

- Trebuie să mă duc imediat la Delores.

Zgomotul făcut de cizmele lui pe podea îi accentuă lui Sonny tristeţea şi uscăciunea din suflet.

Joseph îşi luă haina şi căciula, ieşi din casă şi se îndreptă spre masina. Realiză că nu putea amâna inevitabilul, n-o putea determina pe Sonny să rămână aici, dacă ea nu dorea asta.

Pe la jumătatea drumului spre Delores, realiză brusc că nu avea nici un motiv să se ducă la ea; atât mama cât şi copilul erau perfect sănătoşi. Cu toate acestea vestea despre arestarea şerifului o destabilizase emoţional. Ea îi spusese cu o seară în urmă că bănuise mereu ceva neclar în legătură cu accidentul care-l

transformase pe Twoey în invalid , în care murise fratele ei. Acum ştia. Ceea ce-i spusese fratele ei despre Martinez cu o zi înainte să fie omorât căpătase sens.

Joseph îşi înăbuşi mânia. Probabil, William ştiuse ceva despre Martinez şi operaţiunile lui ilegale. Un om bun murise din cauza acestui şerif corupt şi altul rămăsese infirm. Şi câte alte vieţi ruinase Martinez prin traficul de droguri!

Joseph oftă şi strânse volanul în mâini.

Bine că măcar acum se terminase! Martinez era închis acum, iar la finalizarea anchetei dacă era găsit vinovat şi de crimă urmă să rămână tot restul vieţii după gratii.

întoarse maşina, simţind că trebuia să asculte ce voia să-i spună Sonny. Când ajunse în faţa casei observă însă că maşina Annei nu se afla acolo. Unde naiba se dusese mătuşa lui pe o vreme ca asta?

Intră în casă şi o găsi pe Anna în bucătărie.

Ea se întoarse surprinsă.

- Joseph! Te-ai întors?

- Unde-ţi este maşina, Anna?

- A luat-o Sonny, ca s-o ducă pe Jessie..

- Unde s-o ducă? pe vremea asta?

- Joseph, stai jos. Sonny mi-a spus câte ceva despre viaţa ei. A încercat să-ţi spună şi ţie dar n-ai vrut s-o asculţi. Nu este cine ne-a spus... o cheamă Sonia. Smith

este numele pe care a reuşit să şi-l treacă pe actele false pe care le are. Joseph, Sonny a avut probleme mari cu soţul ei, care o bătea foarte des. De la divorţ, se ascunde de el. Spune că, la Seattle, omul acela a găsit-o. De aceea a căutat o slujbă atât de departe, sub un nume fals.

- Fostul soţ? Soţul ei a murit, Anna!

- Nu. Ne-a spus asta ca să nu aflăm că se teme c-o va găsi aici. N-o poţi învinui că ne-a minţit... îi este atât de teamă...

- Ar fi trebuit să ştiu asta! se revoltă el la gândul că micuţa lui, Sonny, fusese supusă violeţei.

- Joseph, continuă Anna. După ce-a văzut caseta aceea, Sonny se teme că omul acela o va găsi şi aici. De asta şi-a dus singură fetiţa la şcoală.

- Dar ea nu poate să conducă pe vremea asta! exclamă Joseph. Mă duc după ea.

Sonny gonea pe şosea, cu toate că drumul era alunecos şi risca foarte mult. Deodată auzi zgmotul făcut de motorul altei maşini care se ţinea după ea de ceva vreme. Nu o vedea prea bine cu toate că ştergătoarele maşinii funcţionau destul de eficient. Era o maşină argintie care micşora vizibil distanţa dintre ei. Când o ajunse din urmă şi reuşi să vadă chipul şoferului, îngheţă. Era chipul inconfundabil al fostului ei soţ. O găsise!

Cliff era pe urmele ei din nou! Dacă nu reuşea să scape cumva de el, o va ucide, cu siguranţă. în clipa aceea maşina lui Cliff o lovi puternic pentru a o scoate de pe şosea. Maşina Annei, destul de puternică, derapă puţin, iar spatele îl lovi pe Cliff. împroşcă zăpada pe lateral. Sonny continuă să meargă cu viteză, apoi opri brusc din cauza drumului mult prea alunecos şi opri motorul. întinse mâna să vadă dacă uşile maşinii sunt blocate şi zări prin zăpadă chipul lui Cliff în faţa maşinii.

- Bună, Sonia. îşi şterse cu o mişcare zăpada care-i căzuse pe faţă.

- C...Cliff, reuşi să murmure.

Se gândi în clipa aceea că nu avea rost să ţipe. Era prea târziu; n-avea cine s-o audă. Coborî din maşină şi trecu pe lângă el.

Cliff aţinti pistolul asupra ei.

- Ai crezut c-o să scapi, nu?

La naiba cu el! Luptând pentru propria-i viaţă, Sonny îl lovi cu piciorul, lucru care-l luă pe nepregătite şi Cliff scăpă pistolul. Sonny se aruncă la pământ şi-l luă. Se gândi că-l putea folosi împotriva lui, dar nu era ucigaşă. Cu ultimele puteri, vru să plece înapoi la maşină. Dar Cliff o prinse din spate şi o lovi de capota maşinii. Simţi o durere cumplită, dar reuşi să îndrepte pistoul asupra lui şi să strige:

- Pleacă de aici! Lasă-ne în pace!

Oare chiar îl va putea împuşca? Zgomotul unei maşini se auzi la distanţă.

- Nu eşti în stare să tragi, Sonia!

Zgomotul motorului se auzi tot mai aproape.

- Văd c-ai mai căpătat nerv de când ne-am văzut ultima oară, Sonia, dar nu eşti în stare să mă omori!

Joseph conducea cu mare viteză, cu gândul la Sonny.

Poate nu va pleca. Poate-i va spune că-l iubeşte şi ea. Trebuia s-o găsească, să vorbească neapărat cu ea, cât mai repede.

Deodată, după o curbă ceea ce văzu îl făcu să gonească şi mai repede. Apăsă cu toată convingerea pe acceleraţie şi abia evită să-l calce pe omul din mijlocul drumului de lângă maşina Annei, pe care Sonny îl ţintea cu un pistol. Dar înainte ca el apuce să intervină, se auzi un zgomot asurzitor. Joseph se repezi spre ea şi o prinse în braţe. O strânse la piept, iar ea realiză disperată că-l împuşcase pe Cliff. Se lăsă prinsă în braţe de Joseph, care o duse la maşina lui şi o înveli într-o pătură.

- Crezi c-a murit? îl întrebă.

- Nu cred, dar acum nu mai vorbi, stai aici ca să te încălzeşti puţin. Joseph luă trusa şi telefonul celular. Dădu drumul la radiatorul maşinii . După câteva minute apăru maşina şerifului şi văzu cum îl urcară pe Cliff în ea. Apoi îl auzi pe acesta spunându-i lui Joseph că pe

Cliff îl va închide într-o celulă până atunci. Văzându-l pe Joseph venind spre maşină îl întrebă:

- Crezi că va trăi?

- Cum să nu? Glontele abia l-a atins!

Privindu-l, Sonny realiză că Joseph ştia adevărul.

- O să-ţi curăţ rănile când ajungem acasă, îi spuse el.

- Joseph... începu ea. Eu...

- Gata, nu este nevoie să vorbeşti acum. Anna mi-a spus totul. Am doar două întrebări.

- Care?

- M-ai minţit, Sonny. De ce n-ai avut încredere în mine? Aş fi făcut orice ca să te protejez.

- îmi pare rău... Nu m-am simţit prea bine că am ascuns adevărul de tine, Joseph, dar am mai avut probleme din cauză că am avut încredere în oameni. Si la început nu te cunoşteam.

- Bine, Sonny, lasă asta acum. Trebuie să te duc acasă, să te pansez, apoi să dai nişte declaraţii.

- Da, spuse ea printre suspine.

- Ar mai fi ceva... zise el.

- Ce anume? întrebă Sonny.

El o prinse în braţe.

- Dacă sunt norocos, îţi vei schimba din nou numele de familie, de data asta pentru totdeauna.

Joseph o sărută, iar ea îi răspunse din toată inima. îi trebui un minut ca să înţeleagă ce voise să spună.

- Ce nume îmi prescrii?

El zâmbi.

- Ce zici? Delaney ţi-ar surâde?
- Cred că voi urma... sfatul medicului.

Sfârşit